

ספר
מעין ההכמה

מכתבי הרב האלהי צולינא קדישא מוה' יצחק לוריא זלה"ה
והוא ספר יקר הערך ולא היה צנונלא אפי' צכתב כ"א מעט מזעיר
צעולם ורבים וכן שלימים התאוו תאזה במחוד לשתות צלמח דברי
אהיסחיים הנאמרים צאמת דלו וגם רלו שיחוקו מילין ללד עילאה
להעלותן על מכבש הדפוס וגזרו אומר בהסלמתם כפי אשר יודפס
כל ההסכמות על ספר התמונה

נדפס פה בק"ק קארעין

תחת ממשלת אדונינו המיוחס הגדול הסמ"ד הדוכס יוז'ף
טשארטריסקי סטאלניק ליטעווסקי סטאראסטוי לאצקי יר"ה

אין דער פראוולגירטי דרוקרייא פון דען הערן יאהן
אנטאן קריגער אין ווארשוי :
בשנת גן בעל מעין תתום לס"ק

מעין החכמה

פרק א

יתברך שמו הגדול כשעלה ברטט השטות (כי אין שייך לומר דרגון הבורא החכמת ח"ו ע"כ אלו לריבין לומר השטות) לקיטוב וצחם אין עולם לתי יטיב כדי להוציא מהצדו אל הפועל * כביכול אמנם שכינתו למעלה בבוד למנס שכינה בין שני צדי הרון ואותו חלל הכסדר נקרא חויר קדמון ולה חלל כי מלח חלל מורה שאין בו שום דבר אבל צכאן נשאר רושם לפי שבכל מקום שהשכינה שורה אף אם ח"כ היא מתחלקת וממעלה נשאר במקום ההוא רושם אותה קדושה וההדרשיתו עלאה מוצא בס"ה ונקרא ג"כ חויר קדמיה ונקרא ג"כ טהירו עלאה ולא הוירא בתם :

פרק ב

ויזה רחמי חכמתו ית' שה"ל לעולמות להתגלם בחויר קדמון זה לגדל דקותו ורוב אורו לכן רמז לו"ד דה"א אחרונה דשסס"ו שהוא ברגלי השני"ל לפי שאינו צהיר כ"כ כה"ק מפני שבחור קדמון זה יש בו אור עלמותו ית' ששאר ממנו הרושם ככ"ל וגם ככ הרושם מכל היומיות המתלבש שהם רל"ח פנים ורל"ח אחר עיין עליהם: בפקר עמק המלך רז בס' ויקהל משה או בצמר טובלת חכמה ותנועה שם * חבל היוד הכ"ל היא רק אוח' א' וגם היא ברגלי השכינה ואינו דומה רגלי של מלך לראשו של מלך אף כי הכל מלך אחד כי הרושם גדול ומשום מרגלים ורמז הקב"ה ליו"ד הכ"ל שמד ומחיר בא"ק זה בבורה שהוא קנת מעובה כנגד אור חויר הקדמון הכ"ל * ואה"כ החויר היוד למעלה וצורתה החזרה ועלייתה עלה ג"כ הטיטיו הכ"ל שבחור קדמון הכ"ל כי כל הורה היא דין כמו שבחור בס"ד * וכן עשהה היוד שירדה למטה לח"ק זה והייתה זה אורה שהוא קלה מעובה והעלמה עמה מקלת הרשימה הכ"ל למעלה בעלייתה :

פרק ג

נקיט היא כללל בידך כי כל חורה אורות היא דין וכל התפשטות אור הוא הכד על דרך התנ"כ הסגרים * ודוקה התפשטות כפשוטו * אבל התפשטות דרך נפילה הוי דין של הכד והתפשטות שהוא טפל דרך נפילה הוי דין של גבורות ח"כ הם ב' ענינים חלוקים דהיינו התפשטות אור שהוא טפל דרך נפילה הוי דין בגבורת והתפשטות שהוא מתפשט דרך נפילה הוי דין דחכמים והתפשטות שהוא מתפשט דרך התפשטות הוא חסד גמור ורמזו שסם יעקב יו"ד שהיא רחמים בק"ע לשון בקימות שהוא נפילת האור :

פרק ד

ומאלו החזרות וכדומה להם שאנו עמדין לפרט נחמה שצירת הכלים ונחמו הדינין והקליפות ומחזרה ח' של יו"ד הכ"ל שהוא דין נתגלם ונתעבה קלה ח"ק ג"כ ונעשה כדור הנקרא בס"ה טהירו וזה הטהירו התפשט אח"כ בחור החויר עד שכמעט ממלא החלל חויר קדמון זה מפני שהוא הכד שבצדו להתפשט ומפני שהיתה חכמתו ית' שאפילו בחור הטהירו הוא לא היו יכולין העולמות להתגלם שעדיין החויר גדול ורק * ולכן חור ורמז לו"ד האחרונה זו היאמורה שתחזור החזרה שנית ותצק טהירו זה והכנס ומחירה לחובה ואח"כ תחזור למעלה וכן עשהה היוד אף ורק שבפעם ראשון כאשר ירדה היוד היתה כל אורה בחויר קדמון ולא ה' זה כח עוד לרדת ולצקוב כדור הטהירו והוקרבה לקבל אורה מנחת ה' שלפניה ירדה והייתה בחור ח"ק וחורה ומאותה חורה שנית של היוד נהווה בחור טהירו זה כדור ח' הנקרא כדור כתר שצו תו בלול' כל י"ם צכח שלא ה' חסר רל"כו עד"מ כמו שבאדם יש ד' יבוחות צכח אבל אינם ניכרים בפועל :

פרק ה

אח"כ גורה חכמתו ית' להוציא ספי' הכ"ל שבכרת מכה אל הפועל כדי להמליא עולמות ורמז לו"ד הכ"ל שהחזור ותצק ותחיר בחור כתר * ואה"כ החזור למעלה חזרה ב' וכן עשהה ומחירה ומחזרתה למעלה נתגלות שיר הכפי' שהי' צכהר צכח ונתגלמו באופן שהיו ניכרים והיו שם צכהר

צניגול וזה הוא שאמרו הקדמונים שהספרות הם דגם צניגול ולקחו דבריהם בזמן שהיו צבחר הב"ל ודרך זה דרך ר' אברהם מוג"ל עפ"י צב' הגלגול' וע"ן צבדרם ותנ"ל"ש הם יתנו הדעות :

פרק ו לא"ל כי צביות הספי' צבחר צמילר הזה צניגול היתה היו"ד הב"ל מצפעה ומחירה עליו וצבל מה שצבחה • לפי שצבחרתו ית' רינו ליוז הב"ל שצבחרתה לנעלה לא התוור למעלה לגמרי

אלא שתח' ומה' הופס' על כתר על פני שמה הכלי ויש צב"ה מטי ולא מטי ר"ל מגיש ולא מגיש צבחר וזהו הלהי' מדומה וגו' שהקתר היא מים חמד הפשוט וזה כוד ורוח שמים ששרה • ולפי שכו תו' ה' להוליא הספי' הב"ל מהשתר הב"ל להוליא העולמות לכן שמה פניה להחיר ולהשפיע צפרעות שפע גדול הצבחה שצבחר כדי לתת לה כח ללאת מזהם ולאסוף ולגוסם בקרבה כל שאר הספיר' שהיו צבחר האמיר כי היא יושבת שם בראשונה לכל שאר הספי' ואל' היא ראוי השפע הזה • והיוז בטש צבח צבחרה והוא כוד ויתצבר ד' כי למענכם כב"ל יו"ד היא חכמה יאלה מכלי שהוא כתר מעוברת צב"ר ספי' כי נפתח הכדור וילאה החכמה וישב' תחת שולי המזר ובקרבה כל שאר הספי' • והנה מהמשכות שפע יו"ד האמורה שהיתה חופפת ע"פ הכהר והיתה משפעת צבחרה כאמור נתהוו זיין וזהו כוד כהר דלותיות דהיינו אור דכפיץ מו"ד וו"ש צב"ה היוין היינו התגין ולכן הם צבורת זיין היא יו"ר ע"ג ויו"ר כמין קו של יו"ר ראשה ראשה ואלא מגוף היו"ד הב"ל וכוונה מוגיע עד החכמה שצבחר ובדצק זו והיא קו המדה שתינת מזה לכל הספי' כאשר יתבאר • והנה הכוף קו הזה האמור לרוב השפע ששפע ויורד עליו מלמעלה מגופה של היו"ד לטורך החכמה עד שקלה הוזה של הקו הדצק צה צבחרה כאמור נהרצה ונהרצה ונעשה היו"ד אשר קולה שלמותה נכנס לתוך החכמה לגופה חוסף עלי' וצלאת החכמה מהכתר כאמור נמשכה שמה היו"ד הב"ל שהיתה דבוקה ככל' ושני' היודין הב"ל עדיין נשאריו דבוקים על קו הב"ל ודרך אותו הקו הב"ל היוז ראשונה משפעת ציוד זאת השניה כזה :

פרק ז והנה היו"ד הזאת השנית הדבוקה צבחרה השפיע צינה דרך קולה התחתון הנכנס צבחרה האמור כדודר הצינה שצבחרה והחירה צה למען תת לה כח ללאת משם וגם לאסוף ולקלט צבדרה כל הספי' האחרות שהיו עמה צבחרה : ויהי כן כי יאלה הצינה מקרב החכמה קלטה צבדרה כל שאר הספי' • ולפי שהכלי זה של צינה הוא מעולה וצביר מלצב הספי' וקרוצ כמו צבצ החכמה עד שכמעט אין הפרש בין צינה ובין חכמה ר"ל האיכות ולא הכמות צי צבחרות היא רק שליש החכמה וע"כ הספיק לה גודש החכמה למלאות ולגדות וזהו סוד של הגמרא היא גודשא תלתא הוי כי צבדוש החכמה נמולא ונתחדש צינה שהיא תלתא • ומפני זה שהיא צבירה ושזב לא רתתה הצינה לשבת תחת רגלי החכמה ממש והלכה וישנה לאחוריו של כלי החכמה דהיינו ללד שמאל לפי שכל ימין הוא פנים וכל שמאל הוא אהור • ולפי שהחיר העליון לשפע ונתרצה מאוד בכלי החכמה מלבד מה שהכלי צעממו הוא אור צביר לכן הפיננו דרך אחור' ותן כח וצבחר אל כלי פני הצינה והחכמה מרכין את עצמנו לתת שצח וכח אל כלי הצינה ע"כ שגמרו רז"ל אחתך גולא גמין ולחיש לה וזהו חכם בצאור ישבתה איתות' ש"ה צינה שהכונה לרינוו שהכלי החכמה שח ומרכין א"ע כדי לתת שצח אל כלי הצינה מרכין עצמנו שצבחר הזה לפי שהכלי הצינה ישבה לה החתיות מרגלותיו ללד אחור •

פרק ח וא"ת היאך מלאה החכמה מקום לשבת תחת שולי הכתר והלא אור המקיף מעבד עליו (פי' אור מקיף השופע על ידדי הכתר ויורד וממלא כל הטהירו) ויש לומר שאור המקיף

המקיף חינו מסבב כל הכהר מכל דרדיו חלא כפל מב' דרדיו לבד וזה"ל כשאר תחתיו מקום פתו ושם מלאה
ההכמה פנחו לכף רגלה : עוד הי' חיהר כי כהטר פתוה בלי הכתר נפתה ג"כ אור מקיף ומיד כהטר הלך וצבר
כלי ההכמה מזל כלי הכהר כהם כלי הכהר כי לא הי' מעבב חבל הא"מ לא הי' יכול לכסוח ח"ע מלמטה כי
כלי הכמה הי' מעבב עליו מלמטה * ומה שלא נטהה ההכמה מן הלד כמו הבניה אחר שנטבע כל דבר רותני
להעלות למעלה והפך לקבל השפע בלי חלמיט * וי"ל זה טעם הוא לרוב גודל של כלי ההכמה שהיא גדולה
כמעט כפסי' כתר וחין זיניהם חלא חלק ח' מיוחד חלקים לכן לא מלאכה כלי ההכמה מקום לנטות ח"ע מן
הלד כי האור ויקיף הסובב את כל הכהר ויורד במישור משני לידו' הי' מעבב עליו * חבל כלי הבניה שהיא
קטנה מיוחד בערך ההכמה כי היא חיהה חלא שליש ההכמה לכן מליית מקום לנטות ח"ע מן הלד כלימור ויטהה
לה מחזוריו של ההכמה כעב רגליו ככ"ל : ולפי שעדיין עם היותה קטנות הכמות כאמור עכ"ל לא מלאה
מקום ליטב ולטוב בלד ההכמה ממש סיבה מה"מ להכמה שעכבה לפי חלק שליש כי שני שלשים היו גריוח כי
יפתח כל כלי ההכמה לכן לכיבה זו וגם לכיבה דהרכיה והפיוס שהי' מקבלת מן ההכמה כאמור צבוח פיוס ע"ד
האר"ל כרך לפייס וכו' לכן הפיטה דעתה ומהרליית לשנה תחת רגלי ההכמה חלא שעדיין נשארת קלת נטות
לשמאל * והנה הבניה בשביל השפע הנכבב זה דרך החורי ההכמה כאמור אורה כה יכיל להוציא מקרבה כל
הו' כלים הנשירים שהיו צחובה והנה הוליאם בינה כולם רלופים זא"ו היינו שילא מונטה המחילה מלכות
וזה"ל יסוד וזה"ל הו"ד נלח ה"ח בצורה הכד וכולם דקוים זצ"ו כטבעת ששלשלוות ועיין בפרוש שער כתר
עמיתת * וזה דוקא צמלח הזה שהיו נעולם הקדוים ולא זולתו כאשר יתבאר * וזה"ל מפני מה ה' הסי'
ראשונות קלטו כל ח' מהם שרר הכפי' כנו' ולא עשו כן ז"ט הראשונות חלא ילאו מכלי הבניה כל ח' לבניה *
הטעם הוא מפני שכל הג' ספי' ראשונות הי' נשפע בהם אור יו"ד הכל' ולכן כביר מלאה ידם לקלוט מכל
שאר הספי' חבל הו' ספי' הראשונות שלמטה לא זכו לאור והשפעת היו"ד ולא קבלו חלא השבח שצדקה ההכמה
לבניה דרך החורים כאמור : וזה"ל למה לא הקדימה הגדולה ללאת מהבניה כמו שעשו הכפי' העליונים ממנה
והלא הי' ראשונה לכל שאר הכפי' הבנין * שהי' חסובות בדבר חמת לפי שכל מה שהוא עב להצירו נקל חלין
יותר לנטות למטה מהקל מונטה כטבע כל דבר הכבד ולכן הכפי' היומר עבה ראשון ראשון נכתלק וזה הדבר
הכבד כבד קודם * שנית כמו שולד קשה עליו לפרוש כמו עב שמכין אהוה כאמור רז"ל לכן הכפי'
שהיומר דקה קשה עליו לפרוש יותר ולהספרד ממוקמה : חף כי חין שייך בספי' לשון זה כי הכל ח' יחיד
ומיוחד * מ"מ כדי לשבר את החוץ אנו מוכרחים לומר כך ולכן נשתחה הגדולה ללאת ממוקמה להיות היא
הנועלה יותר רוחה וה"ס שאר הכפי' שהיו במדרגם זו למעלה מזו * ואחר שילאו מבניה זו הבליים הכל'
ידה השפע מעילת העילת דרך הטחירו דרך חות היוד שעל הכתר ודרך היו"ד שעל ההכמה וידה דרך חלין
ההכמה שהוא בני' לד כי בינה מקבלת מן הלד כי הם זיניה כמו שזכרנו למעלה וידה דרך חוהה הלד לבניה
דהיינו שירד מחילתו האור על כלי הכתר ומלא וגידש אותה כפי מנה שהי' יכול להכיל * וכאשר הותר וגידש
הושיע לחכמה מה שטור על גדשו * וכן חכמה לבניה * ולרוב גודלה של כלי חכמה על כלי זיניה הספיק
צודש של למלאה ולגדש כלי הבניה : ולרוב גודלה של כלי הבניה על שאר ז"מ שלמטה ממונה הי' צדודשה
למלאה כל הכלים שהשירו צדופן שהמלאו זו האור זו באוהו עורף מנדושת האור * ורנו ליה מקימלת כהן
שלה הי' מותר לא למעלה ולא למטה רק לג' הצדעות לרמוז לג' הכל' * והנה כלי הבניה בהשפיעו על כל
הגדולה שהוא ראשון חללו שכן עליו כל הגודש שלו ולרוב השפע הוא לא עלר כח להכיל אור ולכן נשאר

מעין החכמה

ופל השפע הנה על הגבורה וכשר ג"כ וכן ארע ג"כ לכלים הנשארם וצדירה זו נרמזה בתורה בספוק וזלה המלכים אשר מלכו בארם וכוכר בהם מיתה ואמר בהם וימות וימלוך רמז נקבלת האור • וימת רמז לשבירת הכלים • וא"ל כיון שראתה כלי הגבורה מה שנעשה בכלי הגדולה למה קיבל כל השפע ומה גם לשאר הכלים שראו מה שנעשה בשהי אלה ה' להם ג"כ לעשות כמו שעשה כלי המ"ל • וי"ל כלי הגבורה חזק בעלמנו להמלט באמרו משני כלי הגדולה הם חזק לכן לא עבר כח אצל כלי הגבו' יש יותר והמין כח • וכלי הת"מ משני שהוא ממוזג חזק להמלט באמרו שהי הוא ג' הם דברים להיפוך • והנה הנלח סבר להנצל באמרו כי הוא רחוק יותר מהמקור ונתמעט א"ן השפע • וכלי ההוד סבר להמלט משני כי הם ג"כ גבורות • וכלי היסוד משני שהוא יותר רחוק מן המקור וגם הוא ממוזג סבר להמלט • כ"א וכלי היסוד סבר שהוא יותר רחוק מן המקור ור"ל להנצל באופן אחר כאשר יתבאר בפרקים הבאים בס"ד :

פרק ט

והנה חעפ" ש אמרו ששברו הכלים כ"ל ולה שצביל זה חסר מהור הכלים כמו שיבאר רק קט ממנו כשאר דבוק ונקרא בס"ה טיפין או ניולין והוא כדמיון שמן זית ששאר נעזר דבוק ממנו מעט בדופני הכלי וצדרי הכלים הללו נפלו למקום שעתיד לקרוף צבי"ע כאשר יתבאר ומצדרי כלים אלו נהווה הדיבין והקליפות וטוב ורע אצל כל"ו השבירה ומקודם ה' הכל רק טוב כמלאכי השרת ולא היתה צדירה וזה כוונת המדרש בראשית הושך אלו מעשיהם של רשעים ואור אלו מעשיהם של צדיקים ואינו יודע צדיק מהם חפץ יותר כשהוא אומר וירא אלהים את האור כי טוב הוא אומר צמעייהם של צדיקים הפך יותר ורבו כמו רבו בזה הדיעות ולדרכיטו יאמר כיון שאנו רואין שאלו לא ה' שצירת הכלים לא ה' רע בעולם א"ל לא ה' רק מצד ה' הצדיקים ועמה מכה השבירה באתה הרע לעולם א"ל אינו יודע צדיק מהם חפץ יותר כי אלו לא ה' חפץ בהם כלל לא עשה צדירה ומתוך כש"ל וירא אלהים וגו' ה"ל שמעשה הצדיקים הם טובים יותר דאל"כ ל"ל למיכתב אצל האור כי טוב אלא שהוא טוב יותר • ונחזור לענינו לפי שנפלו אלו הניולין למטה הם עשוקים ביד הקליפות וע"ו רמזו הפסוק באמרו ראיתי דמעט העשוקים וגו' ואלו הניולות הם ביד מורגנות דהיינו דלה"ם : ולזה הרכיבה התורה להקריב על כל הקדנות מלה שהוא דומם כדכתב על כל קרבן מקריב מלח לתיקון הדומם ודע"ים הם הלימה והצנחה היא החי והאדם הוא המדבר • וע"כ לר"ך האדם לשום על שולטו מלח כדי להוכיח הטיפין העשוקים ביד הקליפות ולר"ך לטבול המוליג א"פ במלח • ויבין שגב' הטבילות אלו מעלה ג' טיפין שדלומם ר"ל ג' הלקי טיפה שכל טיפה קרא נקודה וכל נקודה היא יוד טיף לה ג' הלקים בוף תוך ראש וסימן אחת סת"ר • וכינת עליה עם פרוכה זו של לחם היא לפי שלחם מספרו ע"ה רמז למספר ג' הווי"ת לדיבין מחסדים דאצל הוא נה"י דאצל וזה רמזו בספוק נותן לחם לכל בשר כל"ל חסדו ג' ע"ה כאשר ית' במקומו • ואלו ג' הלקים מהטפה מתחברים אל ג' הכויות אלו • והיות כ"ו של מלח מלח שרומזת מיתה שהיא ראש צמלת מלח ישפלה בהטבלה זו ויחשוב לזוג צמלת לחם תחת היות פי' פתוח עתה נסתם וכאלם בסוד דומי' ולר"ך אדם ג"כ לכוון: באכילתו ללעום ולטהון האוכל עם ל"ב סיבויים שהם רומזים לל"ב נתי' החכמה הנרמזים בל"ב חלקים שנמעשה בראשית כדי לברר האוכל מתוך הפטולת הקליפות ולכלול אחסם בצמחות הייבו הניולות הקדושה שיצאו כשמן בעלעשורו •

פרק י"ד

ונחזור לענין שצירת כלים הכ"ל כי אחר שנבקע כלי ההוד כאמור כלי היסוד שיער בנפשו בציבול להנצל ולכן לא רצתה לקבל כל השפע בנת אחת פן כמקרה האחרים יקרוהו ולכן

ולכן החיוב פיו לקבל מחליט השפע ולא מהליט ממנו והטעם יתבאר לקמן ונתן יד ליד ממש אל כלי מ"ל והחלק הנשאר החיוב לעצמו וכמו צפוק וק"ו' הכולל הנשאר לפקדון לארץ והפ"ה לא הועיל תקנתו וצדק גם הוא ולא יגדל להכיל אפילו החלק ההוא וכלי המ"ל כמי צבצלה חלקה כזכור לא ה' יכולה להכיל : אמנם לפי שכלי המ"ל היא רהוק מעולם העליון בהגיעו לשם אינו כ"כ חזק כדמיון האש הקרוב אליו כסוד מומנו ובהרחק ממנו יכול ליהנות ממנו ולכן לא צדק הכלי ההוא לגמרי כמו החורים אלא שמתוועך ונעשה כפשוטי כלי עץ באופן אעפ"י שכל אח"כ החלק השפע ששאר מכלי היסוד מ"מ לא ה' יכול לשבר אותה לפי שכבר ה' הכלי מעוך ודק ויכול לעמוד בפני רך וקשה : וזהו שכיון רצב"י צפורה דכתיבתיא צדמוה עד לא הוית מתקלה ומלכי קדמאי מיתו ויויביה לא אשהכהו וארעא איתצטלית וכו' כלומר שהמלכות שהיא ארעה איתצטלת בלבד כמו כלי שהיא צטייל מהיכה ונעשה כסדל וכיון שמתצטלה מתורת כלי אפילו צנפול עלי משאר צברי כליס מהיסוד לא צבציל זה כשבר . ולזה אמרו חז"ל דפשוטי כלי עץ אינה מקבל טומאה לפי שכלי המ"ל לא נצדדה לגמרי כשאר כליס אלא נצטל כאמר ולכן לא נהווו כ"כ קליפות כמו מכליס אמריס ולפיכך אינם מקבלים טומאה ולפיכך אין צבלי שלה כ"כ קליפות כמו כליס האחרים משאר הספי' . ואם תשכיל אזי תראה כי גם את זה לעומת זה עשה חלקים שדדור הנצול נחשב הכל כל אשר צדבר' מתה ולא דגים צביס שהיא כלי המ"ל הצל אמרו חז"ל חף ג"ט של עומק המחרישה נמוח מן הארץ שהיא ג"כ מכונה למ"ל . וע"כ היתה השזועה לא אוסיף עוד להכות כל ח"י שהיא יסוד ומזה פתח הקטן חככם לפתח הגדול ומי יצד כל מעין זה . וראוי לדעת אעפ"י שכלי היסוד נשבר כאמור חף אס לא הועילה הקבוע לגמרי מ"מ הועילה מקצת הצחינה שלא נצדק הכלי שלו פתחום כמו כליס האחרים שלחצו השפע מהאור נצדקו מיד כהרף עין הצל הכלי הזה להסתפקותו שפע האור נמשך מעט היותו ולא פקע כהרף עין ולזה נקרא הכלי ההוא ח"י וזה נרמו צפוקי כי כל הימים אשר בן ישי ח"י לא תכון אמה ומלכותך פי' כי בן ישי נקרא ענף א' מהחלק הגדול שצדק היסוד לעבד לעצמו אלא שהי' מ"מ הרבה עליו ויס"ג י' ש"ד דיבין שכל עוד שיש לזה קיום וחיות לא תכון אמה ומלכותך דהיינו המתך דוד שהוא מדה מ"ל לא יתוקן גם אמה יהונתן שששמך ממדת ז"א של עולם התוהו שכתו מג' אומות ראשונות של ש"ד וה' אחרונה דומית למ"ל דהיינו מ"ל של ז"א של עולם התוהו כי כמי ששם בן דל"ת רומז לז"א וקוב' של עולם התיקון כך ה' ג"כ מרמז בעולם התוהו ועיין עוד בספר ככפי יונה ומתאלה שם קלת פי' באופן אחר :

פרק י"א

וכאשר נגמרה הצדיקה של כליס הנזכרים נפלנו השברים לנינה . ואורם שלא ה' העולם כדאי להשתמש בהם חזר ליגעלה בתוך כלי הציבה כאשר ית' ולא עלו אורם למקום ההכמה לפי צבירידתם מכלי הציבה הצד כתגשמו ונתעבו וצ"כ לא היו יכולים להיזר למקומום למקור החכמה שהיא יותר זהיר ובהיר וקבילה אותם בינה לפי שהיא אס הבנים ודיני' מתערין מינה ואעפ"י שחזרו האורות ההם למעלה מ"מ נשאר הרשימה מכל א' מהם צבל מקום ומקום שעברו הכלים והשברים הכל' וכשאר שם צסוד לא וזה השכינה עד שפעשהה רושם כדמות חילן של ז' ענפים של אור וקצת מהאור ג"כ כשאר דבוק אל דופני צברי כליס והמאור מהאור חזר למעלה ומלא לו מקום בתוך כלי הציבה אס לפי שכבר נגמלו צבירידתו ואס לפי שמתמעט בהשאריו הארוי' רשימו הנו' במקום חילן וגם מה ששאר דבוק צדופני הכלים ואס מפני שמתרחצ צית קיטל של הכדור ההוא כדמיון האשה המעוצרת שמתרחצ כריסה בהתגדל הולך צמע' וענין צבירת הכלים לא ה' ח"ן דרך מקרה אלא הכל ה' צהכמה כדי להוות עולמות שעלה צרמוט ית' לנדהאס

מעין החכמה

לבראש שהם חז"ע וזה כי בכל א' מהכלים המזכרים הי' ד' פנים והם פנים ואחור ומן ושאל וכן ר' מדרגות זו למעלה מן וזהתגבל למטה מקום שהתגבל עם הפנים עם נהווה עולם החלילות ובמקום שתגבלו עם הימין וה"כ נהווים עולם הבריאה וה"כ נתגבלה שמאל ונחווה עם עולם היצירה ובמקום שתגבלה הח"כ האחור נחווה עם עולם העשי' והיינו לפי שב"מ שעברו הכלים הנו' הניחו אחריהם דרכה דהיינו רשימה ששאר עם הימין במקום שמלה עם הקדושה כנו' והוא הי' בתחילת הכוונה כדי להוות ד' עולמות חז"ע וזוהו הנק' דברי חכמינו ז"ל ויעלי הקבלה עולם התקדוה אבל אם לא הי' עיני שצורת הכלים לא הי' העולם כדי להסתווה מעלת האורות הנ"ל שהם חסדים גדולים :

פרק י"ב

וראוי לדעת לכל מי שרואה לירד לעומק החכמה הזאת שהכלים הנ"ל בהשתדלם נעשה מכל כלי ששים רבוא צברים ובכל שדר הי' ס' רבוא תקדוה ולפעמים נקדו דברי רז"ל כפחות : ונחזור לענין העולמות הנ"ל או כיצד הוא מעורבים יחד כעין היולי כב' (ונולת היולי הוא דבר שיכול להעשות מנוה כל דבר שיראה וליהן לו כל לבש וצבע שיראה) ולזה רמז הכתוב באמרו בראשית ברא חלקים את השמים ואת הארץ ולא אמר את השמים והארץ כי נולת את רמז אל היולי הנ"ל לפי אמר הח"כ והארץ היתה תוהו וגומר לרמזו לד' עולמות * תוהו רמז לעולם הא"י (כי נפני שאין לנו יכולין להשיג ולדעת שורש הדברים אשר עם נקרא תוהו) וזוהו רמז לעולם הבריאה * וחוקין רמז לעולם היצירה * ותוהו רמז לעולם העשי' * ומלת השמים רמז לכתר ואת רמז לה"ק והוא חכמה ומלת והארץ רמז לטהירו והיא בינה : ונחזור לענין שצורת הכלים ובראות החכמה והבינה שצורת ו' הכלים ומיעוק הז' מרוב השפעתם יראו לכפסם פן במקרה אחרים יקרה להם לכן נחזה להקטין כליהם והיריק קלת אורם לחוץ * והנה מהלק האור שי"א מחכמה נחווה מה שנקרא נובלת חכמה ונקרא אחרים דבא שכל צעת השבירה וצעת החיקון כנדר מהם ונעשה פרנ"ף הנקרא יעקב צמוד תורה ודו"ל נובלת חכמה של מעלה תורה ונובלת בינה שכינה ר"ל אחרים של בינה שכל צעת השבירה וכנדר צעת החיקון ונעשה פרנ"ף להם הנקרא שכינה כך מלחתי בספר מאורות נתן (ב"א נובלת חכמה וזשאר"ל נובלת חכמה של מעלה הוא חנוד ונקרא חכמה חטה גימ' ק"ב שמתנה כ"ב אותיות) ומחלק האור שי"א מהבינה נחווה מה שנקרא נובלת הבינה זשאר"ל נובלת של ב"ל של מעל' שכינה ונקראת הבינה שגוה ה' כי דינין מהעריץ מינה וזוהו סוד הגמ' שעורים ונעשו יפות לך ובשר לבוכים ולחמורים שהם הקליפות וזוהו הפרש שבין יפול לנצל כי לשון נצל מורה ששאר מהדבר במקום שנעתק משם וכשאר שם שורש רושם וכשאר שורשה * ולשון יפול מורה שלא נסדר לו עם שום רושם ושורש וענין במקום שנעתק משם

פרק י"ג

ונחזור עתה לענין ז' אורות כלים ששצרו לפי שהם כלולים מעשר כוונת הכה הנה אחר חורחם להעלות למעלה לכלי הבינה וצוואם עם נחזה הבינה מתוך כללות הז' אורות והם ז' כ חרים שזהם ושלחם למעלה דרך החכמה שצכתה דהיינו כתר צמ"ל שצכתה כי מנ' ספי' הרחשונות הכלולות בספי' כתר נעשה מנוה פרנ"ף אדם קדמאה החיים וה"כ לא נשאר מן הכללים שצכתה דק ספי' המלכות וכן ג"כ נחזה ז' חכמות ושלחם למעלה דרך חכמה שצכתה וכן ג"כ ז' צינות ושלחם לבינה שצכתה (דהיינו לבינה הכלולה שצכתה שכללות מ"ל שצכתה) ולפי שראה הוא ית' לתת גמר ותכלית לד' עולמות חז"ע כנ"ל וכדי להגיע לתכלית בראית אדם לכן רמז לכתר שצכתה

שזכר (דהיינו שבמל שזכר) ולחכמה שזכר ולבינה שזכר הג' שילאו תחלה משילת שלשתן מכה של הפועל והל"כ ילאו לחון מכלי הכהו זה תחת זה כששלט ותפשטו כבוד פראוף וכן עשו לפי שהו' כתריו ה' החכמה ו' בינות שעלו בזכר והו"צ הכל' היו כלולים מעשר כאו"מ מהם * הכה כל ו' כתריו בנו כתר א' תוך הכתר שבמל' שזכר והו' חכמות בנו חכמה א' חכמה שבמל' שזכר * וכן ו' בינות בינה שבמל' שזכר וכן ו' גדולת ו' גבו' וכן כל העשר ספי' שהיו כלולים בו' כלים (ולהו' רמז הכתוב הנותן בים דרך ר"ל בים שהיה בינה נתן הקב"ה דרך להיות האורות הכל' ובמל' עזה שהיא חכמה נתיבה) ומאלו הספי' היו נעשה פראוף בזכר כסדר היה דהיינו כתר למעלה כזה והנה תמלא בזכר הפרס מחלוקת בין המקובלים אם דעת היא ספי' אם לא ובאמת כי היא ספי' אבל לא בפ"ע רק היא בעלמה עלמיות מקובץ הארות כל הספי' דהיינו כל ספי' כלולה מיוחד יש בה דין ורחמים ולרחמי' הוא שם של ד' ולדין שם של ד"א והנה יוד פעמים כ"ו עולה ר"ס וי"פ ד"א עולה ר"י הרי ת"ע וד' אותיות השם הרי דעת * ונחזור לבינן שם וכסדר הזה נעשה ג"כ פראוף בחכמה שיאלה מכתר כי הו' חכמות בנו

כתר	חכמה
בינה	רעת
גבורה	גדולה
הוד	נצח
יסוד	
מלכות	

מכללותם שהיו כלולים מי' ספירות עשו וצנו פראוף א' כל"ל וכן ג"כ עשו הו' בינות הכל' פראוף כסדר של מעלה * והנה הג' כלים והפראופים הכל' שנתפשטו וילאו מכלי הכתר נתפשטו עד סוף הטהירו ויתלבו כמו לבוש זה לפנים מזה בצופן זה שכל' הי' מעלם ומכסה את הכירן אבל לא בדמות אחד לפי שהמלכות ר"ל כתר שבמל' שזכריו כתר הכל' נבזה למעלה מחכמה שליש א' כי החכמה הי' נכסה אותה שני שלישים התחתונים דהיינו מגדולה וגבורה ולמטה ומכתר שבמל' שזכר והעודף דהיינו כה"צ דכר שבמל' שזכר הוא נקרא רישא דלא חתיידע ונקרא ג' כ"ג ובלגלגל ונקרא ג"כ רישא דלא רישא פי' דלאו רישא ממש שהוא רגל לכתר שזכר וממש ולמעלה נק' א"ס אמנם הבינה לפי שהיתה כמעט גדולה כמו החכמה היתה מכסה כולה הוץ משלים כתר של החכמה שהוא עודף מלמעלה והוא הנקרא רישא דאין ובינה נק' לריד וו"ס והחכמה מתיין תמלא ובוד ודבק באשתו והיו לבשר אחד היינו שדבדקו יחדיו החכמה והבינה בצופן שאל' להפיר ביניהם ומדריגת שניהם כמעט שווים ואין להכמה על הבינה זו רק מדריגת רישא דאין העודף על הבינה הכל' * ולזה כתיב אחוהי רעייתי שהם כמעט שוין וזוקא לחכמה זו על הבינה זו אין יתרון רק מעלת רישא דאין * אבל החכמה של העולמות הנקודים יש לה מעלה ב' שלישים על הבינה של עולם הנקודים וכן הוא במפרש דלביעות' בפ"ק פ' בראשית ועיין בפני' ספרא דלביעות' * והנה נקוט בידך מלתא דא' כי כאשר יתייבבו אלו הפרופים זו לפניה מזה היה מכוון כח"ב כגד גג"ה דל"א וגג"ה דאין עג"ה דל"א וכו"צ דאריך עג"ה דכר דאין :

פרק י"ד וכן יש לדעת לכל דר דעת כי עלייה ג"ס הכל' היתה כדי לשלל הדברים יהי' שורש להם למעלה וזה שורש המוחין שם שורש לכל הכפשות ולא יכול שום דבר להתנועע אם לא יהי' לו שורש ואזרייה בעליונים * ואהרי שהבינה שלה למעלה הו' כתריו והו' חכמות והו' בינות כל"ל נעלו מנוט מותר המיזרות ההם דהיינו עג"ה אורות מהששה כלים אחרים הנשברים ומאלו האורות נמכוה הו' א"ל כולל

הו"ק כאשר יתבאר עוד לפנינו בע"ה בפרקים הבאים * ואה"כ ר"ה האל יתברך שיהי' חכמה שבנקודת עכ
 צינה שבנקודת סיהא שייכות לצינה ג"כ בחכמה כמו שיש שייכות לצינה בחכמה שבצמח ר"י לנורך קיום העולמות
 ה' הכרח סיהא' שייכות לה' בחצירו ע"כ גזר האל ית' ש'חבוקו החו"צ של עולם הנקודת יחד והחבוקו הזה יהי'
 מלד אחד לבד דהיינו הצבינה שלהם ימינה לבד שיהא של חכמה והצקה אותו וגם חכמ' שלח יד שמש' שלו והצק
 לת הניב' בצד ימינה וו"ש משולבו א' חכמה שמש' תחת לראשי וימינו החכבקי וצביות' לאחזים ומדנקי' יחד
 נפיק שלהצביות מהר"ך למקנס בצדוד זכר ונקבה וככרם והבדיל ציניה ז"ס נסירה צמון שנסר' צינה עם שמש'
 של החכמה שיהי' דבוק זה ככ"ל והחכמה נשארה עם ימינה של צינה שהי' דבוק בו נמאל' ה"כ שנשארה הצינה
 עם כל השמאלית דהיינו שמאלה מלד ח' ושמש' של החכמה נלד השני והחכמה נשארה כולה ימנית דהיינו
 ימינה מלד ח' וימינה של צינה מלד ח' וז"ל הכתוב ויבדל אלהים בין האור בין החושך דהיינו שהבדיל השמש'
 שהיא בצדוד דין מן האור שהוא ימין בצדוד הכד ועכ"ו ויהי ערב ויהי צוקר יום אחד שהערב והצוקר שניהם שוין
 יחד הם כח ח' מסיבות עירוב כוחות הם זה מזה כאמור ובצחינתם קיומם ב' ובוהות ככ"ל ז"ס כח גימ' יום
 יחד ולכן קראו יום ח' דמשבסם כמזין יום * ומלא' וכן עשה את אשר אמרו והזכרנו קמה פעמים בספר הזהר
 הכדים להמ' ה"ג להבא גבורת להבא הם חכמים להמ' עיין בזהר ריש פ" ויקרא על אכלו רעים * (והנה
 תצין עשה גם הן מזה שאמר הכתוב יהיב חכמתא להכימא ומנרע למדע צינה כן להכמה שהיא אצח ניתן
 הכמותא דאימא שהוא ימינה ולהמ' שהיא צינה ניתן צינה של אצח שהוא שמש') :

פרק טז

ולפי שחז"ל של עולם הנקודות לא היו עדיין מתוקנים בצדוד פרוף ולכן כדי להקנס בצדוד
 פרוף רמז הקב"ה לאריך שכולל בכללותו מראשו לדין הדבוק עמו חכפין בחפין לדין זהם
 נודריגות אחר שישע' אריך רבוע ימינו דהיינו גדולה ורצוע העליון של ת"ת הימני שבגדולה כי הנה אמרנו
 כמה פעמים שכל עשר כלול מעשר א"כ גם לגדולה שהוא חרוע ימינו של ה"א ג"כ יש לה עשר וא"כ כשתחלוק
 על רביעיות יבא על כל חלק ספי' ח' ורביעית מהשני והרביעי יהי' מוכסה מהכמה שבצדודות ובהן
 עשה פרוף החכמה ויסתייעו מבנין זה ממכללים שהוא כלול מראשו לדין הדבוק עמו פנים ח' * ואעפ"י שיש
 ג"כ בכללותו רישא דל"א ככזר ת"מ אין לו עסק בצבין זה שאינו מגיע אלא עד הגדולה והגבורה דרישא
 דל"א כי הלא חכמו למעלה כח"צ לדין מכיון נגד גג"ת דל"א ואריך הוא המתחיל פרוטפו תחת שליטתו של כתר
 לדין אז הוא מתחיל כנגד שליטת אמלעי של גולרה דל"א וע"כ לא הי' עסק דל"א בזה הצבין * וגם כי היסוד
 דל"א לא הי' מגיע כנגד ת"ת לדין כלל וככל וכן רמז לו לאריך שבצוע השמש' דהיינו הגבו' ורביע השמש'לי
 של ת"ת מהחאי העליון שבת"ת עשה צינה שבנקודת שהצבו' ורביעית ההיא של ת"ת יהיה מוכסה מהצינה
 הכל' וכן עשה אריך הכל' :

פרק טז

ומה שנעשה פרוף הזה מרועות אריך ולא נעשה ע"י חו"צ של אריך שהם מעוליה
 יותר וא"כ הי' יותר מהראשי שיעשה מהם היינו טעמא מפני דאינון בצדוד מוחין והם
 עם הדעת צאמאע נקראין תלת חללי דמוחין ונקראין ג"כ מוחין והם כאור הבדיר יותר ולא הי' העולם כדאי
 להשתמש בהם ויתבארו עוד הדברים לקמן באורך : ולזה רמז הכתוב אני חכמ' שכתב' ערמיה כלומר
 אני שכן ת"י ונתקמתי מת' שהוא צב' קרו"ש דהיינו אריך ולזה רמז הכתוב ג"כ באמרו ואל מי תדמוצי ואשוב
 יאמר קדוש כלומר אם יעלה על הדעת לרמות עליות העילות אל מי שהיא צינה יאמר קדוש דהיינו חכמה שהוא
 גדולה מצינה ומקבלת מקדוש שהוא אריך משל מעלה ממנו ערמיה צב' י"ש כלומר יש צי' ה' הכדים מעולים

והסודים דבניה כי אני בניה לי גבורה כלומר בחופן זה אני בניה בהגבו' שיש לי כי הגבו' שלי היו הסודים
 דבניה כהאר אמרו לעיל וא"כ הי"ך-הס טעו לרמות העילת לבניה והנה חסר הכנת הפרנף הזה בהכמה
 ובניה בקרא מכאן והלכה הכמה בהם אבא ובניה אמר כי להיות שר"ך בבוניה חו"ב הס כלולי' מראשו דה"ן
 ככ"ל ולכן בהבנתו אותם עשה לחו"ב זו כעין ב' כרנפים לכל ח' מהם פראנף ח' אצל הינים ב' כרנפים
 ממש כי לפעמים הם ככללים זה בזה ונק' פראנף ההכמה עד טבור אבא ומטבורו ולמטה נראה יש"ם
 ופראנף בניה עד טבור אמר ולמטה נקראת תבונה שהיא בת זוגו של יש"ם וכ"מ שהמלאכה כנסת ישראל היא
 מלכות של ת' שהיא בת זוגו של יש"ם וכנסת היא הדרה של ישראל בעלה וכן ו"ה אשר יצואר צדקיים הבאים
 בס"ד יש לו ג"כ שני כרנפים ועד טבורו נקרא נער ישראל ומטבורו ולמטה נקרא יעק"ב וגם מלכות של ו"ה
 שהיא טוק דו"ה יש לה שני כרנפים פראנף ל"ה ופראנף דה"ל :

פרק י"ז

ולפי שר"ך הזה לא הי' מנחה אלה השליש ההמלעי' דהיינו גו"ג והאי העליון של ת"ת
 וב' שלשים האחרים היו מגולים עם חאי התחתון של ת"ת ולכן השליש התחתון הי'
 בזכה מחמת אור הטהירו' שהי' דוגא פן ישתדלו כליו מחמת האור כמו שאינוע לראשונים שמרוב האור
 נבקעו וזה נמשארז"ל מים ההמקוים היו בזכים ועיניו בזכים שהיו אומרים שר"ך כבוד ד' ממקומו ומפני כך
 אמר לו הקב"ה שיתקבל שליח התחתון דהיינו כה' ויגזי התחתון של ת"ת המגולה וכן יבכבו ג' אלו עם
 הני' ת"ת בהלי' ת"ת העליון וגו"ג ויש בהם ה"התהפלות גו' תלת ומה שלה חשיב שליח העליון מפני שהוא
 מעולה ומאוד יותר משליש התחתון בחופן שלה היתה מאר הטהירו' כלל ואעפ"י שגם ההכמה שיצאה ממנו
 היתה גם היא נוגעת עד סוף הטהירו' (דהיינו ההכמה שנקרא רישא דאין ובקפול השר"ך ישראל מגולה
 ההכמה שהוא מלוכס מאר"ך) מ"ל לא הי' ירא מאור הטהירו' כמו שעשה שר"ך להיות אורו מעולה
 יותר מ"היו של שר"ך :

פרק י"ח

ובהתקבלות כה"י עם חאי הת"ת כימור קלטו והעלו הז' אגודם שנפלו מהכלים שבשדור
 שנפלו מבניה ככ"ל כדמיון האש שבהתקרב האש קטן להאש גדול ידלק האש הקטן בהגדול
 וג"כ שר"ך יותר צהיר וגדול מאוד מו' כלים והאורות שנפל מהם : והאש קלוות מהם נתקצבו כולם
 במקום ח' דהיינו צלח דשר"ך ונחפשוטו בכלי דלחל דשר"ך הזה : אמנם הספי' הז' שהיא ת"ל להיות
 שלה כשצר הכלי שלה רק שנתמעך כאמור זחחה דעמה עליה ולא רתה לכנס עם הו"ן בצלח וכנסכה היא
 לבדה צדוד שר"ך ועי"ה יותא בה' איהו צלח ואיהי צדוד דהיינו הז"ה שהוא כולל הו"ק צלח והמ"ל
 צדוד ואז הי' קטרוג הלצכה כי ו"ה אלו שנכנסו צלח נק' ז"ה ונק' המה ושמש ומלכות שנכנסה צדוד נק'
 לצכה וירח והקטרוג הי' שאמיה ח' א"ה לב' מלכים להשמש צכר אהר דהיינו צה"י התחתון של ת"ת שנשאר
 מגולה זכן הוא כהר לפי שהוא כדמות כהר ללח והוד ואז אמר לה הקב"ה לכי ומעטי ח"ע דהיינו שגור
 הקב"ה על הו"ק הכ"ל שיעלו ויכנסו בטבור שר"ך דהיינו צה"ה שבת"ת צנקודה האמלעית וגזר למ"ל שהלא
 חמריהן והיבשה אב לכולם (דהיינו פראנף קטן כמו שיי"ת לקמן פ' כ"ה צה"ד) וי"ש הכתוב לאי' לך צנקבי
 הלא' ולפי שהו"ק היו סבוביהם וכולם כלולים מעשר כטודע ע"כ נאמר הנה מטחו לשלמה ששים
 גזורים וכו') (מטה הוא צדוד מ"ל כה"ש המדרש ע"ה ויקה מאבני המקום עשהם כמטה ודי) ומה שנדבקו
 אורות אלו הז' ללח והוד : ולה' ליסוד הוא לפי שדגלים שהם ללח יהוד היו יורדת ומחפשת יותר מליסוד
 שהוא צדוד צה"ה

פרק י"ט ונחזור לענין כי צהיות הו' אורות הכל' דהיינו ז"ל ומוק' בטמור של ארץ היו אז צבד טיפות ולמזג יתדבק צבד פרלוק אמר ה"ל לארץ שיתן טיפה זו לצבד ובכך עלתה הטיפה למעלה צדעת לארץ שהוא מכוון כנגד יסוד דרישא דל"א ככל' ועלתה טפה זו שמה לפי שלא ירד השפע למעלה אלא דרך היסוד ולכך נקרא היסוד שלום שמים שלום בין ישראל לארציהם שצדמים ע"י השפע שיורד ע"י: ויען היות דעת דל"א מכוון ע"ד יסוד דרישא דל"א: נמצא א"כ שהחכמה וצניח של א"ל הם מכוון ינגד כ"ה דל"א נמצא צבד"ו או שנקרא נלח והוד עיני' דיסוד נקרא מלח להיות כי הדעת מכוון כנגדו דהיינו שהו' ב' דל"א הם יסוד עינים וכו' שצבדלם הם שנותנים כח הראות אל העינים * זכשגגיג טפה זו אל הדעת דל"א נתן אותו לצבד דרך חללה דמות דידו' ומשם ירדה טפה זו דרך פוט הסדרה (כי שם טול צאורך הסדרה כמבואר צפ' שקורי עיין צמ"א) וי"ה חוליות עד למטה: כנ"ה דיסוד חבא הוא אליה' דהיי"ט ח"ל יס"ו הוא שם דאיטן תרין זיעין ותמן מתבטלין ומתעבדין צבד זרע ובתו לחתבשל הורה ועלתה למעלה עד פי האמה לחבא דליבו ת"ת דיסוד לחבא וזו הטה חבא א"ע לכד אמא שהיא צמ"ל ואמ"ל לכד חבא שהוא זמין ומקבל הורע צפרודור שלה שהוא יסוד דאמ"ל: (פי' כי ג' מדרגות יש בחמא הדר פרוודור עליו' והם כה' ציבור דאמ"ל והג"ת שציבור אמא וחב"ד שלה כמב' בליקוט' דיסוד אמא הנק' נקודת ליון ולכל זה רמז הכתוב מ"י מרד צשעלו מים ר"ל מי שהוא ארץ כי נתהווה מהו' צינות כאשר אמרו למעלה * וכל צינה הוא צבד כ' שערי צינה כאשר אמרו למעלה כמנין מי מרד צשעלו דאיטן חסדים דידו' מים שהוא הטפה הזאת ונתן אותה לצבא כאמור ושם צבא נתן לה מדה היינו שקבץ שם מדה ז"ל שהוא עמיד להבנו' מטפה הזאת וזש"ה ושמים צורת חכ"ל שמים שהוא ז"ל עשה אותו צמדת זרת ומל' עשה צשלים ז"ל וזש"ה וכל צשלים עפר הארץ דהיינו המל' עצמו ז"ל וסק' הם צמדת: שלש שלשים ושליש שהם ג' טפות:

פרק י"ד יש לדעת כי צבא שם הוי"ה כזה צמלוי יור"ן שם של ע"ב צאופן זה צראשו דהיינו צמלחו יס"ד צמילואה: זה"ל ראשונה צמילואה כדל ימינו: וה"ל אחרונה צמילואה כדל שז"ל: והוא' צמילואה צמלמעית וכרמו זה צמ"ה צאמרו יו"ד רישא דחב"א צי הדין שני פיות וא"ו גופא דז"ל אקרי הרבא ועיין בתיקונים דף ע"ב:

פרק כ"א זכנה צראמו ית"ש שיתהווה מטיפה הכל' פרלוק ז"ל האיר הו"ד של המלוי ה"ה הימני' של צב"א הכל' והתירה והאירה הטפה הכל' שהיתה צמעי אמא כאמרו ז"ל והאירה ג"כ ו' של המילוי וא' שלו שאות הו' היא צבד ז"ל דכ"מ שאמרו ו' רומת לו"א והקפאה הטפה הכל' כמו החלב שצו' מאנה הגצינה ראשונה ושם מתיכון אותה ואח"כ מקפאין אותה: ובהיותה נקשה כאשר סביבות' לזון בלתי נקשה: וכן סביב הקדושה הולכין הקליפות והוה סביב רשעים יתהלכו * ובאמצעותו ה' הנקודה ומרכז וכל הצנן והוה כדמות העין שהוא יסן שבו הוא לח הנקודה * וסביבו נראה ג"כ פגולים זה סביב לזה וכן כל ספירות יש לה ג' סובים זה מזה והם שלים העליון ושליש אמצעי ושליש תחתון כמו שאמרו סימן אותה סת"ר ליוכן נמצא ג"כ טבע טיפות זרע: ועוד האירה הו"ד של מילוי ה"ה אחרונה שהיא דין וליירה בחיתוך היסוד חב"ד ז"ל ודבוקה זו המלכות והאירה גם כן וה"ו של מלוי וה"ו זליבת אותו צבד

ו"ק ולהיות ה"א כלולה מ'י' כמלא שה'י' זה נס'י' ששים ונרמז בצמק הלא כהלכתי כפי ה"א עולה ל"ו רמז לג' וידן והו' ה"כ' ומלת כחל"ב עולה ה' רמז לכללו' הו"ה' כ"ל' . אח"כ נתן אצ"ל אותו הדל"ת של מילוי הו"ה' שלו לז"א דרך המ"א וכדלע"ה. וז"ש האזנה ויזירה והעמידה המ"ל בצדוד זכר ופי' פרנ"ק קטן . ומה שפע"ש' ע"י הדל"ת הוא לפי שהוא בצדוד דין כי הוא מורה על ד"גצו' מן ה' שצ"בא שהם צ"בא גצו' הוד יסוד מל' פי' שאמרנו למעלה כי נטלו הגצו' דלצ"ה וכינתן לו החסדים דלמ"מ מ"מ כנגד חסדים דלצ"ה נק' אלו גצו' (ומדת מל' היא ג"כ בצדוד דין כי היא יותר מורה על ד' גצו' מן ה' שצ"בא שהם צ"בא גצו' הוד יסוד מלכות פי' זה שאמרנו למעלה כי נטלו הגצו' דלצ"ה וכינתן לו החסדים דלמ"מ מ"מ כנגד חסדים דלצ"ה נק' אלו גצו') ומלא מין את מינו וניער ולע"פ שהגצו' הם ה' כנודע מ"מ"ה' מהם שהם צ"בא להיות מעולה מאוד מש"ד ה' לא נכנסה עמהם צקוסרים לפי שהיא יותר מעולה וקרובה מהצדו' וקרובה בטבע יותר אל ההסד כי היא ראשונה אחר ההכמה ולכן לא נכנסה עמהם צקוסרים ומדבקו בוי"ו של מילוי הו"ה' ולא נההצרה עם חרות' כאמור . ואזנת ה' היחה ג"כ כלולה מעשר כמו הו"ה' ה"כ"ל דהיינו הו"ה' בצדוד ה' וכמלא עתה שבהיותה מ"ל דצוקה צו"ה' היחה נהי"ת מכללות זה ה' וגם מכללות הו"ה' בצדו"פ שהיו לג' כליות כליות ה' וכלילת ה' וכלילת ויזירה שניהם שהם מלאה וזהו בגינה תקפ"א ובגינה עולה לו ועם ד' אותיות של גינה בלי יו"ד הם מלאה וזהו סוד ומ"ה אדמים :

פרק ד"ב

והנה ידוע כי אחר התפאת הגינה נבדלו וכפרש ממנו הנסיו"ב דלצ"ה והם הנקראים מי חלז היינו שע"גם הגינה נשאר עומד לבדו ותמליתו נבדל מומנו וכן בדמות הזה בציכול נעשה למעלה כי ע"גם הכללי' ה"כ"ל של ז"א נשארה עומד בעלמנו דהיינו צהינת חסדים שהשפיע אצ"ה ככ"ל וצחי' גצו' תפסעו ובדלו . וסוד העי"ן הוא שבדלו צמנו שם י"ה שרומז לא"ו וגם ז"ס הו"ה' שרומז לו"ה' וב' שמת' אלו עולים מ"א וכשהסידר מספר הזה ממספר ה' הכלולות צ"ל"ל כאמור נמלא שנקשאר ג"כ כמנין זכר לפי שהמ"ל נשארה אז בצדוד זכר והו"ה' סוד הגמ' ח' א' וי"ן ד' את הללע פרנ"ק וה"א זכר ולדין אצ"ה לתרווייבו . וז"ה כמלא המילוי שם אלקים הרומו במ"ל כ"ט אותיות כמנין זכר פי' ה' אותיות כמנין פשוט וי"ג אותיות דמילוי ול"ד אותיות מילוי דמלאוהו הם בין הכל כ"ב וז' כלול' הם כמנין זכר פי' ה' אותיות דאלקים וכולל שם אלקים וז' כולל מילוי דמלאוהו זה אלק' למ"ד פ"ה למ"ד מ"ס דל"ת ה"ה' יו"ד יו"ד וה' דל"ת מ"ס מ"ס :

פרק ד"ג

וזהו לעיני עיני יצירת ז"א כי אחרי שהאזנה הדל"ת של מילוי יו"ה' לתת קצבה אל מדת המ"ל הוסיף עוד אצ"ה ונתן אל אמה' הו"ה' של מילוי יו"ד לתמות ולזי"ן כל אצ"ה יז"ה בצדו"פ סיכורו כ"ה מהם מי גצו' ומי גדולה וכו' ועוד נתן לה כרע"ה דה' אחרונה אל"ה שהוא טו"ן באמ"א כשול ומזמין תלת גו' תלת והקלי"ב והשלים ע"י ה' אצ"ה יז"ה צליו"ס ובתקו"ס בצדוד עור ובשר ועלמות וגידין ולריך לדעת כי העור שאמרנו הוא חלוי בשם אלקים מחומש שעולה ר' כזה ח' א"ל א"ה א"ה א"ה א"ה : ושם ח"ל ושם הו"ה' דהיינו צמילוי אלפי"ן שעולה מ"ה ועם שם אל עולה ע"ו כמנין עור ובשר זה שאמרנו הוא חלוי בשם אלקים צמילוי שעולה ש"ן כ"ה א"ל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ס ושם אלקים מחומש כזה ח' א"ל א"ה א"ה א"ה א"ה חלוי"ס חלוי"ס מנין הכל עולה ש"ד וב' כלולים הרי בשר : ובשר יש בו שורייקי כומקי ויש מהם היו"י דהיינו שמיו"י הם משם פי' דהיינו אלקים פשוט . ואע"פ ששם אלקים הוא באחריות וז"ל ה"ה' חלוי צו חיו"ר

וי"ל כי אלפי צה"ל אחרים הם מ'לפי ערך הם מחמת הוא פנים והסר וי"ל צשטט חידר כמ"ט
 למעלה שעולה ר' כמנין עמ"ס ולכן העמ"ס הוא קצת שחלוי בחמוריי' עורק' תלויים בשם אה"ה שהוא תלמי
 יודי'ן שעולה קמ"א דהיינו כזה אל"ף ה"י יו"ד ה"ה עולה קמ"א וב' פעמים קמ"א ועוד שני פעמים הם
 הו"ה צמילוי הדי'ן כזה יו"ד ה' ה' ה' ה' ה' עולה צ"ן ס"ה תכ"ו כמנין עורקים ולכן יש בעורקים
 מהם ארומים זה יותר מאי וצ"דים הם תלויים בחסדים ע"כ הם לבנים ורכים והם תלויים בשם ס"ו כזה
 יו"ד ה"י וי"ו ה"ס והוא כמנין צידים ובהחודר לענינו ומותר ה' התנונה ה"ל אשר לקח ממנה כרעא
 כחמור למעלה וה"כ כשאר כמנין דל"ס שמתן הדל"ס ה"ל למוק' דו"א דרך כדי להשלימה מלמ"א שו"א ומוק'
 קצבו משם של"ע צ"ג יודי'ן של מילוי הי"ו וי"ו ה"י ועוד הו"ו של מילוי זי"ו והדל"ס הו"ו של
 מילוי יו"ד ועוד כרעא של ה' התנונה שהיא וי"ו ולמה לא אמרינן שהיא יו"ד מפני שהיא כבוד ו"א ובכל
 מקום ו"א הוא כבוד ו' ומותר ה"ל שהיא דל"ס שצ"ן שיהיה הוא עשרה דהיינו הכרעא דה"ס שהוא ששה
 והד' הרי עשרה ס"ה עולה ל"ו שהוא צ"פ כ"ח רמז לב' כוחות א' דאבא וא' דאמא (והיינו ויהי ערב
 ויהי צקר יום אחד דהיינו ערב הוא סוד מל' שהוא סוד האותיות בלילות ויהי צוקר שהוא סוד ו"א
 בנצמא הפסוק להגיד בצוקר הסוד שיהיה יחד יום אחד שעולה ל"ו) ע"כ לא כשאר עדיין לצדד אלא מה
 שנעשה מיוחד שבראש הוא' שבראש מילואה וה' פשוטה ימנית :

פרק בר

והנה צירפת וצבין ו"א נשתתפה ג"כ אמא דהיינו שגם היא עם ה' חסדים עם ה"ג
 שלה נמנה חלקה וה' חסדים שלה הם צ' שמות דהיינו צמילוי חלפין כזה יו"ד ה"א
 ו"ה"א שהוא עולה כמנין דס והוא רמז לחמשה מיני דמים טובה זה"ג תלויים צ"ה שמות של אה"ה
 מרובע כזה • א' ה"ה אה"ה אה"ה שעולה המנין דס והם רמז כמנין דס עמ"א אחר שמדירחס למטה
 כמשינן ממנה ה' מראות דס עמ"א • ודע כי צה"ת שהדס טובה תלוי צ'ה' היות ודע"ג"כ שאלו ה'
 בויו"ת של חסדים ה"ל הם תלויים צ'ה' שמות דהיינו אותיות של מילוי שם הו"ה של ס"ג שהיא באמא
 דהיינו בזה יו"ד ה"י ו"ה"י דהיינו צ'ה' האותיות העולים כלם עשרה אותיות נחלקים לב'
 חלקים כי צ'ה' אותיות השניות תלויים צ'ה' שמות של אה"ה דהיינו ה' שמות של הו"ה תלויים צ'ה' יודין
 וצב"א"ו של מילוי יו"ד וצב"א"ו דאשמה של אות' ו' וה' אותיות אלו עלין מ"ב כמנין אלה שהוא גושפנקא •
 כמל"א שמות ה' היות תלויים בשם מ"ב • כי לעשות משה מ"ה שהוא צ'ה' האותיות יו"ד ה"ה ו"ה"ה וה"ה והתורה
 לעשות שם דס חוכל לעשות בג' אותיות • או שהסדר א' מן ה' דאשמה או מוא"ו או מן ה"ה התנונה
 וכשתביר כל'ג' חלפין אלו תשאר בידך מ"ב • והנה מן ה' אותיות השניות מן השם ס"ג הנשארות בידך
 כי לקחת ה' אותיות לה' חסדים שצמירנו ורמ"ב לא נשארו בידך חל"ה' אותיות שהם ד' א' ו' ה"ה והמה
 עולים למספר א"ך שהוא שם אה"ה כי צ'ה' תלויים ה' שמות אה"ה דהיינו שם אה"ה בעלמא והח"כ

הרובע ממנו כמזכר לעיל בפרק הזה :

פרק כה

וק"א לדעת עיור כי כלים וצב"ו ו"ל מתהוו בצופון זה דהיינו שהכמה וגדולה שהם צ'
 חסדים ראשונים מתהוו כבוד כשיקוף דהיינו שאבא כזק לאמא פ"פ בצופון ששוק הא'
 עולה לשמים וכן ימא נשקה לחצ' פ"פ שהם צ' נשיקות ג"כ נמצא לצב"ו נשיקות ולחמא צ' נשיקות
 ומנשיקות אבא לחמא שהם חסדים מתהוו וגדולה ל"ה שהם ג"כ חסדים ומנשיקות אמא לחמא שהם
 דיינים מתהווה ביקה וגבורה והם ג"כ דיינים ולפי שכל נשיקה יש לה הכל היוצא מן הפה נמצא שהי' לנשיקות

לחבא ב' הכלים וב' הכלים לכשיקח דמאז - והנה מנ' הכלים של אצ"ל נחווה חלי ימינו של כתר ודעת
 דו"א מהכל א' לחבא ומהכל ב' כלל דו"א ומנ' הכלים דמאז שהם דינים נחווה מהכל א'
 החלי השמאלי של כתר ודעת ומהכל ב' נחווה הוד כי להיות הכלים דבר רוחני ע"כ
 נעשה מהם ד' ספי' כח' הכמ"ה בי"ה דע"ת חלל לא הי' עדיין בפועל ממש כמו הכלים אחרים רק היו
 צבוח וכוננו שלם היו ביכרים לרוב דקות ומכללות כל אלו השיקין נעשה ת"מ שהוא ג"כ כלול ומחוג
 ומכללות כל הכלים נעשה יסוד וע"כ מקרא יסוד שהוא כל מן הכללות זמן הדיבור המיוחד לחבא לרוב בסוד
 פיוס נעשה הע"ל ואמרנו דיבור מיוחד לחבא ולא לחמ"א כי גבוי הדבור לחבא וכו' ה' בחכמה יסוד ארץ
 שהיא מלכות :

פרק כ"ז

והנה ב"פ חשיקה עולה מתק"ל וב"פ הבי"ל עולה ע"ד וצין הכל חלף וארבע וכן יש ג"כ
 צמחא גרמו לזה ואז יעלה מן הארץ והשקה כל פני האדמה דהיינו א"ר שהוא חלף ד'
 עולה מן הארץ שהיא ארץ הארץ הידוע שהיא ארץ החיים והשקה כל פני האדמה דהיינו ז"ל שהוא פני
 האדמה שהוא מל' ומלת כל רוחות שכל האברים לא נעשו חלל ע"י אצ"ל ואצ"פ שכל החשיקות וההכלים
 היו ג"כ מאצ"ה ככל מ"מ יחסן הכתוב לחמ"א לפי שהשפע אצ"ל הוא ע"י חמ"א ע"כ אנו מייחסים אותם
 לחמ"א ע"ד רז"ל חמ"א למרא וטיבות' לסקי' ונמלא כהן ג"פ א"ר דהיינו א' לחבא וא' דמ"א וא' מכללות
 שיהם ועוד דיבור אצ"ל שהוא כמו וידבר שפולה בגי' רכ"ב גוספר הכל ג' אלפים רל"ד וכן עולה ג' שם
 של ע"ב שני פעמים שפולה קמ"ד ומילוי דמילוי המילוי בזה : יו"ד ויו"ד דל"א יו"ד יו"ד ויו"ד ל"א ל"א ל"א ל"א ל"א ל"א
 ה"י יו"ד : יו"ד ויו"ד דל"א יו"ד יו"ד ויו"ד דל"א יו"ד יו"ד ויו"ד דל"א : שהוא עולה ג'
 אלפים ותשעים וב"פ ע"כ א' של שורש וא' של כללות עולה ס"ה ג' אלפים רל"ד :

פרק כ"ז

ויש לדעת בהיות שהחכמה וכתר ודעת שנתחב לו"א וכו' הי' כמין נקוד' במ"ש למעלה
 צפ' כ"ה לכן לעשות עמה צבוח כלים לר"ך לחה לדעת כי שבעלו למעלה בכתר שצנול'
 שצכתר הו' כחרים והו' הכמות והו' צמות מעולם הנקחות שהיו צמחא כנ"ל שאר הרושם שלהם צמחא וכן
 כשאר ג"כ צבא צבעדם דרך שם כנ"ל וטובלת א"ר דהיינו טובלת חכמה וזכיה הכלל לכלול צנקות הדשימה
 זו ונפלו יחד למטה כנ"ל וכשתקבלו תלת זו תלת בצירוף כנ"ל נקלטו ועלו למעלה גם אורות הרשימו זה כמו
 שבעשה בשאר הו' אורות אך לא נתערבו עם אוקן ששחצרו בי הם יותר דקים ומאורות הרשימו זה נחווה
 מהם סוד מוחין ב"א כי כל דבר ודבר יולדך להיות צבוח כלים וצבוח מוחין והוא צמחא ולמוח אנו מלריכין
 עוד מוח עד נקודה האמצעית וזה נקרא ברברי חכמי הקבלה בשמה לצמחא דהיינו בסדר הוה ב"ו ב"ו א'
 שבעת הלידה נתנס אצ"ל לחמ"א דרך היסוד לחבא ואצ"ל ואצ"ל כח"ה אחת לו"א וזקן' ומהם כח"ה כלי נוח
 דו"א וזקן' שהם כח"ב ב"פ כ"ח שלם היו ביכרים ועתה נשלמו ונתקבו עד שהיו לראש ומה שלם נתן
 אצ"ל לחמ"א זה היסוד מהרשימו בעת הזיות כמו שז' זה בשפיפה הי"ל - לפי שהאור הרשימו הוה הוא יותר
 דק משאר אורות של העפה ולכן לא נתערבו עם שאר הטיפות יסוד ע"כ הולך אצ"ל ליקן אור הרשימו הכלל
 לחלל צפעס האחרת דהיינו בעשת הלידה :

פרק כ"ח

בגד אחרנו שנקודת רוסם של כלי מוח ז"ל שהם כח"ב הי"ל שנהוו מהכלי של הו"א
 וכשיקות הכלל כמעט שלם היו ביכרים ממוך דקות וכעין זה עובר צמחי חמ"א מראה
 שאין לו ראש להיות לו ראשו צין צרכו כאשר אמרו חז"ל ואח"כ בעת הלידה פתח הכרת הראש ג"כ בזה הענין
 ה' :

מעין החכמה

מי' כדומה לזה הפנין כאשר אמרנו וזה דמו הכתוב מבחל בדרך יתרה על כן ירים רגלו דלה לומר כשיתנה
 ז"ל מבחל שהיא יסוד דלמא הרשימו הוהא אז ירים רגלו וכלל זה יהי' בידך שבכ"מ שבכ"מ שהלף הוא בידו
 וטעם לך כי ר"ת של מבחל בדרך יתרה בגי' כ"ב . בתמסר שם ב"ן דמו שבכל יסוד דמק' יש שם ב"ן אלף
 שיש בייניהם ארבע הפרש לפי שביסוד דלמא הוא בכבוד וו' כזה וד' הח וו' הרה . עולה ק"ב ועם היו"ד עולה
 קי"ג בכבוד ויעבור את מעבר יב"ק שעקב שהוא י' דיוקאל דו"ל עבר מעבר הזה . דרך יסוד זה וילא
 לחון ועם ב"ן דמל' אינו בכבוד זה כי האופיית דבוקים זה בזה כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"א :

פרק כ"ט והנה כשילא ז"ל וטק' מלמא' היתה נוק' דו"ל דציקה עמו מאחוריו מבין חדוה' דו"ל
 והיו דבוקים בגב א' לכה וו' הגמ' ארה"ר דו פרלופים בראו כי ידוע לכל בר דעת כי
 ז"ל הוא בקרא תפארת כאשר יוצא עוד בס"ד ותפארת נק' אדם שפאמר כתפארת אדם לשבח בית וע"כ אמר
 ארה"ר שהוא ז"ל דו פרלופים בבראו ואח"כ כסרו כאשר יוצא בציירות הבורא ית' לו"ה היתה נכסיה ממש
 שגב א' נחלק לשנים אבל אלו ה' שני גביס ה' ה"ו נראה כפירוד ולפי שהיתה קטנות אברים המל' לא
 היתה מגעת לא עד בין חדוה' דו"ל שהוא תחת שלש העליון של תפא' כאשר אמרנו למעלה בפ' יוד שהמל'
 שהוא נוק' דו"ל היתה במידת שלש מו"ל לכן עתה בדי' לגדל אברים השפיעה אמא' עמלה מחלצה בכבוד ב'
 גדים שם אל' ד"ד הא' ומי' ד"ד הב' שם שני שרשי אלקים כאשר יוצא כי אלקים מתחלק לב' חייב' ז"ל
 י"ס וסוה' בלמלע ורדים אלו הם נלח והוד שבציה הנכבדת צמוח ז"ל ונניעים עד כ"ה דו"ל דהיינו המוח'
 וצד א' כתוב אל' וצד הב' כתוב מ"ו וה' בצורת דודי בלמלע כי לורת ה"י נוכל לכתוב בשני אופנים או
 בד' ו' כזה ה' או גדלת יו"ד כזה ה' וכשמסדר האותיות אח"כ כסדר יהי' דדי ודודי עולה כ"ד וו' מלמא'
 יהי' בג' אופנים נוכל לכתוב ה"י כזה ה"י ה"א ה"ה והמלואים עולים ט"ו בין הכל עולה מ' כמין חלב ח"ס
 חלב נקובה שהיא ק"ל אך חלב זכר הוא יותר בצד והוא צאופן . זה ה"ה ה"ה עולים ל"א עם ג' ההי"ן
 עצמות ושם אחותיות וג' מלואים הרי חל"ב ונאלו הדדים וצו ההלב היתה אמא' נקובה לו"ל וטק' וזה
 בקרא גדלות ראשון :

פרק ל וזוה רמו למקו' קביעו' המוח' שהיא בכבוד לזה כי כשעברה הטיפה שהיתה בלמא ככ"ל דרך
 יסוד שלה אז מל' של תצונה הפרים ולקחה לעמלה חגי הקודה מתקודת וצב של טיפה צאופן
 שכשילא ז"ל מנען אמא' לא הי' דבוקה עמו אלא חגי קודה הזכב הכ"ל שהיא סוד רחל הדבוק' צו"ל בלחוריים
 מבין חדוה' ואח"כ כשהשפיע' אמא' צו"ל השפיע' לו ג"כ חגי קודה הזכב הנשאר הכ"ל שהיא בכבוד לזה לפי
 שהקודה הריח לא מלאה מקום ללאת מבין חדוה' להיות שם מקו' רחל וגם לא מלאה מקו' לעלות למעלה דרך
 הלל המוח' לסיבת שערות ארץ גנות' בים דרך' ונמים עזה נתיבה במכבים על שערות' אצ"ה חכמה אמא'
 צינה יש"ם תצונה נער ישראל לזה ז"ל יעקב רחל ניקצי' ועיין בפ' ע"ג בפ' אמור' . והנה בזה רמו כי
 בת וזוג של אצ"ה היא אמא' וכן בת וזוג של יש"ם היא תצונה ושל נער ישראל לזה ושל יעקב היא רחל
 דהיינו חכמה עד טבור אצ"ה ומטבורו ואילך יש"ם ואם יסוד דלמא כי אמא' היא רק שלש מ'ב'ה . וצינה
 ג"כ נחלקה לב' למעלה בקרא אמא' ואח"כ בקרא תצונה וכן כל השאר כאשר ביררנו למעלה פעם ושתים
 המכבים על שערי דו"ל לכן יראה דרך הללי' דעורף שהיא נקודה הללו שהוא מרכז לפיכך עימתי הו"ל ומשם
 נשארה דבוקה עם הו"ל ועם געשית בכבוד פרתוף ורגלי' מניעה על ראשה של רחל . וגמלא שהתפסות
 פרתוף של לזה הכ"ל היא בשלש העליון ח"ת דו"ל כי לזה וחל שיהם נצנו משלש אחד ועל כן

קצבים המורה שהיא צבור לזה בשליש העליון של מזוות הפתח מ"ו ז'ה חסר וי"ו עולה כמנין זכב ולפי שהמקום תחילת התפשוט שהוא מקום הלזו רחוק מהקרקוד טפה לכן לריך שהיה נקבעת רחוק מהמאזן טפה ולכן קצבי' ראש ל"א וזכו עוד לזו אשר אמרו חז"ל הי' עומד על הפתח כי נקום זה הוא פתחה להתהלת לזה שהיא דבוקה צמ"ט דז"א :

פרק ל"א

וזמורו לעינינו כי מ"אחורי ז"א צמקום הדבוק שלהם דהיינו רה"ל ול"ה הדבוקים צמין חדוהי דז"א יש דמות נקב ולעומתו צקרקוד נוק' נקבה על סם קב' ה' כי רה' של רחל הלא ידעת שה"ה אחרונה ששם היא רומזת לחלל . זמיות הזאת הי' מן חקב ה"ל שצקרקדה וז'ה גופא משפיע זה והסוד ה"ל שז"א הוא משלש ועובר עד לפניו ולזה לריך לזום הליכות לפניו כנגד החור הזה וזה החור הוא הגומא כנגד לבו של אדם ומצפרי אהיה אלוה . ויכוין בנחשצנתו להמשיך דרך אומו החור השפע מן ז"א לשערות רחל עם הליכות ה"ל כי לפי דשערות רחל מטבעם הם אדומים לכן הם לריכין להשפע הזה כדי לזכנם צבור רחמים כמו ששם א"ל בשערות ז"א שהם מטבעם שחורות כדכתיב קוולותיו תחלילים שחורות כעורב ותלכנו משערות לרריך שהם לבנים כמ"ש ועמיק יומין יתיו ושער ריש' כעמר נקי ולזה יתריך קש' הגמ' דרמי קראו ארדדי דכתיב תחלילים שחורות וכתיב צעמר נקי . ולזה לריך החדם לזום הליכי' כנגד החור ה"ל כ"ל וליסן עינו צום בשעת ק"ש צפ' של ויאמר שהוא ע"ב תיבז' כנגד סם של ע"ב דעייקן דהיינו סם של צן ד' הכתוב בע"ב רגון צדמות ע' כ"ד עיגולים על כל עיגול ג' חגין כדמו' הזה והכין את כל זאת באותה השפע כדי להמשיך שפע הארת עינים של רחל לפי שהיא עולמתה שפירא דלית לה עיינין הנו' צב"ה צבצב' ורמו לזה ועיני לזה רכות ורחל היתה יפת תואר ולא יכזר זה עיינין ולכן לריך לכוין להמשיך אלי' הארת עינים דהיינו שיאיר טו' דהדבוקה נגד חז"ל שלה ויראה לה השפע הזה ע"י ז"א שהוא יקבל מתצבנה וישפיע זה ראות עינים ככ"ל :

פרק ל"ב

ולפי ששערות ריש' דז"א ה"ל מגיעים עד החור ע"כ שיעור חז"ל שיעור הטלית כדי שיכסה זו ראשו ורחו של קטן דהיינו עד החור הנזכר שחמת החוזה ומשם והלא' כר' שערות לחלל שהם הליכות דנוק' צקקה שערות ז"א שהם כדמות טלית לפי שהם מההצבים בשערות הריך ומשערות שיהיה מתחזה כמנין צגד . ולרקו דברי צעל העיטור שהם שרריך להיות שיהיו הליכות בוטפים מלד אחד לצד ולא מזני הדרדים דהיינו שיעשה הליכות בשני נקבים מלד אחד לצד וכמו שהועד ארפין נכנסו ח' מוחין והם ד' רצב' וד' דאמ"י כאשר יתבאר בצבור הגדלות ובסוד התפילין צמ"ד דהיינו דעת דרש"י ז"ל בד' צמי תפילין ודעת רבינו תם בד' צמי תפילין בן במלכות דרהל ויראין ח' שערות מקולעת ומשורות כל אחד מן' חוטין שהם ס"ה ס"ר חוטין כנגד ס"ד כפפת שצבל הי' מל' חיות הקודש שבין כולם עולה רכ"ו וסי' רכ"ו מעקב . והנה אמת עשים בכל כפף ח' חוטין וכל חוט שזור כפול ונמלא בן הכל כ"ד ובוד השערות הוא כשהשערות נכנסים צמון ועירי ארפין מן צמון בוקבה מ"ב ויאמא או כשנכנסו בריך מריש' דל"ה ומינם מולאים מקום להתפשט אנה ואנה למינה שיצטרף לפניו בצבור הגדלות צעו' הוה הוורין השערות דרך אור הוור לשזב לעלות למעלה לשרס ויראיים לרך הגנוח וטקבים גלגול' הריש' ויראיים לחן ופשיורד השפע דרך המנה חייך באתם הגלגלות כדי להחזיק השפע לכן כשהחור למענה לרך אר' חור וטקב לרך המנוח כמק' וחינו חור עוד לקבל לפי שמתעבה בירידת' ולזה מתפשט' למטה

מעין החכמה

למטה דרך חוץ * ומהעם הזה הם צמוד דין ועיין צוהר פ' שאו דרי"צ * האמנם השערות לריך שהם
 לבנים כמו שביארנו לפי שאינם צמוד דין מלא * כי חכום נחשבים דין רק לבני יודים שהם סס צאריך שהם
 חכמים גדולים * ועתה אשכילך ואורך דרך זו תלך בענין הליכות למען תלך ולא הכשל ח"ו הנה הוה
 כשחגיגה צדקה רבה לנהיבאנו לשלום מירבע כפנות הארץ הקבץ הד' ג' יצית בידך השמאל והש"ס אהם נגד
 אלטומכא בלד שמאל דהיינו מעט מן הכל כנגד החזה שכנגד לבך ובשעת שתאמר ויאמר וכו' חשים את
 עיניך עליהם ומראה זהם ותכוין במחשבותיך שעם לרייהך יתמך כח האור מן ע"ה הדבורה שהם כנגד
 מו"צ של דחל שהם כדמות עינים וזה ע"י כח השם מע"צ ע"י עיגולים אשר הגנתי לפניך כמה פעמים
 צפ"ה הקדמתי ולא יוזו מנייך ומיריך עד שחגיגה צאמנו וילך בדבריו חיים וקיימים או ההשגה בקבלה רחל
 הארת עינים ותהי' קד' לעולם ואז תניח הליכות למקומם :

פריק לג' ונחזור לענין המוחין דו"א כי שבגמרו כלי המוחין של ז"א ככ"ל בדבוק דו"א צמוד
 חזקו ימין כנגד שמאל ונתן אצף שמאלו להמח דהיינו בינה דלילה והאמא נהנה
 לאצף ימניה שהיא חכמה דלילה ונמלא לפי"ה לאצף ב' חכמות א' דלילה זימין וז' חכמה שקבל ממח"א צמא
 עיין צוהר פ' תולד' ואימא ה' לה ב' בינות והיינו כי לא עם זינות הוא בינה שקבלה מאצף זימניה ובינה
 צמאלה ולפי שכתבנו צפ"ה צבנין כסידות שלה מאריך את הו"צ תחלה כי עתה לקה את שלו כי מתחלה
 הושיע אצף שהוא חכמו צמא שהוא זימני' של אמא ואמא הושיע ימניה שהוא חכמת' לשמאל של אצף וז"כ
 נעשה ממנו בינה של אצף ומיניה שלו נעשה חכמה של אמא ועתה ה' להיפך וז"כ הזר כ"א את שלו *
 אח"כ נתן אצף חכמה דידיה בכלל דידיה ואמא נהנה בינה דלילה צמוד דיל' שהם שוד ב' ירכים והם זתי
 כראי ונק' צב"ה לצד מגופא כאשר ביאר הרשב"י ע"ה צפ"ה וישלה ע"ה ויגע צבץ ירך יעקב ונמלא נהניח
 או"א פח"פ כנאל כלל לאצף כנגד הוד דאמא ולפי שכתבנו לאצף יש חכמה דאצף וצמוד דאמא יש בינה
 דאימא א"כ כשהם כלולים יחד כל הארבעה כלולים צ"ז ונעשה מהכמה ומנלה דאצף ומיניה יהוד דאימא
 נקודה א' וחז"צ הם שורש המוחין בשני כלים הכ"ל : והנה אח"כ נתחלקה הנקודה ההיא לג' חלקים
 דהיינו חלק א' שאר צהוד דאמא וחלק א' הלך לכלל דאמא כדי שיהיה הירכיים שוות ולא יהיה האחת
 גדולה מתצרתה ותהי' ח"ו צעלת מוס והנה אח"כ כלל דאמא שהיה צו שליט הנקודה הכ"ל השפיע שליט
 שלו דהיינו נה"י דיד' ומלאה שליט העליון של הפרטוף החכמה ז"א דהיינו החכמה שבחכמת ז"א ושליט
 העליון הוא חז"ד א"כ נעשה מנה"י דאמ' דהיינו שכלל דהי' נעשה ממנו חז"ב ודעת צפרטוף החכמה שבפרטוף
 חכמה ז"א וז"כ ה' זאת הפרטוף חכמה דו"א חסר עדיין שני שליטי' החכמות כים וכדי להשלים זאת השני
 שליטים עלה למעלה השליט העליון מחסד העליון של ז"א דהיינו הצ"ד חסד דו"א ונעשה מהם גג"ת
 דחכמת ז"א הו' למעלה דהיינו השליט הצ"ד והא"כ עלה עוד השליט הצ"ד מחסד של ז"א דהיינו גג"ת דחסד
 דו"א והשליט שליט התחתון מהכמת ז"א הכ"ל דהיינו שנעש' ממנו נה"י דפרטוף חכמה ז"א א"כ לא שאר
 צמקום חסד דו"א רק שליט התחתון שהיא נה"י דחסד ז"א כי כל הצ"ד שליטים העליונים עלו להכמת ז"א
 ככ"ל ואח"כ השפיע אמא למטה לחכמו ז"א ככ"ל אח"כ השפיע אמא לננו לחכמו ז"א השליט הצ"ד שבכ"ל דאמ'
 דהיינו גג"ת שבפרטוף כלל דאמא ונעשה מגג"ת זה חז"ד דחכמת ז"א וחז"ד הכ"ל שהי' קודם לזה צמקום
 ז"א מנה"י דאמא כדחה עתה למטה ונעשה ממנו גג"ת דחכמת ז"א וגג"ת דחכמת ז"א שנעשה מתחלה
 מהז"ד דחסד ז"א נחה עתה למטה ונעשה ממנו נה"י דחכמת ז"א ונה"י שנעשה מתחילה מגג"ת דחסד

לחסד ז"ל וזו עלה ג"כ כה"י לחסד ז"ל ונעשה ממנו ג"מ לחסד ז"ל ואח"כ עלה חב"ד דלכא דז"ל ונעשה
ממנו שליט התחמון של חסד ז"ל דהיינו כה"י לחסד דז"ל : והנה אח"כ חזרה אימא להשפיע חב"ד דירה
בחכמת ז"ל בצופן שבעה מחב"ד דאי' חב"ד לחכמת ז"ל ומג"ת דאי' שהי' מתחילה חב"ד דהכמת ז"ל
מדה עתה למטה ונעשה ממנו ג"מ לחכמת ז"ל ומג"ת לחכמת ז"ל שבעה מתחילה מכה"י דלכא דאימא
כדה עתה למטה ונעשה ממנו כה"י דהכמת ז"ל והב"ד של חסד ז"ל שהיה מקדם כה"י של חכמת ז"ל
ירדה למקום הראשון ונעשה ממנו חב"ד לחסד ז"ל ודחה למטה אח"כ ג"מ לחסד שהי' מקודם
לזה חב"ד לחסד הכ"ל ועתה ירדה למקומו ונעשה ממנו ג"מ לחסד הכ"ל ודחה למטה כה"י של חסד
הכ"ל שבעה ממנו מקודם ג"מ של חסד הכ"ל ועתה הלך ושז למקומו הראשון ונעשה ממנו כה"י של חסד
הכ"ל והב"ד של כלל שהי' מתחילה כה"י של חסד דז"ל שז למקומו ותצא ראשון ונעשה ממנו חב"ד דלכא
דז"ל כמתחלה בצופן שהורו כל הספי' של חסד ז"ל ושל כלל ז"ל למקומו הראשון ואח"כ היה אז
אור כלה הוד יסוד דאימא דהיינו דלכא דאי' מגיע עד סוף רגלי דז"ל לא שעשו פרטיו ומחין
בלבד אלא שגם האורות מתפשטין בכל חב"ד ז"ל עד רגליו בסוד טעם של עצמות ומנו על זה והוא רובלת
על האצרות או על הביצים אפרוח הם כה"י דז"ל והביצים הם כ"ה דלכא והוד דז"ל והיינו דאימא דכ"ה
צפ' ויהי' דף תק"ע ע"א כלל נחלי' הוד הודות פי' כלל דז"ל שזו כלל אחר דהיינו ה'צת כלל דאי'
הכ"ל הוד הודות ג"כ צהוד יש צו הוד אחר דהיינו ג"כ ה'הרה מאמא ככ"ל שז"ל מקבל מחמא ואלו יסוד
היסודות לא לאמר דאי יסוד דאי' קצר ואיט מגיע על עצמותו כ"א עד שליש ה' של ז"ל והארתו מגיע
עד שליש התחמון שז"ל ומה שלא השפיע כלל דאי' הכל צבת ח' אלא פרקי' פרקי' כאשר הוא כדי שלא יתחד
הכלי הכמת ז"ל ח"ו מהאור הרב וברך זה ממש צוה הצופן שהשפיע כלל דאי' בחכמת ז"ל כן ממש צוה
הצופן שהשפיע אמא ממש צהוד דירה לבינה ז"ל קו לקו הכ"ל וכמו שבחכמת ז"ל נלטרף לבנין חסד
ז"ל וכלל ז"ל כן לבנין הבינה נלטרף סיוע גב' ז"ל והוד ז"ל ששלחו ג"כ מתחלה למעלה שליש העליון
ואח"כ שליש האמצעי ואח"כ שליש התחמון כסדר הכ"ל צבנין הכ"ל הכמת ז"ל ואח"כ חזרו למקומם כאו"ל
צבנין חכמת ז"ל וכן יסוד דאי' עשה פרטו דעת דז"ל נלירוף סיוע ת"ת דז"ל ויסוד דז"ל ששלחו ג"כ
הארתם למעלה קו לקו ואח"כ כל ח' נדה וחזר כ"א למקומו הראשון וע"י עליות וחזרות אלו הי' לאורות
שייכות לזה צוה וכולם צאי' וחי' צכולם שנתמזגו ונתערבו כל האורות יחד וגם כל כלי ז"ל יוכלו לקבל
שפע הוד ולא זיק לו אצל אס מיד הי' צא עליו שפע והארתו מאמא שאור גדול לא הי' ח"ו יוכל להכיל :

פ"ק ל"ד

אחר כל זה חזרה אמא וקלטה צמעי' דהיינו ציוס דירה את ז"ל והנה צכפני
יונה אמר שקלטת רק אורה הפנימי של ז"ל ולא הכל כמאמא שחזר האור למעי
אמא וככלל צאימא לתת מחין לו וזהו נקרא עיצור שני כמו שהנער היולד
אין צו שכל ודעת מיד עד עת הזמן הגדול כמו כן כביכול נעשה בז"ל (שניתן לו עיצור שני כדי שיתגדל
יותר ויהי' בן דעת) וסבני' כדי לפשות להם גידול שני לחזק להם האיצורים ולכללם בז"ק
דאימא וכדי שחובל אמא להכיל אותם בחוד מעיי' הירך ז"ל וטק' להתקפל חלת גו חלת דהיינו בצופן זה
מלך פנים כלל הוד יסוד לשמות חסד גבור' רידי' (כ"א ת"ת רידי') גם ספי' ס"ח מקפל אמצע תחון כנגד
אמצע העליון בצופן שמלא יעקב מכוון נגד כער תראל וכן נתקפ' ג"כ מלך אחריו דהיינו צוק' היינו חלל כנגד
אמא

מעין החכמה

לאה נמצא לפי שלמה הית' המוכ' יומר ליעק' מרחל' בן רבלי' לאה היו מעיני' על ראש' של חמל' ז"ל כ' כשמקטל' הית' רחל' ללד חוך וזל' ללד פני' לפיכך נשא' יעקב את לאה קוד' שנשא' לרחל' והתקפלות' וה קרא' קטנות שני בי צהיותם פעם ראשון צמעי' אמא' נקרא' אז קטנות ראשון זמ"כ כגדל' כאמור' ועתה החזיר' והקטין' א"ע כדי לכנסו שנית צמעי' אמא' זק' קטנות שני ובכן קיבלה' אותה זמעי' גאעצרה מהם בדמות' הרון ומק' ג"כ עיבור זה עיבור שני ובמקד' עיבור זה ז"ב חדשים דהיינו שקיבל' הארה' מזס קנ"ל' כענו שיתבאר' צעז"ה צפרקים שבאים' • זל"כ נמדד' עיבור זה לז"ג' חדשים יומר מעיבור ראשון כי עיבור ראשון לא נמדד' רק ט' חדשים שקיבל' ז"ל יקיה' משס קס"ה כמו שיתבאר' צעז"ה וטעם הידבר' שמההלה צעיבור ראשון עדיין לא היתה נקודת' מל' ניכרת שהיתה' אז צמוד' זכ' ובציבת' התקפלות' לא הי' נראה' ללא' לך החיון על התקפלות' שהיא כה"י שהי' מנסה' שליש' האמצעי' שהיא ג"ג ת' וחלו' ה' ספי' כ"א כלולה מחזרתה הממוכה לה דהיינו יסוד' מנלח' וסוד' וסוד' מנלח' ויסוד' וכלל' מהוד' ויסוד' מנלח' בין כולם ט' וע"כ הי' ההרון ט' חדשים ג' ז"ב כי כה"י חמות' הט' חדשים ורמז' לזה חדשים לבקרים ר"ל בקרים שהם כה"י הנקראים חדשים והלמ"ד מן לבקרים רמז' כי כל' ה' כלולה מעשר' וב"פ עשר' עולה למ"ד אמנם צעיבור שני שהיתה' אז מל' נירחח' וניכרת' נמצא' א"כ שרד' החיון של התקפל' הי' של ד' שמל' נכללת' עם כל' א' וא' והיתה' טפלה' להם צמוד' קצנה' תסובב' צ"ג דהיינו מל' לכה"י ובהיות' היא כלולה' עם כל' א' מהג' ה"ל' והיא אינה' מן המנין צמי' עממה כי היא טפלה' להם ע"כ אינם' עולים' למנין' לקן נחשד' העיבור י"ב חודש') וז"ס ים של שלמה' שהעמיד' הים על שנים' עשר' בקר' כי מ"ל נקרא' ים כאמור' הפסוק' כל הנחלים סולכים אל הים כי יסוד' נק' נחל' כמו שכתבנו' למעלה' על מנחל' דודק' ישמה' על כן ידים' ראש' •

פרק ר"ה ודע כי סוד' העיבור' של ט' חדשים שיונק' ז"ל מאמא' אלו השמות דהיינו שס קס"ה שהוא שס אה"ה צמיאוי יוד"ן כזה אלף' הי' יוד' הי' ושס' הוי"ה כזה יוד' דהו' וו' דהו' וז' שמות' אלו עולים' ד"ג' ושס' אלהים' שחלק' לג' חלקים' כזה אל' ה ים הוי' רי"ו' מן עליהם שס ע"צ' דלצ"ה דרי' במנין' ויעבור' שהוא' אותיות' עיבור' :

פרק לו וסוד' עיבור' של י"ב חודש' הוא שיונק' ז"ל משס קנ"ה שהוא שס אה"ה צמלוי' הוי"ן כזה אלף' דהו' יוד' דהו' ושס' שס' חדשי' הוא ג' ז"ב רי"ו' הטל' עליהם שס ע"צ' דלצ"ה דרי' מנין' ויעבור' אותיות' עיבור' :

פרק לז וסוד העיבור' של ז' חדשים דהיינו הקיפול' ז"ל תלת' גו' תלת' כ"ה ושלש' עליון של ת"ת' (כי מרחילה' השבטו' כלילות' והקפלות' ג' צב' ט' ומשבטו' צמכים' כלילות' ת"ת' צמ"ט וא"כ' היה' מין' צמינו' כי הכל' מדה' אחת' וע"כ' לא' היה' רכיבה' לכלול' מאחת' וא"כ' לא' הי' רק' ז') הוא שיונק' ז"ל שס קמ"ג' שהוא שס אה"ה צמלוי' אלפי' כזה אלף' הא' יוד' הא' ושס' מ"ה של הוי"ה כזה יוד' הא' ואו' הא' ומספר' שס הוי"ה' שעולה' ד"ו' ועוד' חלוקת' שס

של כן ד' לשני' חלקים' כזה יד' זה' דרי' רי"ו' והטל' עליהם' עוד' שס ע"צ' דלצ"ה דרי' במנין' ויעבור' אותיות' עיבור' :

פרק ר"ח

ו"ל"א לדעת כי בהתקפל ז"א בעיבור שני כאמור מל"ד הפנים הי' רגליו דהיינו כה"ל
 ג"ד דרועותיו דהיינו ג"ג ות"ת מתקפל גם הוא יעקב ע"ד עשר ישראל ומאחריו נתקפל
 ג"כ רהל כנגד ל"א דהיינו רהל ל"ד חוץ ל"א ל"ד פנים ככו' למעלה צ"ל ל"ד • ובחזרו עתה לענין
 ז"א עלמו וכבר ידעו • הנה אחרי היות צבטן אמר יצ"ה כנ"ל י"א מכס וטקצ' עמו צבטיונס ובקומתם
 צאופן שלל הולך ע"ד ז"א עוד להתגדל האצבעיכוכל הי' עתה שלם צאיציו ודוקא ז"א הי' צבטיונס ובקומתו
 הראוי לו אצל טקצ' עדיין לא היתה בקומתה הראויה לה כמו שית' עוד לפנינו צמ"ד שעתה הי' לצבטים של
 טק' כקצ'י חגבים אצל איצ'י ז"א הי' שלמים האמנם כדי לעטרו בחדים שהשפיע אצ"א צאמ"ה ח' חבדים
 שלו שפ"ס עיקר לשורש של כל החסדים דו"א • כלומר פנימיות החסדים שלו לפי שיש בכל כפי'
 סוד פנימיות ומילון כמו שיתבאר ואמ"ה השפיעה את ה' חסדים הכל' לו"ה דרך היסוד של הקו לקו דהיינו
 שחלקה החסדים הכל' צאופן זה שכל ח' מנ' הפירות של ז"א נכל ח'י חלק חסד מן ה"ה וח' מ"כ נחלקו מיד
 ד' חסדים שלמים וח' חלק חסד ח' וח' חלק הכשאר נחלק ל"ג והשליש הח' מן הח'י הלו נעשה כהר
 לטקצ' ומנ' שלישים הגומרים נעשה מהם כהר לו"ה גופא צמוד אור חוזר כאשר ית' לפנינו צמ"ד :

פרק ל"ט

וענין השפעה הכל' היתה צאופן זה כי אמ"ה השפיעה והאירה דרך יסוד דירה בפנימיו'
 של ז"א ה' חסדים הכל' צו"א הרכינה עלמה כי יסוד דלמ"ה קצר ואינה מגיע צפועל
 כל גופא דז"א וע"כ היתה מיוחדת להרכבה דהיינו צמוד כלי יסוד דירה ובכחה גופא דז"א עד השליש
 העליון של ת"ת כי עד שם מגיעה הארת יסוד של אמ"ה אצל רישא דז"א כשאר מגול' כי אין דרך לככותו הפנים
 וכלל ית' בידך כי כל יסוד מלבד שהוא מבחון חמיד נשאר הראש מגולה והלבישה שהיא מבחון היא
 צמוד דין ז"א וע"ד ח' חלקים לאדם ולאשתו כתטת אור וילבשם ואמרו חז"ל צמ"ה של ר' מאיר הי'
 כתוב כתטת אור צאלף שהוא רומז לאור חסד והם צאמת כתטת אור שהוא חסד אלה שמק"ה הלבישה שהיא
 מבחון וגם היא מאמ"ה שדינין מחערין מינה ע"כ הוא ג"כ צמוד עור שהוא דין כאשר ית' עוד לפנינו
 והוא רומז להלבישה זו שצמ"ה שעתה אמ"ה לו"ה בכלי יסוד שלה שהוא צמוד דין וע"כ מזכיר הכתוב ז'
 שמות ח' רומז לרמזים ח' לדין לרמזו על חז"ל וכלל זה ית' בידך כי לעולם כשמתפשטים כלי אימ"ה
 חמיד הם כלי דלצ"א בתוכם ועל פיהם יהנו ויסגו ולכן נקרא אור שהוא רומז על החסד שמל"ה אצ"א ונקרא
 ג"כ עור שהוא מל"ד דין שהוא מל"ד איצ"א :

פרק מ'

וכבר חלוקות ה' חסדים הכל' אחר יצ"א בעיבור שני היתה צאופן זה ח' חסד
 שלם ניתן להכמה וח' לבישה וח' לגדולה וח' לגבורה • ואחר כך נחכה גדולה
 מהלית החסד שהי' צו נלל"ה שתי' לפי שלא יכלה הספ' גדולה להכיל חסד שלם כמו שהיה לרוב גדול
 האורו וכן גם כן עשתה גבורה להוד שתי' אמנם דעת לפי שעדיין אינו צמוד כלי כמ"ס למעלה פ'
 י"ג שדעת אינו כלי וספי' לקבל שפע אור צפני עלמנו רק הוא צמוד כלי לקבל מנילון קיבון
 השמות לכן לא הי' הדעת יכול לקבול ולהכיל מהחסדים שלו כלום ונהרזון ממנו החסד ונפל ממנו החסד
 שלם לת"ת שתחתיו ות"ת גם הוא לא הי' יכול להכיל את כולו ונתן מההי ממה שקיבל ליסוד שתחתיו ואח"כ
 נתן החכמה ג"כ מהלית החסד שהי' בה לדעת הכמון לה וכן ג"כ עשתה צינה מל"ד השני והשפיע לדעת
 מח'י החסד שבה ועדיין לא הי' הדעה יכול לקבול ולהכיל את כל הב' תלמי' חסד שנתן מחו"ב וע"כ נתן
 ח'י ממנה למטה לת"ת ומהלית השני החזיקה לעלמה כי עתה נמשך צו בת להכיל אותה • והנה שמל"ד

מעין החכמה

הסוד השלם שהי' צו וכפאך צו הרשימו וע"י הרשימו הכל הוכן עתה לקבל מחלית השנית ודעת כדוקנה
 צומחלית שהי' צו ונתנה ליבוד ויבוד קבלו אך לפי שלא הי' ביסוד כח להכי' כל הצ' הלאי הכד החלי שקבלה
 נצר והחלי שקבלה עתה ע"כ לא עיכ' לעצמו חלא החלי האחרון שהי' יותר משובח מהסלי הראשונה מפני
 שזה הי' מחו"צ שהם שני הויתות ראשונות משם צן ד' כי שם צן ד' נחלק לב' חלקים י"ה חמוז לחכמה
 וצ"כ : ו"ד שרומז לו"א ומל' וע"כ עיכב זאת ההגי' מהאחרונה לעצמו - וההגוי הראשונה שהי' צו שלחו
 למעלה וצהגיע להוד ו"א ילא השם לחלל שהי' בין חדוקי דו"א מאחריו ונעשה משלישו כתר (לראשה והב'
 שלישי' האחרים נעשה כתר לו"א עצמו וע"כ אמרנו למעלה כבוד חודר חויר כי עלה וחודר על הוד ו"א
 ואעפ"י שב' שלישים חלו חיצים מחלית החסד שלם מ"מ היו זוכים להיות ראש לכתר ו"א לפי שבצברו דרך
 שלשת שהיו צו עתה הרשימו של צ' חסדים השלימים שבצרו דרך שם כאמור תעלה מאוד וקלטו עמם
 הרשימו הזה על צ' חסדים השלימו' :

פרק מא

וסוד הענין איך נהווו כתר דו"א מב' שלישי' הללו וצ' רשימות הוא כי הצ' חסדים
 שלימים כב"ל וצ' רשימות כלומר הרשימו דב' הוי"ת דהיינו הרשימו דב'
 חסדים הם צ' הוי"ת ובהתחלק אותם לשלשה חלקים כי כל הדברים מתחלקים לג' חלקים כי הכל הוא
 נקודה וכל נקודה הוא שורש לכל מתחלקים לג' חלקי' ראש סוד סוף ר"ח בת"ר ורמז לזה וכל בשל' עפר הארץ
 וכן ושלישי' על בולו ונמצא שב' הויות נחל' לשלישי' הם עשה שלישים וכל א' כולל מי' ועשר מעשר כבוד אי"ק
 הנה עולים ת"ר ועוד כ"א לד' כשתחלוק לב' הויות הללו לג' ג' יותר מן כ"ף שני' כי כ"ד יחולקו לשלישי' וצ'
 יזהירו והנה מן שני הויות הרי נותר כאן שנים של שנים שהם ד' והד' הללו מתקב"א לשלישים והיו י"ב
 שלישים הרי כמנין הרי י"ב הטל עליהם השזון צ' שלישים של מחלית החלי הכל עשה שלישי' א' שלם נמצא
 שלישי' זה מהוי"ה א' הוא ח' ומע' יותר שהוא השלישי' מכ"ו כמ"ש הרי תר י"ב וח' הללו עלה כתר והיו
 כתר דו"א :

פרק מב

וכדי לכונן האשזון המעט הנותר העורך על הח' לשלישי' הכל ג"כ כאמור
 ולדעת צ"כ איך הם ככללים בכתר דו"א כ"א לד' כי מספר חלקים אורות הויות
 חיצים לחלפין שזה צהיה רק הוא י"ה מלך א' ו"ה מלך ב' וכל חילוק הויות בספי' הוא בסדר הזה
 וכשתלמי יסוד מחלית החסד לו"א וקוק' שלח למעלה החלי היותר גדולה שהוא י"ה כל הנותן בעין יפה
 הוא נותן נמצא בחלי הוי"ה שניתן לו"א וקוק' צ' יותר ממחלית השוה שהי' נגיע לו"א וקוק' ג' שהוא החלי
 מכ"ו וכשתחלוק צ' העורפים הללו בין קוק' לו"א בסדר
 ונודך חלוקה הכל נמצא שמגיע לו"א ד' שלישים מהג' חלקים היתרים ולקוק' צ' שלישים נמצא לו"א עתה
 ד' שלישים הללו ועם צ' שלישים מהגיע החסד האמור העורך על שלישי' הוי"ה הא' ככ"ל הן צין הכל ו'
 שלישים שהם צ' שלישים החסד על מנין כתר הכל ויעלה צמנין בכתר שעולה כמנין צ' חיש כי צ' פ' חיש
 עולה מרכ"צ רמז לב' פרטופים דו"א שח' נקרא כתר ישראל וצ' נקרא יעקב ונקרא ת"ת ישראל
 זעפ"י סוד חלוק הוצא שאמרנו שחלוקה חלי הוי"ה זו צין ז"א למוקפי' הגיע לו"א ומוקפי' י"ה נמצא מן ט"ו
 הי' צ' חלקים לו"א והלק א' למוקפי' דהיינו יוד לו"א וה' למוקפי' :

פרק מג

ואח"כ השפיע אב"א לו"א וקוק' ה' חסדים ככ"ל דרך אמצ' בואפן הנזכר הנה עתה
 כדי לתת להם התעוררות ותאזה לזוגם יחד הוטרבה אמצ' גהשפיע לו"א החסדים
 וכגו' :

הגב' עליונים שנמכו מצטייט דנטש תרי תיקוי דדיקא מי'ג לרריך שהם טרר חסד ונקא שטור הא' מול עליון ונקא הוא מול התחון דהייט תרי שזלת דדיקא שהא' תרובה קלת והימנית נק' עליונה ומצטייטת זו התהווה ממנו ה' הסדים וה' גבורות וזיווג זה בקרא' זלטון זטייטת ולא זלטון זיווג עם היוהם כעין זיווג כי לא שייך שם וע' לאמר זם'ה זטט מאן דזטט וה' הללו נהווו מן טרר וה'ג מן ונקא וכולם יחד נעשו טפה אחת מעולה מעוד וה'ח אלו נחמס אריך לאצא דהייט לדעת דאצא שהוא הנחמק לאהדים כעו שגאמר ובדעת חודים ימלאו וכן הה'ג נחמס אריך לדעת דאמא' ובהשפעה זו דח'א אר'א מתעוררת תאוותם ומזדווגים יחד כי תעפ'י' שהם תמיד מזדבקים צמוד רעים כאמור זם'ח כחלה שריין כחלה עיילין כחלה נפקין וכו' מ'מ עשה מזדווגים יותר בדבקות מאשר להם תמיד מפני שהשפעה המעולה באת אריך לזיווג מעולה מאוד ודעת דאצא מחמק החכמים שקיבל מ'א'ה צדק זה א' לגדולה דידי' וא' לגב' דידי' וא' לת'מ וכלל והוד ומשם נשפע טולם יחד ליסוד דאצא ועד'ז דעת דאמא' מחלקת הה'ג שנתן לה א'א ואח'כ נשפעי' כולם ליסוד דידיה וצדווגו יחד או'א כנכסם ה'ח דיסוד אצא ציבור אמא' :

פרק מד

ובזהות הה'ח והה'ג הללו ציבור דאמא' השפיע אותם לו'א ומוק' כדי לתת להם התעוררת לזיווג הוררטה אמא' להשפיע לו'כ הה'ה והה'ג שנהווו מצטייטת מרין תיקוי ד קא' דח'א מי'ג דח'א שהם טרר ונקא ומצטייטת זו התהווה הה'ח וה'ג לדעת דאמא' וכדווגו יחד אר'א . וכנכסו הה'ה דיסוד אצא ציבור דאמא' ומשפיע אותם לו'כ כדי לתת להם התעוררת לזיווג והשפעה הזאת לו'א כדי לגדלו ולהזקין כדי שיהי' ראוי לביאה ומאחר האסדים והגב' לזוק' כדי לתת להם התעוררת ותאוה לזווגם יחד ובאופן זה דהייט שיהי' מרכנת עלמנה דהייט יסוד שלה ומכסה את ז'א צנתי' הפנימות של כלי היסוד דידיה עד שליש העליון של ת'מ דת'ת ה'א' כי עד שם מגיע היסוד שלה זכח ולא יותר . והשפעה הזו לו'א כדי לחזקו עד שיהא ראוי לזיווג ולביאה כביכול וכנודד שזשפעה הזאת יגיע ג'כ לזוק' ד'ז על ידו ויעשנה שיהי' ראוי לביאה ולזיווג כביכול ומתוך זה כדווגו יחד . וכלל זה יהי' צדק כי השפעה הנא' מנכח החכמים הוא דרך יסוד דאצא וסוד יסוד דאצא הוא יורה כחן ויסוד אמא' צבור אשר כי חזרתי ואמא' מחלקת ומתנות לו'א הה'ח והה'ג באופן זה ובסדר הזה דהייט שנהנתת החילה הה'ח והה'ג לדעת של ז'א כי הוא המחלקת אה'כ ורמז לזה ויוסף הוא המצטייט ועפ'י' . שאמרין בעלמא' שיוסף הוא סוד היסוד והכא' אמרין שהוא דומה לדעת דו'א אין זה קושי' כי הם צבור זה הדע'ג ג'כ דו'א דוקא לפי שהדעה דו'א הוא מכתן כנגד יסוד דאצא שהוא אריך ונגיע עד דעת זה דו'א כעו שית' עוד לפיטו זעזו' . והנה אח'ו שנתנה אמא' אלו ה'ח וה'ג לדעת ז'א דעת דו'א חודד ונתן אחוס הה'ה שקיבל מ'אימא' טהן אוחה ציבור צמוד טפה צמורת פקדון ורמז לזה והי' האוכל לדרך לפקדון חבל הה'ה שקיבל דעת מ'אימא' נשאריו כולם עדיין צמוכו רק ששלה הגב' למטה דרך ת'ת ליסוד כמ'ס ומה שלא נשאר כלום מהגב' זת'ת זעזרם דרך שם הוא לפי שגודת הה'ח הוא צמוד רחמים ע'כ לל'רלה להחזיק אצלו מהגב' הנ'ל והנה יסוד לפי שהוא ג'כ צמוד רחמים שהוא יושב צדק המדה שזה תחמ' הכאר לא רלה ג'כ להחזיק אצלו את הגב' האלו וחזר ושלתם לחור למעלה ובהגיעם אלו הה'ג לחור שצין חדוהי דו'א ככ'ל נכנסו לחור ההוא ומשם נכנסו צראש כדי לתקן לה כלי הראש שלה וכלי מוחא' כי עד הנה היו קטנים זכמות והאיכות וצמוד הגב' הללו מתגדלו כלים ומחזקו לכן רוב הנשים שערוותיהם ופניהם אדומים מחמת שפע גבורות הללו :

מעין החכמה

פרק מ"ה

וראוי לדעת כי זה טבעו של דעת דו"א כשהוא מהלך איזה חסדים לוולתו הוא מהלך כמותו מעט צמדה וצמקל כי הם הציצים עליו אמנם כשהוא משפיע ומהלך איזה גבו' חזי הוא משפיעם לוולתו צבת אחת וככולעם צצ"ה כד פולטם :

פרק מ"ו

וראוי עוד לדעת כי כמו שכל השפע הנשפע מתא' לו"א הוא דרך יסוד דידה כן כל השפע הנשפע מו"א לטק' הוא דרך יסוד דידי' שהראשון הוא צמוד אור התפשטות וחסו צמוד אור חוזר כי מיסוד דו"א חוזר ועולה למעלה ונצ"א מצין חדוהי דו"א צהור שכנגד מוח רחל :

פרק מ"ז

ולא"ל כי טבע ה"ה הללו שנתהווה מצטיטה דנו"ר דא"א הנ"ל הוא מעולה מאוד באופן שלכל א' מה"ה דא"א פי שני להם על כל א' ממדת כלי ו"א והיינו שחזי מדה של הכד דא"א ממלא מדה א' שלימה ממדת כלי ו"א דהיינו שהיא מרחבת א"ע בחלק רביעי כי כזר אמרנו למעלה שו"א כליו נעשה שני שלישים לטק' משליש א"ב כשהיא המדה ממלא מדה שלימה מוכרה שהוא גדול' רק בחלק שלישי רביעי :

פרק מ"ח

וראוי עוד לדעת כי אעפ"י שאני אומר שהחסדים דא"א הללו זה לרכס כאמור מ"מ הותן החסדי' שהם מכווני' תחת כנפי יסוד של צנונה שהיא מגיע ומכבה עד שלי' העליון של מ"ת דו"א כנ"ל הנה הם מקטינים א"ע צהייהם הם מטופים ציסוד צורך הנזכר כדמיון הנר הקטן הכל האור השמש שאו' שהצת הנר מקטין א"ע ולכן הותן החסדים המכוסים מיסוד הנז' הם שווין בצדול למדת ו"א אבל הותן החסדים המגולים שאינם תחת יסוד הנ"ל הם מתגדלים בטבעם באופן שכל מהצית א' וא' מהם יש בו כדי למלאות מדה א' שלימה ממדת ו"א והטעם הוא לפי שעתה הם מגולים ורוקקים מהחור בגדול של יסוד הנזכר :

פרק מ"ט

ועתה אחרי הודיעך אלהים את כל זאת אליך לפניך סדר התלוך בציזה סדר כחלק ה"ה שנתהוו מצטיטה דנו"ר וצוה שזכרנו לה"ל שמחלק הותם דעת ו"א לשרר איצרי ו"א והוא צוה האופן צתחלה מתן דעת דו"א חסד אהר שלם לגדולה דו"א וחסד א' שלם לגבו' דו"א והולך חסד א' שלם כנגד מדת גדולה וא' כנגד מדת גבו' לפי שאלו החסדים הם מכובים מיסוד לאמת כזכר כ"פ והנה אה"כ דעת נתן חסד א' שלם לת"פ דו"א והנה שלישי עליון של ת"ת קיבל והחזיק שלישי א' של חסד לפי ששלישי זה של חסד הי' ג"ב מכובה תחת יסוד דלוינו כי עד שלישי עליון של ת"ת הי' מגיע הארת יסוד דא"א כנ"ל וע"כ בתמלא' ממש שלישי א' של ת"ת משליש א' של חסד שירד בו ואמנם הב' שלישי' אחרים של ת"ת לא יכול להכיל הב' שלישים האחרים של חסד שירדו וכשפעו בו מן הדעת לפי שאין הב' חסדים דהיינו שני שלישי חסד לא הי' מכוסה תחת כנפי יסוד וע"כ היו מתרחבים והולכות באופן שחזי מדה של חסד הי' בו למלאות מדה א' שלימה ממדת ו"א כאשר אמרנו וע"כ משליש א' של חסד נרמלא שני שלישי ת"ת הכשירים ונמלא' שלא הי' ת"ת יכול להכיל רק שני שלישי' נמלא' באשר הותן למדת ת"ת שלישי א' ומה יעשה בו יתבאר לפיכך צעוהי' : **פרק נ'** אה"כ הותן דעת חסד א' שלם לכלה וכן להוד ולפי שאלו החסדים היו מגולים ג"כ בכו' לכן נמחוד א' שלם ממלא' עוד הי' ג"כ על מדת נלח חזי ממחוד א' שלם הוא ג"כ שלישי א' וחזי וזו הג' שלישי' ירדו ליסוד ויסוד קבלם אבל לא הי' יכול להכילם ולסובלם כי היו מגולים והיו מתרחבים יותר ממעל לגבול כלי יסוד בשיעור שלישי א' וחזי וע"כ חוזר יסוד ושלח כל הג' שלישי החסדים הנ"ל למעלה דרך חור הת"ת צמוד אור חוזר ושלח כל הג' שלישים הנ"ל למעל' ולח

ולא החזיק לעצמו כלום מהם לפי שכבר היו בו ארבע הרשימו של כל החמשה בצורות שעברו לדרך שם כמו
 וגם ה' צו אור של שני חללי חסדים ויאלו ודך חור ה"ת כ"ל והתקשו בחלו החסדים מווי רחל כי
 השלים אחי העורך מלאח בעלתו למעלה יאלו דרך הור ובסוף מוח חכמה של רחל והשלים אחי העורך
 מהוד בעלתו דרך ההוד ובסוף מווי בינה של שני חללי חסד הללו שהמה צבאם והוד כי
 נשאר שם כח וזאת הרשימה שג"כ לא היו יכולים גו"ה להחזיק וירדו ג"כ ליסוד ונתעברו שם יחד ונתחוו
 כעין גן הויולא מתחת הפטיש וזאת הרשימו עלה צדעת רחל וחזקו הקרקפתא דידה שהוא הכהר ונתחלה
 שהלפטו בעו"ה היטב ד' חסדי' שלימים ושלש שלישים ולא נשאר צידויו להלך עוד רק שליש א' שלם של חסד
 וזה השלים שנשאר מת"ת דו"א כאשר זכרנו צפ' הקודם שקיבל צ' שלישים ונשאר שליש אחד של חסד
 בשליש עליון של ת"ת ושליש א' של הסוד שהי' עגולה נכנס בשני שלישי התחתונים של ת"ת א"כ נשאר
 פריץ שלישי א' ומה יעשה צו יתבאר לפנינו בעו"ה :

פרק בא

ומעשה שלישי הזה כמות מת"ת ה"ל נתקן עוד לשני חלקים אמנם חלק א' מעט
 מעובה יותר מחציתו כי לא חלקו שוה בשוה כמו שיתבאר והנה החלק א' המושפם
 משליש זה החלק לשנים עלה וילא דרך ההיר וכנסם צדעת דרחל דהיינו כשעלה למעלה חזי של כלל והוד
 שירח ליסוד ואת"כ עלו ככ"ל צהרי דקא' אולי עיילו עממה חלק א' משליש זה שהי' כוחר מת"ת וילא החלק
 עממה דרך הסוד ונכנס אז ג"כ צדעת דרחל והחזיק הקרקפתא דידה צהירוק יפה מלבד החזיקו הראשון שהיה
 לה תן הרשימה של הג"ח כמו שאמרנו למעלה צפ' בו"ן :

פרק גב

והנה את"כ אימא עלתה מהרבינה ה האצורה ככ"ל וצדנה לתקומה הראשון באופן
 מגדולה וצורה ושליש עליון של ת"ת שלישי שהי' מתחלה מכוכב וצ"ל החזיק הגדולה
 הסוד א' שלם וצורה חסד א' שלם ושליש עליון של ת"ת חסד א' שלם כי היו החסדים הג"ל מקטיונים
 א"ע נגד הארות יסוד דא' * והנה פת בואת שעלתה א' תכרכת כלי יסוד דידה א"כ חזרו ונתחלה
 ואת"כ התחילו ההכדים שנתחבס להגדל ולהרחיב צאופן שמה א' מכלי ז"ל לא יכלה עוד להלפין רק
 הוי מדה ממותת חס' א' מהחסדי' שנתחבס דעת דו"א ככ"ל ולכן שלישי עליון של ת"ת שחזיק שלישי א' מחסד
 א" לא הוי יכול עתה להחזיק רק הוי שלישי ואת"כ היו צבאן ג' שלישים ושוד מצי' שלישי ומה יעשה צו מדע ה'
 מיר שילא חזי חסד א' מגדולה וכן מגזרה עלו אל שני חללי חסדים מיד ונכח' הסחי שהיה בגדולה לחכמה
 ז"א והחזי שהי' בגזרה לבית ז"א אמנם הו"ב אלו לא החזיקו לעצמם כל החזי מחסד א' שלם רק החזיק
 כל אחד לעצמו שלישי א' והחזי שלישי הנשאר מכל א' יתבאר צפ' שאח"ז מה נעשה צו וחזי שלישי שהיה נשאר
 מזליש החסד שהיה בשליש עליון של ת"ת שאמרנו עלה חזקו למעלה דרך הדעת והחזיק קרקפתא דו"א
 ובעת ההיא עלה ג"כ חזי חלק שני משליש של חסד שנשאר מהשני שלישי חסד שירד מתחלה לשני שלישי של
 ת"ת כאשר אמרנו למעלה צפ' כ"א שהחזי האמת עלתה והחזיק קרקפתא דרחל והנה החזי החמה ג"כ עלתה
 עתה דרך דעת דו"א והחזיק גם הוא קרקפתא דו"א צהירוק יותר גדול ועצום *

פרק גה

והנה חכמת ז"א אע"פ שהיתה רבות האיות היה מעט הכמות ולכן הספיק לה שלישי
 א' מחסד צבדד השלישי והזי שקבלה מהגדולה בהתגלותה באצור והחזי הנשאר
 להשלים שלישי אחי שקבלה שלחה החזי ההיא לדעת דו"א ודעת לכח שהיא קרקפתא כאמור וכן עתה ג"כ
 בינה שספיק לה השלישי אחד צבדד מן השלישי וחזי שקבלה מגזרה בהתגלותה והזי כשנשאר שלחה ג"כ
 צינה לדעת ודעת לבתר דו"א שהוא קרקפתא :

מעין החכמה

פרק נ"ד

נמצא עכשיו כחך דו"א שלם ר"ל כי קודם לכן בעיבור שני הי' לו שני שלישים חזי
חסד דהיינו שליט אהד כאשר אמרנו למעלה בפ' מ"א שבה מודעת לת"ת ומת"ת צא
החלי ליסוד ומיסוד עלה למעלה ונעשה מהלי זו משליש א' כחך א' לרחל ומאני שלישים האחרים כחך לו"ז
צ"לויף ע"לוי הרשימה של השני חסדים ועתה חלי שליט משלם חסד זה שבכנס צוק' ומעט יוטר כאמור
לעיל סוף פ' כ"ג ועם חלי שליט שהי' עורך בשליש עליון של ת"ת אחר שעלתה אמת מהרנכת כלי יסוד
דידה כאמור סוף פ' כ"ג שנתגלה זה השליש והי' עוד חלי שליט חסד א' א"כ הרי צ' שלישי ומעט יוטר
ונמצא א"כ אחר ששלחו לע"ע חכמה ובינה ג"כ ה'ז' האלי שלישי' החסדים שהי' להם עורך מהשליש וחלי
הרי צא לו מהם שליט א' שלם א"כ נמצא בכחך דו"א ג' שלישים שלימות שהיא מדה א' של ספי' ונתחזק
ונעשה צוה הכתר קרקפתא דו"א שלם :

פרק נ"ה

וראוי לך לדעת אף כי אמרנו כמה פעמים שיצאה רחל בציונה וצוקומה אין כוונתו
לומר שלה היתה נריכה עוד לשום תיקון כי בצאתה לא הי' יכולין איברי' עדיין להתפשט
לעשות פעולה דהיינו טיעשה מדת איברי' החסד שבה פעולת החסד וכן ג'זו' פעולת גבור' כי היו עדיין רק כמו
קרי החגבי' ורמז לזה ידיו אסורות כי לא היו ספי' כברים בתוכה רק היו בכור נקודות ובהיות מלכות במלכ
הזה כמין נקודה היא היתה עשירי כי נחשב ארץ עם ג' ראשין א' לפי השתלשלות אלו ילאו מכתח עליון
וא' הצא וא' אמת הרי ג' וז"ל שהוא כלול מ"ק הרי תשעה ונקודה זו שהיא רחל היא עשירי וזהו והעשירי הי'
קודם כאשר יתבאר בסמוך בענין סדר פרטיות התפילין וכבר אמרנו למעלה שרחל נבנית מאצא וזהו סוד
הגמ' תלה הכתו' הנקבות בזכרים וכו' ויהי' פי' הפסוק העשירי שהיא רחל הי' היינו שיש לה אוי' ומלכ מקודם
שהוא כנ"ל ובמלכ הזה חשבינן לרחל כמין נקודה דלית לה מגרמא כלום :

פרק נ"ו

ועתה כדי לבנות כלי' שתהא היא ג"כ בת עשר כמוהו פעפע כה"י דו"א והולכי' אור מאחורי
ממש לא בדרך החור דו"א כי אינם יוצאים דרך החור ההוא רק האורות הבא מלמעלה
דוקא אבל הבאים מן"א עלמו אינם יוצאים דרך אותו החור רק מפעשעים ויוצאים כנ"ל : ומן האורות
אלו שיצאו מלמך דו"א וכנסה צרחל נבנה כל קו ימין של רחל בשלימות ובאופן זה שליט א' של נכח דו"א
צנה מדה אחת שלימה צרחל כי כבר הודעתין שכל א' מעשר כלול ג"כ מעשר : והנה משליש עליון של
נלח שהוא צב"ד דלכל נבנה חכמת רחל ומתאורות שיאלו מנג' דנלח דו"א שהוא שליט האמלעי נבנה
גדולה דרחל ומאשר ילא מנה"ש שהוא שליט תחתון נבנה נלח דרחל ואלו האורות דלנח הם הג'זו' דידה לפי
שנתן אותם מאחוריו וכל אחור הוא דין אמנם לגבי רחל הם נחשבו חסדים ולכן אחורי דלנח קו ימין דטוק'
דו"א שהוא קו החסד דידה וכן אחוריו של יסוד דו"א צנה קו אמלעי של רחל ואחוריו של הוד דו"א צנה קו
שמאל של רחל אצפי' שאמרנו שהג'זו' דו"א הם חסדים דרחל מ"מ אחורי הוד הוי דינין דרחל כי הם גבורה
דגבורות דו"א ולפיכך נפשו ג'זו' דרהל :

פרק נ"ז

וסוד אחוריים הנ"ל הוא כי אחור של שם קס"א עולה תקמ"ד כי הפנים הוא שם סס"א
שהוא באופן זה אל"ף ה"י יו"ד ה"י שעולה קס"א ואחוריו הוא באופן זה אל"ף א"ל"ף
ה"י אל"ף ה"י יו"ד אל"ף ה"י יו"ד ה"י שעולה תקמ"ד ואלו הם צב"לח קס"א צפני' ותקמ"ד צאחור
ואחוריו של הוד הוא באופן זה כי פנים של הוד הוא שם קכ"א כזה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה זה הוא צפנים של הוד
והאחור בסך תכ"ה אל"ף א"ל"ף ה"ה יו"ד אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה שעולה תכ"ד ואחוריו של הוד הוא

זוה היופן כי צננים של יכוד הוא שם ס'ג כזה יו"ד ה"י וז"ו ה"י ואחוריו הוא עולה קס"ו כזה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וז"ו ה"י וז"ו ה"י ומלכה השמות קיבלה רחל מאחוריו :

פרק נ"ח

ואלו השמות לרדך לבין צתפיל י"ח כי צתמרו חל עליון גומל חסדים טובים לרדך לבין
כי ח' של אל שהיא ח' של התי"ה צמילוי יוד"ן שהיא שם קס"א וזוה שם של כלת וצמל
הוא חס"ד כי הוא צקו ימיו ולמד הוא דין מורה לשם קס"א כמו שית' ועליון מורה על שם קס"ו שהוא
אחור משם ס'ג כי שם ס'ג צפני יסוד דו"א וקס"ו צמחוי ועליון ג"כ בני' קס"ו ואלו השמות גמלו והאירו
חסדים טובים לרהל שהם כלי מוחין דיהה שהם חצ"ד כי ג' ראשונות קקראו חסדים ומלת גומל חוזר לו"ח
כי מלת גומל רומז שבת"ח עצמו יש בו שם יה"ו מלא אלפין שעולה על"ל כזה יו"ד ה"א וז"ו וקטנו ליסוד
ומזר ליסוד ג"כ יה"ו כנ"ל ששניהם עולים כמספר גומל עם הכולל כלומר שני רשומות ואורות הללו
מבצבצים נה"י לרחל כנ"ל כי יסוד מחלק האורות משני שמות הללו הבנים כמו שיבאר מה הם הצנים
ושלמהו גומל חסדים טובים כנ"ל וקונה הכל ה"ל שצמוד של ז"א יש בו קס"א שעולה כמנין קונה הכל
כשקבלו חסדים הנאים לרדך סוד דבדעת דרחל כמו שכתבנו למעלה צפ"ל כ"ו צענין קו ימין של רחל מאחור
של ז"א ח' יאמרו קונה הכל יטלו שם קונה צבציל הכל פי' צבציל ה' חסדים הנאים ליסוד הנקרא כל שהוא
יורש שם זה של קונה הכל כי לך היא אמא כסדר מלמעלה למטה וכל הוא יסוד מלמעלה למטה כי טס'
הסדים כזירדו מיסוד דאמא ירשו שם קס"א כזה : וצככפי יונה צפ"ל כ"ד קונה הכל ה"ג ליסוד דו"א
ונותנים חותם לדעת נו"ק וזו"ל הגם ששם ה' גבו' הם הסדים צרה על ע"ס וזוכר חסדי אבות וזכר עולה
רגל שהוא שם קס"א וס' ע"ב וצפני שמות חלו שהם ח' דאבא הוא שם ע"ב וז"ו דאמא פוקד וזוכר ז"א
ומש"כ חסדי אבות דרחל שהם גג"ת דידי' ומציא גואל לבני צניהם וכו' כי מציא חסדים מאבות שהם חצ"ד
לבני צניהם שהם נה"י דרחל שהם נצנים מאלו המאורות מאם של חתונה כי גואל צני' מ' ועם המלה הוא
מ"א שהוא חס כלומר חס של חתונה זו יתקן להם גאולה והכללה מן הקליפות שהיא דיהה יורדים מות שהם
קרוצים אל הקליפות ולזה דבה ההירה זו הם רוחאים רגליהם מן הקליפות וז"ס רהלתי את רגלי וכו' כי
האורות הללו רוחאים ח' רגלי נה"י מדביקות הדימים והקליפות שהם דבוקים ומתאחזים ונקרא טס' בני
צניהם כי חצ"ד נקרא צבות וגג"ת צנים וזה"ל בני צניהם של אבות הקדמונים וזה עושה ז"א לחוטמה עצמו
שלא יתערב ח"ו איזה קליפה צבת וזגו כשיכנסם להדווג עמה ויהיו רגליו מרוחפות וזהו למען שנתו צני'
שם ו' שהוא ז"א המזר צרהל צמוד זיווגם כי שם הוי"ה עולה כמנין שמו דהיינו ט"ו פעמים י"ה גי' רכ"ה
וי"א פעמים ו"ה קס"א ששם זה מחולק לשני חלקים וזהו למען שמו : וגם צאהבה פי' צבציל ה"פ אהבה
שעו לה כמנין אד"ני : וזיה' הפירוש והחיבור גומל חסדים ה' חסדים דו"א שמאיר בה צלוצבה זו ה'
נקודה ה' חסדים דהיינו ה"פ אהבה גי' אדכ"י וכל נקודה מהם דהיינו מאלו אהבה עושים אותה כמנין
אד"ני : ומכל אלו האורות מתגדלת רהל צמוד כסירה ובה הפנים נגד פנים של ז"א ומתגדלת ומזדווגת
עמו כמו שיבאר וצבציל זה ג"כ מציא גאולה ושמירה להבנים וגם שם צאהבה הוא שם המפורש כדל'
צב"ה פ' תרומה כשמוזדווג ז"א עם ניקבי' יורש שם זה :

פרק נ"ט

מלך עוזר ומושיע ומגן פי' כבצור גבו' מאמא ליסוד ז"א וממנו לדעת דרחל
ראשונה דעת רחל מהלך ה' גבו' ח' לגדולה וז' לגבו' וז' למ"ת וז' ללכה וז'
להוד דיהה וז' ח"כ כולם ככללו ביחד וכנכמו ביסוד דיהה רמזו לזה ויבאו עד חרן וישבו שם פי' כי יסוד
דרחל א ר

מעין החכמה

דרז"ל צמאב הזה נקרא חרן לפי' שג' קוין של רחל בזמן הזה נצנו מוגבו' שהם שם חלקים זג' פעמים פ"ו
 עולים כמזין חרן ולכן יסוד דידה צמאב הזה נקרא חרן * וזהו כי ג' גבו' אלו שהם מעלה צדעת
 ורחל היה לכן ארו"ל דעת של נשים קלות קל"ה לפי שה' פעמים כ"ו עולה ק"ל ורמז כי ה"ג הם ה' היות
 נאעור ולפ"י שאלו ההיות הם נקודות חלקים לכן הם מכונים בשם חלקים ודיינו שב"ח חול"ם חיר"ק כי
 הנקודות הם המציעים וזוה יוצן מ"ש כ"ה פ' תרומה דיני דדוכרא קשיין ברישא וייהין בסיפא ודיני דנוק'
 וייהין ברישא וקשיין בסיפא כי גבו' אלו כאשר היו בראש דו"ח צדעת דו"ח היו קשיין ולא מלאו מקום למה
 וידרו ממנו תכף ומיד וזהו קשיין ברישא וייהין בסיפא דיינו ביסוד דו"ח וכשעלה דו"ח אותם צדעת רחל
 החלי חסד שנותר מלמח והלי חסד שנותר מהוד והלי שליש שנותר מת"ש שעולה עמה כאמור לעיל צפ' כ'
 ומתמקים מהם ולכן הם נוחין שם אבל צדעתם למטה מן הדעת דרחל הם קשים בסיפא כי לא מלאה דבר
 שימתקם אח"כ כשצבו החכמים צדעת רחל ומאירים ומשפיעים ביהוד דרחל הם ממתקים מעט הגבורות
 הללו וזהו מלך שהוא מל' יש לה עוזר שהוא חור זרוע שהוא החסד שבא' לנצח דידה ומושיע הם החכמים
 הנאים להוד דידה שרריך ישועה יותר מכולם שבו מסתכני' הקליפות וזהו רמז הפסוק והודי הפך למשחית
 ולא היה לזה תקנה כי אם ע"י חשמונאים ומגן הם החכמים שבאים ליסוד דידה שכולל ג' אל שעלין מג"ן
 זאל דבוק אל הקליפות שמתקבצים ומסתכנים וזהו רמז הכתוב מלאונו השומרים הכובדים בנ"ח הכובי
 פלעוני נשאו את רידי מעלי שומרי החומות שהיא התכלת שעל רגלי' וכנגד זה התכלת שפרשין על המשכן
 הציור בזהר פ' יתרו עמוד קס"ד והם נקראים שומרי החומות ששומרים באיזה מקום יכסו וידבקו עמה
 והמלאכים שבמשכן נק' שומרי מצולות המרכבה לכל יקרבו אליהם הקליפות *

פרק ט

ועתה ארסיף לקח לצד ענין הנטישה שאמרנו למעלה פ' מ"ד שנעשה מן מול פליין
 ומחמתן דיינו מן כולר ונקח כדי להשפיע הה"ח והה"ג לא"ח ומשם יתפרשו לו"ח ככ"ל -
 והענין הוא כי כמו היוזג שע"י א"ח נשפע שפע החכמים לו"ח וגם גבו' לו"ח כן הוא למעלה ברישא
 דל"ח ע"י אהבה ורנון שבין ח"ו ודהיא רישא דל"ח שהיא בעין זיווג אלא שלא ידק לומר זיווג ממש
 כי אין צעולם עליין שום זכרון ועזר לנוק' כי הוא נקרא עלמא דדוכרא ואין היוזג שם אלא
 צמוד קשיין לצד ויורד השפע מהכמה ההוא אל חסד דרישא דל"ח שהוא הנק' מול העליין ונק'
 חיקויי דכולר ושפע זה הוא הה"ח של חכמה הנ"ל ואלו הה"ח נקראים בשם חכמה ממש ששורש נקודת
 חכמה עלמה כלל בהם : ואלה"ל כי יסוד זה דל"ח קלוב בתוכו צינה דה"ח שהיא כנגדו ואע"פ
 שאמרנו למעלה צדעת י"ג שדעת דל"ח מכוון נגד יסוד דל"ח מ"מ גם כן צינה דידה מכוון נגדו כי
 שדעת היא המלח וחכמה וצינה העינים הקבועים צמלה וצינה היא עומית מעט עקומה תחת
 החכמה כנגד האמצע אם כן היא מכוונת נגד יסוד דל"ח וזה כדי למתק ה' גבורות שלה :
 ועתה לעומת השפע הה"ח שקיבל יסוד זה מרישא דל"ח הנ"ל * הנה הוא מתן צינה זו שביסוד שהיא
 צינה חריק שקלוב בתוכה יסוד לחסד ז"ח של רישא דל"ח כדי למתקם יותר בחכמים שלו שהם חכמים
 גלוינים כמלא שקבלו שני מולות אלו זה מזה וההליפו ציניהם באופן שהיתה אלו צינה צמלה ההוא
 צינין דיינו בחסד דרישא דל"ח וחכמה הנ"ל ביסוד דרישא דל"ח שהוא שמאל אח"כ שני מולות
 אלו מתדבקין ביחד בסוד בטישה ובטעי אהרדי ומזו הנטישה נשפעים שני שפעם הנ"ל של כולר
 ונק' שהוא חסד ויסוד של או"ח דיינו שפע ה' חכמים הנ"ל עם נקודת חכמה

שזה לאצ"ח ושפע ה"ג הנ"ל עם נקודת זינה שזהם לאמא כמו שזה ממוחזקים צמדד ההליקה ה"ל צפ"מ"ד ומשפיע אח"כ לו"א בצופן הנ"ל וכן גבו' דאמא צמדד הנ"ל כשפע לאמא • ודע כי נקודת חכמה זו של רישא דל"א שהיא צה"ה הנ"ל וכן נקודת זינה שהיא צה"ג הנ"ל וז' נקודת אלו נקראין תריין מוהין ונה"ח והה"ג עלמאן נקראין תריין עיטריין וז"ס תריין מוהין ותריין עיטריין דירית מאל"ח האבד צס"ה פ' וילא וכאן הוא יורש המ"ס של צללס יתהלך איש וכוד הענין הוא כי ד' צחי' אלו שזה תריין מוהין ותריין עיטריין הם כלולים מעשר ח"כ הם ארבעים וזהו מ"ס אחר המדרגות הללו כשהם צלמא נכנסו צה"י דהיינו נקודת חכמה עם הה"ח נכנסים צנלח • ונקודת זינה עם הה"ג נכנסין צבוד וא"כ הה"ח והה"ג שזה שני עטריין נכללין צמדד ציבוסד כי הוא דרך לכל השפע היורד לו"א ככ"ל אמנם הנקודה עלמא של חכמה כשאררה צנלח והקודה עלמא של זינה כשאררה צבוד והיינו דאמר צס' הבדיר חכמה צנלח וזינה צבוד והם נחלקים לת"ת ומל' פי' שזה יורדים אח"כ ונחלקים לו"א ולנזקי' ולפי שכל ספי' נחלקת לעשרה ככ"ל ח"כ הרי כאן צחי' שלשים כי צחי' הנקודות הרי שנים וצחי' הכלל' הה"ח והה"ג הרי עוד ח' ח"כ הם שלשה הכלולים מעשר וזהו למד של מלת כלס אח"כ יורדים המדרגות הללו צט' ספי' שזה חיקוהי דיקא דז"א וכל אחד מהם כלול מעשר ח"כ הרי כאן צחי' חשעים והוא הנדרי"ק ממלת כלס וזהו סוד קד צללס יתהלך איש דהיינו שס אד שהוא אח"ה דהיי"ן שהוא שס קכ"א עם מלת כלס עולה כמנין איש ומה שקב"ה"ח והה"ג הנ"ל צסס עטריין לפי שזה צאין צמדד עטרה דהיי"ו הה"ח ילאו מאצ"ח דרך המל' של יסוד שהוא קב' עטרה וכן הה"ג ילאו מאמא דרך המל' של יסוד דידה • וא"ת כיון דאמרינן שכל שפע היורד מאצ"ח הוא עובר דרך יסוד ככ"ל ח"כ הי' ראוי לקריא כל שפע ושפע צסס עטריין • הנה תדע עיקר הדברים ושרטטין • והענין הוא לפי שהמקור של השפע הוא של הה"ח והה"ג כולס ממל' של כתר עליון שסס רישא דל' ח"כ ע"ב צעבור שזו השפע הוא ממל' צעבור אח"כ דרך יסוד דהיינו דרד מל' של יסוד דאצ"ח מנל' מין את מינו וכיער וכדצק עמו ולכן קרא עטרה מלשון ושאלו ואנשו מעטרים את דוד שהוא כמו סובבים את דוד חף כאן ה"ה שהיא מל' סובבים את הסיבוב שהוא צבוד מילה ומלכות שהוא צבוד הפריעה אח"כ נחצבר לך ג"כ סוד מילה ופריעה :

פרק ס"א

ולא"ל כי נקודת החכמה והה"ח והה"ג ונקודת זינה הן הם י"צ לירופי שס הוי"ה כזה ירו"ה פשוט שהוא שורש ומקור לכל הוי"צ לירופי שסס רק צחילוף האותיות וזה השם הפשוט הוא נקודת החכמה עלמא שהיא צבוד מוח והה"ח הנמשכים ומסחעפים ממנו הם אלו הירופים יהו"ה ויה"ה הוי"ה • ונקודתם צפתח ונקודת זינה הנ"ל שהוא ג"כ צבוד מוח ככ"ל הוי' לירוף אחר עלי"ב לירופי' הנ"ל שהוא ויה"ה והה"ג אלו הם הירופים והי"ה הוי"ה והה"י ההי"ו ונקודתם צלרי' מנלל שנקודת החכמה שהיא המוח עם הה"ח שלה הם ג' לירופים המתחילין ציו"ד וג' לירופים המתחילין צה' ראשונה ונקודת זינה שהיא ג"כ צבוד מוח והה"ג שלה הם ג' לרופים המתחילין צוא"ו וג' לירופים המתחילין צה' האחרונה של שס הוי"ה וכאן אשכילך זינה שצבין סוד התפילין למנח קודשא צ"ה היינו ז"ל וכגד זה מאודרי' התפילין שלנו "הנה תדע שפ' קדש היא נגד נקודת החכמה שהוא שס הפשוט יהו"ה ופ' והי' כי יצאך הוא כנגד ה"ח של הד' לירופים שנות האחרים אשר הלגנו לעיך למעלה • ע"כ נזכר צפ' הזה רק הבד' ד' אשר עשה עמנו ומה שמחיל הפרשה ציו"ו לרמוז שצא ממל' של כתר עליון שהיא סובבת ליסוד ויסוד הוא צבוד ווי"ן ופ' שמע היא כנגד נקודת זינה שהיא המוח דהיינו שס ויה"ה וזהו סין שורש המוצא

מעין החכמה

צ"ו יכירה שהוא סוד בינה • כאשר יתבאר להלכות הש"יכים לבינה הם המתחילין ביות ו' לרמוז שהם
 צ"ח ג"כ מיסוד דרישא דל"א והיכוד הוא בסוד ווי"ן • מאלו הלכות הם צפסוק והי"א שמוע וע"כ למד
 צ"ה ה"ה השמרו לכם וכו' והרהר אף וגו' כי ה"ה האם המיסרת את הצנים : וצוה יוצן מחלוקת רש"י ור"ת
 צענין סדר הפרשיות של תפילין כי לרעת רש"י הסדר הוא צוה האופן מתחלה פ' קדש שהוא מקור החכמה
 ככ"ל ומניח ל"ה ה' חסדים יש לה שכלליו צ"ה והיה כי יצ"ך ואח"כ פ' שמוע שהוא כנגד מקור ומוח בינה
 וסניף הה"ג שלה שהם ככלליו צ"ה והי"א חס שמוע : אמנם דעת ר"ת הוא שאומר צוה ודא מודינא לך
 שמוכרח אני להתחיל צ"ה קדש כי הוא נקודת החכמה ואח"כ הה"ה שלה אמנם דעתו שר"ך שיהי' הה"ג
 המיוחס מיד לה"ח ואח"כ ר"ך שיהי' מתחילה פ' קדש ואח"כ והי"א כי יצ"ך ואח"כ והי"א חס שמוע ואח"כ פ'
 שמוע והיינו דקאמר שר"ך שיהי' הכוונה סמוכים צלמנע להדדי ומה שקורא אותם הווי"ה חס לפי
 שמתחילין במלת והי"א חס לפי שה"ח כהווי"ה מנקודת חכמה והה"ג מנקודת בינה • וטעמו שר"ך שיהיו סמוכים
 הוא לפי שה"ח והה"ג מהעצבים יחד ביכוד לחמא ככ"ל ואלו ואלו דברי אלהים חיים ומר אמר חדא ומר
 אמר חדא ולא פליגי כי צאמת צ' פידורי תפילין יללו הם צו"א בכל יום וטעם רש"י הוא כי היא רמוז
 לכניסת הה"ה והה"ג צו"א שהחסדים כשרדים מהגבו' כי החסדים נשארם צו"א בחופן הכ"ל והגבו'
 יורדים למוק' אל"ה רק שהבינה להיותה קרובה אל החסד בשירה צה"ת דו"א צל"ש עליון שהוא בסוד ארמות
 שהוא שם ס"ה ונקודת החכמה שהיא שורש הה"ח הכ"ל נשארם צדעת דו"א והוא שם מ"ה ששניהם עולים
 יחד כ"ס וא"ח חכמה והה"ח שלה ונקודת בינה שהיא מוח נשארם ביה צו"א ע"כ אמר רש"י להקדים פ'
 שמוע שהיא כנגד נקודת בינה שהיא מוח של הה"ה שלה :

פרק ס"ב

ובזה יוצן מה שאמרנו חז"ל מ"ס וסמ"ך שכלוחות צ"ח היו עומדין כי מ"ס וסמ"ך
 רומזים לו"כ לפי שז"א הוא בסוד ו' וכלול מעשר הרי סמ"ך ומעין ידעה שהם
 ד' כלולים ואמרנו ד' כלולים חס מפני שמקבלת מג' ראשון שנחשבים לא' ואו"א ו"א הרי ד' ואם מפני
 שהיא נקבלת צ' עטרין וב' מוחין שקיבל ז"א ומשפיע למק' ה"כ הם כלולים וכ"א כלול מעשר הרי ח"כ
 מ"ס וסמ"ך הם זו"ל ויסים לנך ועיין כי מילין ה"מ"ס הוא ת"ס אחרת ומיליו דסמ"ך הוא ג"כ סמ"ך ס' מ"ך
 לרמוז כי הם ג"כ כלולים כ"א מעשר צהיחם בסוד מוחין • ועוד חדע כי נו"ה דאמא • הוד בסוד לחות
 פי לוח עולה מ"ד וצנחא יש שם הוי"ה עם ו' זו"ל אף כ"ה הוד הא ו"ו ה"ה שמונה ג"כ כמנין לוח וג"כ
 צהוד יש שם מרובע של אה"ה כזה א' א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה שמונה ג"כ כמנין לוח ורמוז לוח והלוחות מעשה
 חלקים דהיינו נו"ה שהם הלוחות והם מעשה אלהים שהיא אמ"א • והמכתב מכתב חלקים הוא פי' כי מכתב
 גי' נתי"ב שהוא שער האחרון של כ' שערי בינה רמוז שכלוחות יהיו כלול כל כ' ש"ב וזהו נתיב לא ידעו עיט
 כי על משה נאמר וחסהו הו' תעט מאלקים שמו"ט שערי בינה צתגלו למשה ושער האחרון לא כתגלה לו
 וא"כ זה הנתיב לא ידעו עיט וכבר ידעת כי ז"א וכו' שהם ח"ס וכמך כאמר הם מקבלין מוחין שלהם
 מכלל והוד חלו שנקראין לוחות וא"כ יולרך לומר שז"א וכו' הם צ"ה צבחה' המוחין חלו שקבלו הורה על
 ידם כאשר אמרנו למעלה שע' המוחין חלו נעשה ז"א וכו' צסוד יוד (כ"א צהוד יוד) כי מקודם לא
 הי' ז"א חלא צסוד קלוות וכו' צסוד נקודה וע"י קרצו של אה"ר שהאיר מ"כ למתא הדיב' להעשורת
 מ"ד דלעילא וזהו משאחז"ל שור שהקריב אה"ר לקרן א' הי' לו במלכו כמו שיה"ע ידו להם המוחין
 ונעשה בסוד יו"ד וכשח טא אז חתקללו הליכורות ע"י וע"י מעשה צור אכזש ודור הפלגה עד שצא נח ומיין

נקדצנו כמו שית' אחר שחטא הי' דורות מנח ועד אברהם וכל הדורות עד מתן תורה נתקללו הליטורות
 עד שעת מתן תורה שאז בנתיבתה נודכבו ישראל כמאחז"ל ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זו המאן
 ואז כיון שנתקן הכל והי' הכל מאיר חור הכל לאיתנו הראשון שנתקן הכל והי' הכל מאיר בזה וטק' ומזמן
 שחטא אדם ר' עד מ"ת אעפ"י שעלו למעלה המחין הכל צאמא מ"ת נשאר עדיין בזה וטק' איזה הארה
 בדמות המוחין והי' זה להם ע"י שני נקודות של חכמה ובינה הכל צדדים שני שמות אמורים דהיינו שם ס"ה
 ושם מ"ה שעולין שניהם כמין כ"ס כל"ו וא"כ יהי' קד' פי' הגמ' מ"ס וכמ"ך שהם זו"ל שזלוחות שמקבל'
 מנו"ה דאמא שיש בכל א' שם שזולה כמין לוח מזמן אדם ר' עד מ"ת שנתקן אח"ז הכל בנ"ס בלבד היו
 עומדין בזה הארת רשימה ששאר מה מקודת חו"ב שהם שם ס"ה ושם מ"ה שגמ' שלהם כ"ס גם כזה הארה
 הי' להם קיום * ועוד רמז אחר יש בזה בנ"ב קח הג' אותיות שלפני אותיות בנ"ס יהי' אמון רמז שהשרש
 של שם מ"ה ועם שם ס"ה עולה כמין אמון :

פרק ס"ג

וכוד מ"כ שהם באורך גלויטו שאין לנו מקדש וקרבות הפ"ן הם זכות יחוד ק"ש וכשילוח
 אפים ושאר מ"כ וקצת דריקים העולים בכל לילה למעלה כל אלו הדברים הם כדמות
 מ"כ ומעוררין מ"ד הללו דהיינו המוחין של ז"ל וטק' ואחר שמתעוררין המ"ד של ז"ל נקראין גם הם מ"כ
 גבי אור"ה שהם יש"ס ותצוה שגם הם מזדווגין ומצויין מ"ד אחרים מעולים מפרטופים של מעלה מהם .

פרק ס"ד

ואחר צביר' טעם הילק רש"י ור"ת צמדד הנהת תפילין הפרשות צבתי תפילין של ראש נבא'
 עתה טעם חילק שיש בין בדת שימושא רבא והראש"ל בסדרת רש"י ור"ת וגם צבאי' קמשלגי
 השמושא רבא והראש"ל והענין הוא כי כבר גודע"ו שרש"י ור"ת סוברים ומודים שניהם יחד כי סידור הפרשות
 מתחילין משמאל של המניח דהיינו קדש צשמאל וטעם הדבר הנמלא צפרד"ס צש' סדר עמידתן ובעל שמושא
 רבא והראש"ל סוברים שיש להתחיל צניון המניח א"כ כזה הם מחולקים עם רש"י ור"ת

ואח"כ חולקים שניהם כי צעל שימושא רבא סובר שסדר הפרשות והנהגתן צבתיים הוא כסדר שנכתב בתורה
 בתחלה קדש והי' כי יביאך שמע והי' אם שמע כי כה"ג ירדו לטוק' ג'מטה ונקודת בינה לת"ת דז"ל ככ"ל
 ונקודת החכמה והה"ה נשארין צדעת דז"ל ונקודת בינה בת"ת דז"ל ככ"ל צפ"ס ציכרעת רש"י ז"ל והראש"ל
 סובר כדעת ר"ת שרריך שיהיו היותם במוכין להדרי ועמין מחלוקת של רש"י ור"ת עם ה"ה והראש"ל רומז
 למנצ' הה"ח והה"ג שהיו יקדש צטישת מול עליון ותחתון הכל"י כי לפי שאז היתה נקודת חכמה של רש"א
 דז"ל צחסד דיד' עם הה"ח שלו צימין דהיינו צקו ימין ככ"ל ע"כ הם סוברים שרריך שהה"פ קדש צימין
 הנניח כי אליבא דכ"ע יש להתחיל צפ' קדש שהי' נקודת החכמה :

פרק ס"ה

אמנם סידור רש"י ור"ת רומז על מנצ' הד' מדריגות אלו שזנו עליון ותחתון קבלו זה
 מזה ככ"ל דהיינו לאחר שהם הכל' שהוא מול עליון נהן ליסוד שהוא מול תחתון נקוד'
 החכמה והה"ח שקיבל הוא מה נמה עלמה ומול התחתון שהוא יסוד לנוול עליון שהוא הסד נקודת בינה והה"ג
 שלה שאז צמנצ' ההוא הי' נקודת החכמה שהוא פ' קדש ציסוד שהוא צכוד שמאל כדודע כי הוא ח' מנה"ג
 ע"כ סדרת רש"י ור"ת שרריך להתחיל סדר פרשיותיהן מנצ' שמאל ח"כ מוכרח שיהי' קדש צשמאל :

פרק ס"ו

והנה אחר הודיעך אלהים את כל זאת אבאך לך ג' כ"ס טעם המחלוקת צנין הפוסקים צו רכ'
 התפילין אם לריכין לבדך צרבה אחרת לתפילין של ראש או לא והנה אסדר לפיך סדר
 כוונת התפלה מתחילה * הנה אצונו חז"ל לקבל ענין צול מלכות שמים שלימה מתחלה ויטול ידיו ויניח

מעין החכמה

תפילין וכו' וסדר הכוונה והעלויות של רריך שיהיו באופן זה • הנה הלא ידעת שד' עולמות יש אחד יותר דק ורוחני מהצדו והנה בכל א' יש נפש רוח נשמה חי' יהיה והנה רוח הוא יותר רוחני מנפש וכשמה הוא יותר רוחני מרוח וכן כולם עד כי נאמר שפגש לאלימות הוא יותר רוחני אפי' מניחיה דבריאה וזה הוא צידך לכלל גדול : ועתה נבאר אחת לאחת הנה ע"י הפני' ובדיקות נקביו שיהי' נקי לחפילה עי"ו לפש שבשעשי' יתקון • וע"י הברכה שלה שהיא אשר יאר שהוא צחי' הכל היואל מן הפה נעשה אור מקיף הליו כי כל אור מקיף הוא יותר רוחני ואח"כ ע"י הטלית הוא מתקן עולם היצ' וע"י כך יורד אור מנפש ליצ' אל רוח שבשעשי' שהוא צחי' יציה שבשעשי' • ואח"כ ע"י הברכה שמצדך על הליצית נעשה אור מקיף אל היצ' מן הכל הפה שיואל ע"י הברכה • ואח"כ ע"י התפילה ש"י יתקן עולם הבריאה ואז יורד האור מן הכפש דריאה אל נשמה דשעשי' • ואח"כ ע"י הברכות של תפילה של יד נעשה מן ההבל אור מקיף אל הבריאה : וע"י תפילה של ראש נעשה חיקון עולם האלימות וע"כ פליגי אם לעשות ברכה אחרת כי מר סדר שגם לעולם האלימות אנו צריכין לעשות אור מקיף וא"כ צריכין אנו לבדך ברכה אחרת כדי שיהי' מהצל א"מ ומר סדר כי א"מ צחי' נשמה לנשמה שהוא עולם האלימות אינה נעשה על ידינו כי אין לנו כח לזה א"כ אין אנו צריכין לבדך ברכה אחרת :

פרק ס"ז ועתה נבאר ענין התפילין אידך נהווו צו"א אך לאל"ד כי השפע עליון היורד למטה להאיר לבנות ולנטוע בצולמו כפי רצונו יתצדך אחרי עשות שליחותו חוזר לעלות למעלה אבל אינו יכול לשוץ לתקומה הראשון וזהו רמז הפסוק ויאלה והיתה לאיש אחר לא יכול צעלה הראשון לשוץ לקחתה אחרי אשר הוטמאה כי נתערבו האורות ההם צירידתם למטה חוזר מאורות שצאים מימא ממש דבחר לאיתילדו חוזרת ומתעברת במעיייהו כ"ל צענין האורות משברי כלים ולכן כשירדו המוחין והעטרין הכל" צו"א וטקו ותקמו אותם בצבינס וקומתם ראו הם לחזור למעלה כמשפט כל האורות והנה הגבורות שהיו צרחל עם חלקי החסדים ככ"ל נכנסו צו"א דרך המור שהיא באחורי ז"א ועובר עד לפניו ככ"ל • וכאשר צא עד לפניו צחור ההוא ורלו ללאת החוכה ולא יכלו לסיבת שערות מוקו ז"א המגיע עד מקום ההוא וזה הזקן עקם עליהם הדרך ובדאותם כן נטו לכך שמאל צירוע דו"א שהוא גבורה ולהיות שגם הם גבורות נאחזו שמה מין צמינו וצלטו כולם לחזן צפעם אחת ולפי שצלטו כולם צבריאה עשי' לכולם בית א' כי שם ג"כ לא נעשו רק בית א' להם לכן ג"כ אנו מניחין אותם צירוע השמאל • ומיעוט חלקי החסדים שהיו מעורבים עם אלו הגבורות צלטו גם הם לחזן אלל הגבורות וכעשה כמין יו"ד שכל יו"ד היא חסד ולכן לריך להניח תפילין של יד קודם לש"ר ולהדק באופן שיהי' היו"ד מחוזרת וסמוכה לתפילין של יד כל ויה דאפשר נסדר כריכת הרצועה תמאל צפ' ע"א עיין שם הנה יתבאר לך סוד של יד וסוד של ראש יבואר :

פרק ס"ח אחר שידעת סוד מהתפילין של יד אודיע אותך ג"כ סוד תפילין של ראש והנה החלק מהמוחין והעטרין שהיו צועיר אנפין צקשו גם כן ללאת כדי לחזור למעלה ככ"ל ולא יכלו גם כן ללאת דרך המור של פני צעיר אנפין לסיבת זקן צעיר אנפין המעכב ככ"ל אלל גבורות רהל לילך אל החסדים הכל"ל עד דעת דועיר אנפין כדי ללאת דרך שם ולא יכלו לסיבת שערות הראש דועיר אנפין ושערות דיקאל דארין כחוכר לעיל שמגיעים ומתעברים בשערות צעיר אנפין והשערות

השעמח אלו עכב על ידס וע"כ לא מלאו מקום שבגרו ללאח רק דרך מקום שמחדבקים שם עלמות הראש עם המלה שהוא מקום שמוה של מיטק רופב שהוא בדעת דו"א ולבך מניחן שם תפילין :

פרק ס"ט

וזאל"ר כי בהיות המוחין והעטרין הכלל בדעת דו"א נהווו ציבון האורות הגדולים ההם כמין מסך וזהו הסוד שם איה"ה וכאשר ראו המוחין ועטרין הכלל ללאח דרך דיבוק עלמות הראש עם הנולד ככל אותו הנסך שנתהוה עיכב על ידס אלל מ"מ כל א' מיהד' מדריגות האלו שהם שני מוחין וצ' עטרין דחק במסך ההוא ובלט לחוץ צאופן שגם המסך ההוא בעלמו מנח הדוחק שהיו אלו המדריגות דוחקים צו בלט גם הוא לחוץ עמהכסאר המסך ההוא כרוך כל סביבות הד' מדריגות אלו כדרך חיק ונתק ולפי שילא כח"א נבדו כי היו הסדים ודרקן צנחת לא כאותן של רחל שהם היו גבורות שדרכם בך לעשות צנח גבורה ע"כ נעשו אלו הסדים ד' צמים כי כ"א בדוחקו ללאח נעשה לו מיד כמין חיק הדוק וח"כ כשבא השני ללאח נעשה ג"כ צנח החופין וכן לכולם וע"כ אנו עושין ד' צמי דתפילין ש"ר לסביבת שערות דא"א שהם בראש דו"א ולסביבות שערות ז"ה בעלמו ע"כ לא יכלו אלו הסדים להיות בולטות וללאח כשיעור מרת גודלם שלא יכלה הבליטה והתיק להתפשט יותר וע"כ מותר האורות והסדים שלא יכלו להחזיק זאת הבליטה ילאו מתחת שערות דו"א אמש סביבות ראשו עם קדלו שהוא מקום הלון ונחאחו שמה ונעשג קר דלת לפי ששם לאה שהיא כנגד ד"ס דו"א דהיינו ג"ג זשליש העליון דת"ח שנחשב אותו לספירה אחת וחמי דעת שנחשב ג"כ לספירה אחת הרי ד' ספירות *

פרק ע

ולנוען הציין צטוב צניין סוד תפילין ש"י שאמרנו למעלה בדרך קצרה ותבין ג"כ סוד הארבעות הדע ותראה כי ג' חלקי חסדים נחווו בדעת דהאל ה' שצא לה צ' גדולת מא"א אשר הוא שליט של חמי חסד שמתן ת"ת ליסוד ויסוד שלהו למעלה וחלקו צין ז"א וכו"ק ככלל וממנו נעשה לה קרקפתא והחלק הזה של חסדים הוא חלק של שם י"ה הכלל כי היוד מהתפילין מגיע לחלק של ז"א והה' נכוק' ונעשה לה קרקפתא מזה : ועוד הי' צח חלק א' כמעט חמי שליט משליש הכומר מאלו שני שלישי ה"ת דו"א ככלל וחלק החסד ההוא הי' יו"ד לפי שהוא צא מבטישת כו"ר ונקה ונאחזה הבטישה נהאו טיפת החכמה עם ה' חסדים ככלל * ועוד שם העודף מנה' דו"א ועיין לעיל צפ' כ"א ולפי שהם צסוד החכמה שנתהוה מרישא דל"א ע"כ הוא יוד : וכאשר ילאו חוץ מרחל כל אותן הגבור' והה"ם לעלות למעלה כנכסו לת"ת דו"א וצאו עד שלישי הנגליון שלו : וכבר ידעת כי שם במקום ההוא נקודת צינה שהיא שורש הה' גבו' שזכנכו צרהל וצבוד צינה יש שם ארנות שלא תשסו ואחווו גבורות חלו שהם עלמם מעלמותיהם והם נסווגו אחור דרך גבורה של ז"א שהוא הארוע השמאלי שלו ונכרך סביבותיהם אור שם ארנות ככלל שאמרנו שהו' צנקות צינה והמאורות דהקו ובלטו לחוץ וציה נעשה ונתהוו כמין ציח של תפילין ש"י וז"א הוא סוד אור הפרציות שנעשה מהם ציח וציה' עומדין הגבו וחלקי החסדים שהם צסם י"ה ככלל : אמנם החסד השלם לא יכלה הגבו' לקלוט אותו עמהם כי אעפ"י שהגבורות לפעמים מתערבים ומתדבקים עם החסדים זה אינו אלא עם חלקי החסדים אצל עם חסד שלם אין להם כח לקלוט ולאסוף אותו לתוכם ולכן אור החסד הזה השלם שאמרנו שהוא יו"ד לא נהערב עם

מעין ההכמה

עם אור הגבורות הכלל אשר נבקעו הגבו' בשמאל ללא כ"ל נאחו החסד השלם הזה עם רצועה של אור מו"ו ועמוד הגלם הופק עליה' כמין יו"ד שכל ההד הוא יו"ד ו"ו קשר ש"ח ש"י לרמוז שחסד זה דבוק בדבועות אור של ז"א וממוך אל הגבו' הללו כדי למתקם ולכן לריבין אנו שחיי' היו"ד קשורה תמיד על התפילה לרמוז אל היו"ד זאת העלוונה החופפת על הגבורות הכל' :

פרק ע"א

ולפי שאור התפלה של יד נהווו משם אדנית וצמילוי דעס אדנית יש צו י"צ אוחיות כזה אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד לכן לריך התפלה ש"י שיהי' צו י"צ תפירות רמוז כ"צ אוחיות אלו ולפי שצחפילה זו יש י"ה משלישי החסדים כחומר ומלואם הם ה' אוחיות כזה יו"ד ה"ו ויש בהם ג"כ אור שם י"ה ה"ו שהיו"ד ויגיות אל נקודת ההכמה וה' ראשונה לה' חסדים וה' שני' לה' גבו' והיו"ו לנקודת צינה של אל"ף וצינה זו היא צבד ויו"לפי שהיא כנגד יסוד דרישא דלא אחיידע וא"כ אלו הד' אוחיות' אוחיות שהם שם י"ה צמילוי היו"ד ה"ו הרי ט' אוחיות שהם עם המלה משם אדנית שהם י"צ ככ"ל יהי' ס"ה כ"א אוחיות לכן לריך כושר הכושר תפילין לבין אוחיות אלו שלש מהם בכל שטה משבע שיטות של תפילין של יד שהוא כ"א לרמוז לשם אדנית ככ"ל שהוא צבד תפילין ולריך שיהי' הכריכות עם הרצועה של יד כ"ד כריכות כמנין רופי שם אדני' דהיינו שרועה יש בה קשר העוברת היא כפולה ולכן נחשבת לב' כריכות ואח"כ כורכים בציב קיבורת ג' כריכות לרמוז לחות ש"ן כמו שיתבאר הרי כאן ה' עוד לריך לכוון סביב הזרוע ט' כריכות הרי כאן יו"ד כמנין יו"ד ושני אוחיות אלה שהם יו"ד דל"ת הם סוד רחל ועיקר ושורש שלה כמו שיתבאר עוד לריך לכוון סביב ארבע האמצעי ג"כ צ"פ' העליון ולפי שהוא עליון צורך פרקי הזרוע ככ"ל וטעם העליון רמוז חז"ד לפי שכל ה' הוא צבד עליון כלול מעשר ושני פעמים כורכים הרצועה על יו"ד ה' בהלכותה להצבע וה' בחכמה הרי י"ט והנשאר עוד כורכים על פרק שבין היד וה רוע ומניח מעט רצועה תלוי כמין ויו"ו רמוז למשיכה דווי"ן לפי שהוא דבוק לת"ת שהוא צבדו ויו"ו הרי לך עשרים כריכות ועוד יש בתפילין ש"ר רצועות סביב הראש ה' צימן וה' בשמאל ועוד השני רצועות התליון ויורדין למטה הרי ד"ד כנגד כ"ד לירופי' של שם אדני' :

פרק ע"ב

ודע ששם אדני' שאמרנו שהוא צבד רחל הוא צאופן זה דהיינו היו"ד והדל"ת הם העיקר והשורש בה והא' והנו"ן אינם בה כ"כ עיקר ואורש לפי שהם סוד המוחין . והנה היו"ד היא רומזת למה שהיתה רחל צבד נקודה בלאהת מנין חדוהי דו"ז ועלה רמוז הפסוק ויבן ד' אקים את הללע בד"ה צר"מ פר' בראשית ובתיקונים תיקון ע"א ז"ל ויבן ד' אקים את הללע כד היא צבד ארת יו"ד דעלה אמת' אל תראוני שאני שהרחות והדל"ת גם היא עיקר והשורש בה לפי שכל דבינה היא ע"א ד"ס דו"א שהם חכה"י ת"ת לפי שילאה מאחוריו מנין חדוהי שהוא שלישי עליון של ת"ת ונהגש לכפי' אחת ונה"י הרי שהיא עומדת כגד ד"ס האלה ולזה נקראת דל"ת והיא שורש ועיקר ורמוז לזה ודלת ראשך כהרגנן שרמוז לרחל והא' משם האדני הוא רמוז אל חלק החסד שבא לה מת"ת אשר ממנה נעשה כתר לידה ונשלמו מוחין וכרמוז חסד זה בא' לפי שהחסדים אלה צאים מן יסוד דאצא ששם שם אהי"ה וה' זו של שם אדני"ת רמוז לאל"ף זו של שם ח"ך שבאמצע שממנה נשפכו החסדים לו"א וממנה לנוק' ולכן כל בן דעת לריך לבין כאשר לאדני' או צבדני' וכדומה לזה לפרט אות האל"ף ולא יחסוף את האל"ף ח"ו וישאר אוחיות דין כי הא' שהיא משם ח"ך היא ממתקת אוחס ח"כ הרי נחברד לך שהא' אינה עיקר ושורש בה אף כי היא צבועה

עומין והסין ג"כ אינם עיקר וטורח. בה רק רמז אל ה"ג שגא לה שהם כלולים מעשר וה"ג אלו בחיותן צ"מ ז'
 שים לה נ' שערות נקראין שערי צינה וציהותם צדחל נחשבין ג"כ כנו"ן שערי צינה וצוהר פ' וישלח כתיב
 שים לה פתחין ואדרין פתחין רומן לנו"ן שערים אלו ואדרין הם כלולים בפירותיהן לפי שהאורות הלו
 נחלקקה מתנה כנ"ל שסרי ילאו ממנה וכעשה צדור תפילין ש"י צו"א וגם לפעמים מאירים צדחל ולפעמים
 אינם מאירים וצ"ל שצ"ל וטוב ולכן אמרנו שאינם עיקר ושורש בה אצל השורש הוא היו"ד והג"ל ש' שלגולם
 אינם זויים משם ולכן אמרנו שהם עיקר ושורש :

פרק עג

וב"ז רמז משה באמרן שלח נא ביד תשלח הבווכה כי שם אר"ל הוא היכל מכוון ומושלם
 כנגד שם הוי"ה בזה האופן יהו"ה נמלא שהיכל של יו"ד היא הטון כ"א יו"ד והיכל הה'
 ראשונה היא חלף והיכל ויו"ה היא יו"ד והיכל הה' אחרונה היא ד' ולזה רמז הכתוב וד' ביהכל קדשו דהיינו
 שם צן ד' הוא ביהכל שם אר"ל שהוא במספר היכל ואמר משה רבינו ע"ה שלח נא ביד תשלח כלומר
 שיהיה חלי שם הראשון שהיכל שלו הוא כ"א עם חלי שם האחרון שהוא ויו"ה"י שהיכל שלו הוא יו"ד ואז
 יהיה הכסא שלם והשם שלם אך שהלך צדור לשם צן ד' עלמנו אמר על היכל ואל"כ היתה הפילת משה
 שהיה הכסא והשם שלם כמאמר רז"ל על פסוק כי יד על כס י"ה וגו' והוא שיבא משיח לרקיבו צ"כ חמן :

פרק עד ועוד צאל"ד

כנ"ל שהם הנקודות חו"ב הנקראים שני מוהין ושני עטרין יש
 בהם צ' בחי' דהיינו צנחי' ר' יש בהם ג' אורות ולפעמים צנחי' א' ד' אורות וזה הוא כי כאשר הם
 יורדים ונכנסים הם צדעת דו"א הם צנחי' ג' לפי שכתבנו העטרין הב' שהם ה"ה והגבו' ציבור דלמא
 מתעבדים יחד ונעשים משתיהן נקודה אחת נמלא צנחי' וו הם שלם וכנסו צדעת דו"א וה"ג שצנחי'
 דלמא נעשה עטרה א' כדעת שין ושי"ן ו היא אמא כנו"ן בס"ה שין רוא דג' אבהן שהם הב' דו"א
 הנכנסים צנחי' דלמא ונכ"מ שאמרנו חו"ל רוא ראו לומר שורש אמנם אחר כך בהתפשטות הנקודות האלה
 נעט צדור איברי ז"א ונוק' צאופן הכ"ל הם צנחי' ד' לפי שהב' עטרין שהם הב' והגבו' מתפרדין וו מו
 כי הגבו' נכנסין צטק' דו"א והה' נשארים צו"א עם נקודת צינה כמו שביארנו ולכן לרמזו על הב' צנחי'
 אלו יש בתפילין של ראש שני סימ"ן א' של תלת רישין וא' של ד' רישין וכן יש בה ג"כ בתפילין של יד כי
 הסימ"ן דג' רישין נעשית מג' כריטפ שסביב הקיבורת הכ"ל והסימ"ן מד' רישין בא בהכרעת צדור הקשר של
 תפילין של יד כידוע ליודעי חן :

פרק ע"ה וצאל

כי שערן א"ל העניעים על ראשו של ז"א הם עושים צראשו של
 ז"א ד' פעולות א' נקרא פלגו' דשערי להיט שחלקת שערותיו של
 ז"א באמצע פלגא מלד זה ופלגא מלד אחר וכן פלגותא דה שהוא כמין שביל בין השערות הכ"ל ונקרא אורח
 לדיקים וזש"ה ואורה לדיקים כאור טובה וא' בס"ה כי באורה זה יש ד' מאות עלמין דכסופין ויבור ד'
 מאות עלמין אלו הוא כי בא"ל יש שם הויה במלוי יודין נמלא כי ד' יודין אלו הם כלולים מי' ויו"ד מיו"ד
 שם ד' מאות והפעולה שני' מהד' היא ששערות אלו דא"ל מחשכים ומתעבדים יחד עם
 שערותיו של ז"א ומעריבן הוה מתהווה כמין בגד צראשו דו"א וזה הוה הטלית בג"ל הפעולה
 הוא כי ביום השבת נעשת המצוה ואלא אור מן צעווא דרשיון צבור צערותו של א"ל ומאיר ומשפיע
 אור חדש ומשולה על ריטא דו"א והוא עת רגון ועל כן

מעין החכמה

במנחה אנו אומרים ואני תפילתי וכו' וע"כ במנחה של שבת לריד לבוין ללבוש הטלית בשעת אמירת הפסוק ואני תפילתי וגו' כדי לכוון אל סוד הארה של ה"א ברישא דז"א שהוא בשעת מנחה ולא בשחרית של שבת. הפעולה ה' הוא כי שערות ה"א בשעה ברישא דז"א כדי לפנות השערות של ה"א הנפלים על אזניו כדי שלא יסתמו אותן משמוע תפילתו ח"ו היינו דמתיבין בלדרא דנשא דלורתי דשערי לאנחי אחורי אודנין דלא לריבין למיחוי על אודנין וז"ש דוד הטב אלהי אונק ושמע וכו' ומחמת נטישה זו המעוין ועטרין שחאספו יחד ברעפת ידיה כדי ללאת ולחזור למעלה ונאן עד רעת דז"א ולפי שכל הכאה הוא דין מתחמת רעת דז"א ומוליאיה נחוץ אלו החסדים אחת ללאת ככ"ל בסוד תפילה ש"ד ככ"ל. וגם מתחמת הכאה ונטישה זו אור הרלוועות שחורות בסוד דין וגם שערותיו של ז"א הם שחורות כדכתיב קוולותיו תלתלים שחורות כעורב והם שחורות כבוד דין מפני שהשערות נחווו כבוד אור חוזר שהוא דין והייט שח"ל הוא שחור אדום הוא ה"א שלקה כלומר ששערות אלו נחווו מהזרת האור שהוא דין ועוד ניתוסף עליהם סוד הגבו' בהגבוים כדי לבקוע גולגלמא דז"א וללאת לחוץ כמלא שיש בהם ב' בחי' של דין ומפני זה הם שחור ולא אדום וז"ש הו"ל רלוועות שחורות הלכה למשה מסיני :

פרק ע"ו

ואל"ל עוד כי תפלה של ראש הוא בסוד עולם האצ"י ותפילה של יד הוא בסוד עולם הבריאה ולכן בהנחת תפילין של יד לריד ליצב ובהנחת תפילין של ראש לריד לעמוד וזה כדי לרמוז על יחוד ב' עולמות כלומר שעולמי מעול' הזה לעולם הבא. וה"ל הוא עוד הפילין של יד הוא בשמאל דז"א שהוא בעולם האצ"י וה"כ גם תפילין של יד הוא בעולם האצ"י. דע כי אעפ"י שד' עולמות אלו כדברים זה מזה שורש כולם הוא באצ"י ממש בזה האופן כי באצ"י הוא שורש עולם האצ"י ואינא היא שורש עולם הבריאה וז"ל ביצירה ורחל בעשי' וז"ל ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן :

פרק ע"ז

וסדר של תפילותינו בכל יום יום הוא מכוון כגד העומתה מטה למעלה וזה כל זרכות ראשונות ופ' קרבות ומשכה איזה מהומן כנגד עולם העשי' ברישא דז"א רומות לאצ"י העשי'. הודו לך קראו בשמו רומז לחלק וההבדל שיש בין עשי' ליצירה והמירות כנגד עולם היצירה ויצדק דוד כנגד האצ"י דימיה לחלק וההבדל שיש בין יצירה לבריאה. וק"ש וזרבותי רומות לעולם הבריאה וכשאלנו אומרים תהלות לאל עליון לריד לעמוד לפי שרומז לאצ"י דבריאה. ופסוק ד' שפתי תפתח וכו' רומז לפרסה הנקראת שבין עולם הבריאה לאצ"י ותפילות י"ח זרכות דעמידה כנגד עולם האצ"י. ולמען אשר לא יהמר ספרינו זה מכל אצקת רובל חדע ג"כ לבוין באופן זה כי מתחילה צומירות תהי' במהשבותיך לכלול ח"ע עם המזמרים ומשכחים להקב"ה. וכשהגיע לזרוך אתה ד' אלהינו מלך העולם יורך אור חסיון במהשבותיך לכלול ח"ע עם חסיון דמזכרין למרייהו. וכשהגיע ללצהבה רצה חסיון לכלול ח"ע עם חסיון דלוחדין למרייהו. וכשהאמר ק"ש חסיון לכלול ח"ע עם חסיון דמיידין למרייהו. וחסיון כאשר תאמר צפ' ראשון יכו"ה אלהינו יכו"ה שבת' אלו י"ש י"ד אותיות שבעה מהם מורה על ז' ימים העליונים והח"כ על ז' ימים התחתונים ב' אותיות האחרונים ובמלת אחד חסיון שהוא מולך על ד' רוחות העולם ומייחד ז' ימים העליונים עם התחתונים וקושר זה בזה והוא ארון העולם ואח"כ תעמוד על רגליך כשתאמר צ"ש כ"מ ל"ו ותכוין שההוא קושר כל העולמות זה בזה וכו' :

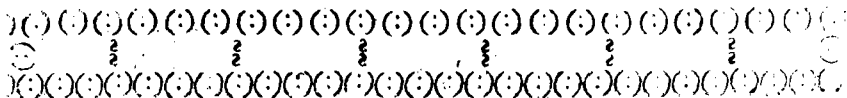
באיל' וספי' כולם כלולים זכ"ו וכולם קשורים בא"ס ז"ה והכל א' ומיוחד * וכשתאמר ואהיה
 את ה' אלהיך בכל לבבך וגו' יכוין לכלול א"ע בין אוחז המוכרים נפשם על קידוש השם יצדק שמו
 ויגמור דעתו בשעת אמרו זה הפסוק שאם יבא לירו קידוש השם ימסור נפשו על קידוש השם הגדול
 ובאם ילטע א"ע על זה הדבר שיבא לירו כחומר ר"ע כל ימי הייתי מלטער על פסוק זה בכל כפסך
 אפילו הוא טעל את כפסך אזי אשיר לו ואשיר חלקו כי יחשב ויטרף לו מחשבה טובה כמעשה ויטול
 שכרו כאלו מסר את נפשו בפועל * וכשיאמר ובכל נפשכם יכוין שאם יבא קידוש השם לרבים וימסרו
 נפשם אזי יהי' הוא מהראשונים ורזין מקדימין למנות * ואח"כ כשיאמר אמת ויאיב וכו' יכוין
 שהוא אמת שהשכינה היא בת הורין כי נגאלו ממלרים והיא מתרחפת עליהם * וע"כ היא ראו
 לזיווג ואח"כ דרכות שמוכה עשרה יכוין לכלול את נפשו בין אינון דמתפללין לקדשא בריך הוא בלבד שלם *
 וכאשר תאמר ברכת תקע בשופר ותצא למלה וקבלינו יחד מארבע כנפות הרץ תאמר יה"ר מלפני ה'
 אז"ל שכל טפה זרע וקרי * ויכוין השם היולא מן הפסוק היל בלע ויקאטו ומנעטו יורישנו אל
 ויכוין ר"ת מג' תיבות הראשונות שהוא שם חב"ו שעולה עם הנקודה לע"ז והוא א' מע"ב שנות
 היולאים מכסוף ויסע ויבא ויט * וגם במלת וקבלינו נרמזת צנקות הנקודה מזה השם כי השב"ז
 מב' דוקבלינו היא מונבלעת ע"כ נשאר שצ"ו ופתה שהוא הטף פתח ליר"י מלאפ"ם
 ואח"כ כשתאמר ברכת שמוע קולנו תתוודה ותכוין לכלול בשמתיך ביהמסידים ואח"כ תבקש על מזונך ופרינסתך
 כפי רצונך : ואחר יליאת עושה שלום תאמר פירוט הקטורת וכו' ואח"כ כשיחזור הש"ך התפילה תאמר
 ק' ק' ק' חכוין לקשור כל הי"ם דהיינו ק' צג' ספי' הראשונות שהם כח"צ וקדוש צג'
 ספי' השניות שהם גג' וקדוש צג' השלישית שהם כה"י ה' לצאות הוא ספי' מלכות
 מלא' כל הארץ שהכל מהד יחיד ומיוחד ברוך הוא ואח"כ כשתפול על
 פניך ותאמר רחום ורחמן חכוין למסור א"ע למיתה צעת ההיא והיהיה
 כשמתדבד השכינה שעת ההיא היא זמן זיווג וצ"ו נופלים על פניהם
 ואז יבא השפע לרחל ותקבל כשנות קדושות מלמעלה וכשמתך
 מלמטה ואז יהי' הכל א' העולם התחתון יהיה קשור
 וכאזו בעולם העליון וכשתגיע לפסוק טובה ד' חללה
 נפשי וגו' יהי' דמחשבתך שאתה מונעת
 שיהזור לך כהמתקדמת' זו שמברת א"ע בלבד
 שלם יהי' כפרה על גבירה שאתה
 חייב עליו מיתה :

פרק ע"ה וכדי להשלים ענין תפילין של ראש ושל יד שהם שרשי ז"א בכל יום שהם אורות הב' נוחין
 וב' עיטרין שהם י"ב הויות והיינו נקודת החכמ' ועמה ההסדר' ועמה נקודת הבי' ועמה ה"ג
 ולא"ל כי ו' הויות של חסד נקודים בשמח וששה הויות של גבו' נקודים בצ"רי ומספר ההויות כולם עם
 הנקוד' שנחשב כל פת"ח לששה וכל ל"יני לז' וידין שהם ד' יהי' בין הכל חת' קלנו שעולה כמנין שלום כי מ"ם
 בתומה דמנפ"ך עולה ת"ר : ודע כי אלו ה"ב הויות יולאים מזרש שנים עשר מדות והשלש עשרה הוא
 עתיקא המאיר לכל שנים עשר הויות ואלו הם צמוד שם של ע"ז וי"ג כעמים עולה ג"כ כמנין שלו"ם

מעין החכמה

ופרע כי נקודת חכמה הכל"ש שם של ע"ב ונקודות בינה שם של ס"ג משני שמוה אלו בהחצו
 יחד הם בסוד יה"ו כי שם של ע"ב הוא בסוד י"ד ושם של ס"ג הוא בסוד ה' והיו"ו הוא בסוד ז"א והמיד
 שם של יה"ו הוא דעת דז"א ומלוי שם זה באלפין הוא ט"ל • נמצא כי ג' שמות אלו שהם בסוד יה"ו
 דהיינו שם של ע"ב נשלם ס"ג ושל ט"ל עולים שלשתם קע"ד ועוד הטל עליה' מספר תתקל"ו שהוא הגי' מי"ג
 נדות וגם של י"ב היוו"ת עם הנקודות ככל עולה בין הכל אלף ומאה ועשר • ויש לנו שתי נקודות וכל
 אות השורש ב"ג מדות וי"ב היוו"ת א"כ הרי שני פעמים חמשה ועשרים שעולה חמשים א"כ הרי תתק"ס
 או כאמר שם יה"ו במלוי ההי"ן כזה יו"ד ה"היו"ו שעולה ב"ן יוא"כ יהי' תתקס"ב שעולה ב' תפילין א'
 ש"ר ואחד של יד רמו שכל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו יזהירו עליו זוהר כל האורות והשמות הכל'
 וזו שפע עליו שפע וצרכה ויהיה בשמר מכל דבר רע כדאיתא בזוהר פ' פנחס כשילא איש מפתח
 ביתו לב'ה וליאת בצגדו ותפילין בראשו ובזרועו מכריזין המלאכים לפניו הבו יקרא לריוקא
 דמלכא כי הוא בעולם התחתון דוגמת ז"א בעולם העליון ועי"ז יתייחד העולם
 התחתון בעולם העליון ויהיה הכל א' יחיד ומיוחד זה בזה ויבא משיח ב"ב ואז
 יהי' ה' מלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד • ועי"ז
 אמרו חז"ל תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שמייהדים
 העולמות זה בזה ועושים שלום במרומיו וז"ש ה' עוז לעמו
 יתן ה' יצרך את עמו בשלום שתפילין נקראו עוז
 וזוה יצרך את עמו בשלום :

סליק ספר מעין החכמה

ספר שבר יוסף

להגאון מוהרר ישראל סרוג נרו

א גדול

העלה ורז העלילו' אשך לו דומי' הלהה נורא חלקים מרום מראשון מקומו של
 עולם מעין כל ח"י נעלם ואין מהשצה אשר תגדילכו ולא שכל אשר יכילכו כו' כי
 צאמה הוא רם וכשא על כל כאלל וכבר ואין לכו כקודה או אוח או תיבה שאיט מורה על אמינתו בכל התורה
 ואין אחטו יודע עד מה על מה ולמה האילל וברא שכאשר כלאו עשתוכיטינו להשיג עלמותו ולכוין לשמו
 בן לא דע רבוט והכליתו שרטובו הוא שמו הקדום * וקודם שגרה העולמות הי' הוא ושמו לבד שמו
 צני' ראו' וכו' ממלא מקום כל העולמות וכשעלה צרטובו להאילל עולם א"ם ולברוח העולמות שיכירו
 גדולתו להיטב לברואיו שמה צעלמו וע"י השמחה כשחשע יומהשעשוע חעורר כח של כח הדין שמונו
 כחהוה שיעור החקיקה שהיא התורה צכה ולמה רכה ששעשוע וצאחערותא דדינא מפני שרלה להזיל מכבודו
 ולהאילל עולם שיקצלו שבר ועוכש ע"כ עלה צרטובו להשחשע צעלמו כדי לתח אחרותא לכה של כח
 הדין ולפי שמו ששעשוע טולד השיעור ושיעור הוא שורש בינת גבול וגבול הוא סיבת התנועה דהיינו בוצת
 לימלס האור חוך הגבול התפשטחו והוא שורש שבר ועוכש ודין והרחמים שכאשר יתעורר הדין האור
 מלומלס ומתעכב שלא יתפשט למטה וכאשר החכמים מתגברים ומתפשטים עד למטה לא"ם וחכלית לכל
 העולמות צאור פני מלך חיים והוא מחי' אח פלס * וכלאל"ד שמשעשוע כולדה החקיקה ורטובו בחקיקה
 ועל השיעור ששיער צעלמו לאמר המקום הטורא הזה יהי' מקום לברואו צו העולמות כנחל א"ם צ"ה
 שצחוך השיעור שהיא החקיקה לגבי דידן ולגבי א"ם הוא שיעור מקיף מן החקיקה וא"ם אשר הוא סביב
 לחקיקה הוא מקיף וחקיקה הוא אור דהיינו התורה צכה נמלא השיעור שהוא לגבי א"ם והגליפו לגבי
 דידן הם התורה והמלכות השיעור הוא המלכה והגליפו הוא התורה וסימך כי בר מלכה ומורה אור ולפי
 שהנר יא לו שיעור והאור אין לו שיעור רכה לומר שהשיעור ששיער א"ם ממנו הוא הנר שהוא המלכה
 והאור הוא א"ם המקיף היינו התורה והיינו אור מקיף והמעקף ומלרף האור יעם השיעור בהתחברם יחד
 כולדה מהם אריגת המלכות :

ב וסוד

החקיקה שהוא הגליפו הכתמר צוהר הוא שע"י שעשוע יתג"ל שיער צעלמו מזהו
 ויכולת כל מדה מי' מדות שהיו גטוות צעלמותו יתברך שמו * והי' זה י"פ ע"כ
 הי' שיעורים ע"י י"ד שעשועים שעל כל מדה כשחשע צעלמו וככל שעשוע
 טולד ממנו שיעור וכשהגיע לשיעור עשירי שיער צעלמו צבאותו שיעור ראה להעמיד העולמות ושיער צעלמו
 וחשב בחמתו לתקן שם מקום טורא ולתח הכנה דהכנה לצכות צו העולמות * והיכף שעלה המחשבה
 ההוא צרטובו ושיער בדעתו לתח שיעור וסימן עד היכן יתפשטו ויתרחב המקום הטורא * אז עשתה
 המחשבה ע"י שיעור כעין כל על אותו אורך ורוחב ועומק וע"י אותו הכל נתן הכנה ואופן שיהי' האור
 נעלם כחור כחור לכל מהמקיף הזה הי' יותר ויותר חשך מן האור הכל עלמו כי הכל אעפ"י שאין צו
 ממש שאיטו חלף העדר האור מ"מ יש דבר של ממשות לתגלה ממנו שמונע האור מלהאיר שם כן הדבר
 בתחלת הבריאה שכשאמר צרטובו יעלה לשער ולהגביל מקום לצכות עולמות אז השב מחשבות וראה
 שילערך למנוע האור מלהתפשט ולהאיר בעולמות שלמטה כדי לתח הגדל בין קוד ללחול ובין קודש
 לקודש ותיכף המחשבה נכונה ועלה הצינה היא עשתה רושם כמו כל עם שהי' לאור המקיף
 שכבינה

שבר יוסף

שכזיבה כל שהוא יושב בחדר עליונות העלם מן האור המוקף אשר כלל שדי יחלוקנומ"מ אין כאן שום הדב"ל
 וה' אלא שהעלה העמוקה של יוצר בראשית שיערה בתחילת המחשבה שבכוף המעשה יבא במקום הכורא
 הוא לירי הדב"ל וכן ירוש בצבאי מרומים מזמור יושב בצמח עליון כלל שדי יחלוקן כמ"ש דדרותי' ואצאר
 לך דמיון ומשל כאדם שסם ידו למעלה מן הכיור שבאמת אין על הכיור ממחרת כל וכדי אורו הכל כראה
 כמו חקיקה ולעין הרואה ידמה שהיא חקיקה אבל בעל היד יודע שאינו אלא שיעור שמסער בשכלו וע"י
 המנועות או הנחת ידו מגבולו וכמלאכת למד שיש כאן ג' בחי' הנקודה עלמה והחקיקה שבביצותיה והכיור
 שבביצת החקיקה וכולן בצדוד נקודה שהיא יו"ד וכן בד"מ הי' בצבדוד' למעלה ג' בחי' אור א"ם המקיף
 והיינו גב' זיכ' ואור א"ם המקיף דהיינו צבדוד' גבורה ואור א"ם המהווה מן השני עיכובים והיינו גבורות
 יסוד כל כי עיכוב ולמלאכת אור הוא בצדוד אחרותה דדינא וקדם מפעליו מאז הי' אור א"ם המקיף משתעשע
 בעלמו ובה השעשוע היחה השעשוע גנוזה בתוכו ככה כמו אה הכוכב דומה לעין הרואה כאלו הוא
 מתעשע גם שהוא קבוע בגלגל לפי האמת * ועיני השעשוע הוא שעלה בצרכו לידע בעלמו מהותו
 דהיינו מהות יכולת רכוכו ומהות הכמתו ומתוך ידיעה זו שמח בחכמתו וזיכולתו והמחשבה בלוחו שמחה
 ששמח בעלמו נקרא שעשוע ומצדדי אחזה אלוה צדן אדם חכם ושליט הכותן לצדע לידע מהות חכמתו
 ושלטנותו ששמח ועלו על חכמתו ויכולתו ומשתעשע בעלמו ומכה השעשוע משער בעלמו ג' דברים הא'
 נהות הדבר שחכמתו משפעת ויכולתו סובבת להמליץ אותו * הב' בחיזה מליצה חמלא חכמתו להקריא
 הדברים ההם מכה הפועל * הג' איזה מקום יכין לו שיכילה דברים ההם ויהיו סם ואחר שיער בחכמתו
 ג' דברים הב' ראה אפשרות' וס' תלא לפועל מחשבתו או הוא חוזר ומשקשע ושמה על חכמתו ויכולתו ומכה
 השעשוע היחה הרוח חיוני וכפש השכל שהיא שורה על הדם הוא הנפש דומה לו לאדם כאלו הרוח מתעשע
 מעלמו בעלמו דהיינו שהרוח מגביה עלמו מן הדם ההוא הוא הנפש וחוזר אליו ומתוך זה דומה לו כאלו
 מתעשע וכן להבין משלי הדברים חכמי' : אהל"ד שהא"ם

הג"ה המהדר נר' שהביא הדברי' כמו שמלאם
 אות באת וכן ראיתי בקונטרס שבא מה"י ולכן
 לא חקקם כפי חכמתו בפלוס' יא' ורפואה כי
 לא עשה חיבור או ליקוטים :

הן חג"ת כה"י ובחיזה עיניו והתבוננות הוא הבינה והמקום היא המל' וע"י שיעור זה חוזר ומשתעשע
 והשעשוע ההוא יחשוב לו כאור של כוכב שמתבדק ומצדדיק מעלמו אל עלמו גם שחיוני זו ממקומו וקבוע
 צנוקומו מ"מ ההדרקה העוברת לעינים ידמה כאלו מתעשע * ו"ס יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' בצמחיו
 ר"ל ע"י ששמח ה' בצמחיו עי"ו יהי כבוד ה' בחייה שנתהווה ממנו עולם וכשהשעשע כך בעלמו
 עשרה שעשועים שעל כל מדה כשתעשע לפי שכל אחד בעלמו הוא יכולת נורה וחכמה כגורה ודמה עד
 למאוד * שהרי במאמר א' היו כולין הן להבדלות כל הגולמות ע"כ כשתעשע יו"ד פעמים וככל
 פעם בכל שעשוע הבדיק והבדק אור כילוף * והעשם שהיה משתעשע היינו מפני שראה לצדוד עולם
 מגושם שחיי' הבחירה בידם לעבוד אותו מאהבה ולמאור נפשם על ק"י היא העבודה הגדולה שבצדודת
 להכיר גדולתו וע"כ עלה בצרכו להשתעשע כדי לתת הכנה להכנה לצדוד לצדוד בעלי גבול והנועה :

ג ונחזור

לענייננו כאשר אור ח"ס המקיף שחמשע בשלמו והיתה התעשה ג' וזהו המוכר
 בצח אז מהשעצוב הוהו מתוככים הג' אורות שהם ג' גבורות הכל ומתוללין
 יהו והקודה שהיא בצדו ו"ד ככל מתחללת לקודה דביעי עד לחין סוף וכולן בצדו יודין ומחוקן
 הי' ליכין בצלמב השע זצ מתחין היודין ונעשו כעין ווי"ן ונעשו חוטין דקין ומחוקן חוטין נעשו אריות
 הג' ונקודות וטעמים דהיינו הטעמים צלו מנקודות שבתוהו מחלקי לימלוס ח"ס המוקף חוך השיעור
 והנקודות אלו נעשים ג' כ שורש האותיות * ובהלטרפס אל החוטין יחד נעשה כעין קרוס וקרומים אלו
 מתצברו יחד בצלמב קרוס האמצעי שהוא יסוד ונעשה בקרוס אח"ד ומ"מ הרשימו מהחוטין נשאר על הקרוס
 כעין הרטוט ו"ס שרטיט של ס"ה והקרוס הזה נעשה כעין מלבוש אור אח"ה' המלבוש דבוק בצדו
 ח"ס המוקף כביכול עד שחמשע הכל הי' דבר אחד לזה הולך כביכול לנתק עמומו מהצד כל חלק ד"פ
 ר"ל כל י"ד וי"ד שאלו הי' הכית ק צבת אחת הי' המלבוש חוור נעיקר לכך הי' היתק מעט מעט כדי
 להשאיר רשינו זה צלמבוש ויהי' לו הוי"ה וקוים והנה כל חלק ומלק שתיקם בצדו הורה דהיינו מניעת הוה
 ח"ס מהמלבוש מ"מ הניח רשימו בצדו נקודה ונקודת כעשין בצדו יודין שיש להן רח"ס כו"ף חו"ך וזו
 הוי"ד יש לה צ' בחי' הא' היינו צ'נה שילייר הכותב בשכלו לטוס אותו ככתב * הב' כשמיס הקולומב על
 הכיר * הכ' כחמיר הקולומב מן הכיר ששארית הנקודה קצוב ככיר * והוי"ד עצמה הי' בחי' הד' *
 וכנגד ד' בחי' אלה קו' ד' אותיות הוי"ה ור"ל כי מזה נמשך שורש מכפר עשה * הי לכל אל מג' בחי'
 של וי"ד יש לה בת"ר קו' ט' והיינו כי בחי' א' שמלייר הכותב בת"ר הוא בח"צ * ובחי' הב' כשמיס
 הקולומב בת"ר שלה קו' ג' בחי' ובהי' ג' כשמיס הקולומב בת"ר שלה * כה' ובחי' ד' הנקום הכלולין שזה
 עומדין ומתראין היינו מל' :

ד ובכאן

ימתן מקום לדרוש שהמלבוש הארג
 מאותיות פנים ואחור מנעלה ומטה
 והוא נקרא מכל עד ומשי עבריו בחלי מלבוש העליון
 האותיות בצורות חותמת כלי שיש ט"ו אלפ"א בית"א
 שמשמחין בהן מלאכי השרת לפי שמלבוש העליון
 הארג ומתקפל על שם י"ה ובאלפ"א בית"א הראשונה
 משמחם בה מיכאל הסר הגדול שדיוקף דיליה מראש
 הלי המלבוש ולמטה הם בצורת האותיות שלנו ודע
 שאלפ"א בית"א אלו שיררו דוגמתם למטה ככללו כול'
 בה"ב מרובעת היינו עברית מנשי שהע"ה שהוא
 צנוקס הלי מלבוש התחתון הוא מ"א"ב העבריות
 ששם מ"ה הוא ס' ד אותיות עבריו' וחס צ' הוא סוד
 אותיות אוריות ולביו' שהע"ל אינו כדאי להשמח
 בט' ו"א' ראשונים לזה נגמו ולח נראית לנו
 מהם כי אם רמז הנקודות שמניעו' אותיות העבריו'
 וכשאלו הנקודות צנוקס האותיות והאור של אותיות
 עצמן נגמו' והוא האור שנגמו' ללדיקים ה' העוב יכפר בעדינו ויילינו משגיאה

שבר יוסף

י"ל כי קודם הניתוק קראו בשם עתיק מלשון ולמכסה עתיק דברים שהעתיק מצדיותיו ה' צננה מן החוטין והקיין כעין קרום גייל ולא ה' סייד לדרוש כי אותיות מהוד אהדות קדושהו שלא ה' כיבר שום הפרש והבדל כי כל חוט וקו מתחלץ ומתדבק בחזירו כדלוא וסוד עד שהכל דבוקות א' מיוחד בלי הפרש כלל ואין סייד לייחס שום אמת או נקודה רק כמו אור גדול שכל הנלוטת אור הנמשכין מן השלכתת הן מתלכדין בשלכתת אמת ואח"כ כל ניצוץ שהוא בסוד נקודה כעין יוד"ן נעחק ומתק עמנו מן הקו הנמשך ממנו ומ"מ אותה הנקודה הכניחה רשימה דבוק על הקו ולפי שהוא רשימו מעלמות אור א"ס וכנ"ב במקום שהי' אור א"ס עמנו לכך הוא יותר פעלם מן הקו שנמשך מחילה מן היוד שהוא רק התפשטות אור וגם לא במקום הנקודה עמנו וע"כ הרשימו מן הנקודות הוא בסוד אש שחורה שהוא החושך המסותרת רוב העלמה ועוד כי להיות הניתק בסוד חורה וכל חורה היא דין לכך הוא בסוד אש שחורה שממנו נעשה שורש האותיות והקיין הנמשכין מהן הן בסוד חגי"ן וההארה שמאירין בהן הן הורזין הראשונים הוא בסוד טעמים ונקודות שהן מניעין האותיות בשעת הדיבור אבל הן נעלמין ואין בהם רושם להיות שהעתיקו מצדיותיו והוא ע"ג אש לצננה דייטו הקיין הנמשכין מן היוד י"ן שגעשה מהם קרום כעין גייל ובשאר אש לצננה ולפי שהוא המתפשטות שהוא חסד נקרא שמו אש לצננה וז"ס התורה של מעלה כתובה באש שחורה ע"ג אש לצננה :

ה' והנה

פרטי האותיות שבצננה מהן מלבוש הן לט' אותיות של ד' מילואי' הוי' לאורסדהיי"ן ע"בס"ג בחגי' העליון מ"ה ב"ן צה"י התחתון וכחפשו ד' מילואים אלו וילאו לעגפים אגשוד"ן מילואים ההוי"ה המבוארים ומהן כתבונה הך"ב אותיות של א"ב צוה' אותיות מלפך ועל כל אמת טיאל לאור יאל עלי' שם ה' וי"ה חופף על אותו אמת ואח"כ שקלן ורפתן ותקנן בצלבוש עד שבכחו מהן ר"ל א' שערי' פנים ור"ל א' שערים אחר לוחש המלבוש וכל אות מאותיות השם רחבו כרוחב ר"ל א' אש שערים : ודע כי אותיות ההוי"ה פניהם כלפי אור א"ס המקיף והאותיות ר"ל א' שערים פניהם כלפי אור א"ס המוקף ופרטי האותיות של ר"ל א' שערים פנים ואחור הן ה' אלפים פ"ב ועס"ט אותיות של ד' מילואים הן ה' אלפים קכ"א אותיות : וכל אות נכנה מרובה נקודו ת ואופי' לירוף ר"ל א' שערים ועיין צפי' ס"י לראב"ד ז"ל כי דבריהם כדאי עיקר ועיין בהגהת רמ"ע תפארת זכ"ל על ס' לימודי ארצות :

ו' ולהיות

שהמלבוש הזה ממלא כל מקום שיעור הכל א"ב לא ה' עדיין מקום פנוי לצדאות בו העלמות ע"כ נחשטף הקב"ה באור לבוש זה ולמלא אורו הגדול כמו בין שני צדי ארון והצדיק אור של כח הגבורות של מלפך שהם ה' גבו' שמהם נהיו אותיות אלקים וצבוחם נפסק המלבוש לשנים ונעשה כעין שני נו"ן ו' והוא סוד צ' נוכין של ויהי בצמקע (דהיינו שהי' צהחילה הנוכין מ"ס התומה וע"ה"ג נפסק לשנים ונעשה כעין שני נו"ן) ונתקפל המלבוש דהיינו שחגי' התחתון עלה למעלה וככלל צה"י עליון ונשעת האפול כחמו של זה צוה ושל זה צוה זה ג"כ כמו אריגה שני' ח"ס אלפי' ציחא דאל"בם שהלמ"ד ככללת חוץ הא"לף וכן כולם וגם ככלל ה' שם הוי"ה ובעלי' זו ככלל וי"ה תוך י"ה :

ז' ויאז

הי' במקום חגי' מלבוש התחתון מקום פנוי ומ"מ אינו פנוי ממש אלא בשאר בו רשימו מן האור ויש צרשימו זו ב' אורות דהיינו אור העלמות שכתלק ואור הלבוש ואור הרשימו של א"ס יקרא אור ואור רשימו של המלבוש מכנין אותו בשם נקודה דהיינו יו"ד להיות שהיא כנקודה בצורך אור גדול ע"כ נקרא אור ועוד כי כשצאה הנקודה תוך האור היתה מעבצת האור שלא לכבכים הי' מילואין לפניה למקום

למקום הנקודה וע"כ נקרא איור שהוא מעט יותר עב מאור ובמקום פניו הזה נשאר רושם חלי רל"א שלמותו ואור חלי רל"א שלמעלה שמתטוץ בו :

ח ורושם

זה הנשאר במקום פניו הוא אור והרושם מן הנקודת זהאי המלבט שעלה למעלה נשאר בצדוד יוד"ו ומקצבני כולם אלל עלמנו ונעשה יו"ד גדולה ויו"ד קר"ח ק"ף חזינא הכא והיו"ד הואת גמורה בתוך אומיות אור ונעשה איור וז"ס איור קדמאה וזה האיור מחלק איור הלקים ממנו אחר המתקלה ובזקעין ונכסבין לתוך הבנין ונקראין איורא דכייא :

ט ולפי

שצאיור הזה עדיין מעורב אור גדול מאור א"ס המוקף והאה שעדיין אין המקום ראוי וככון לבריאת עולם ושאיין העולם כדאי להשתמש באור הגדול הזה לכן רמז האל ית' ליו"ד של מילוי ה"י אחרונה של שס"ג שצ"ירה מגולה מהאי מלבט העליון לפי ששס"ג צ"י כצ"י מלבט התחתון אין בו כ"י א"ס אומיות והיוד הואת הצירה למטה ושלה ללמט האור הגדול אל הכדדים ואחר שנתחלק לכדדים לקחו א"ס וגמו בתוך חלי מלבט העליון צדק ס הימלעי שהוא יסוד ואחר התקוף מקתת אורו משתכלל למטה ונכנס בתוך ההוט של א"ס היו"א מן יסוד זה ובזקע לעבור באדם קדמאה סתמיאה ומעביר איתו מוראטו ועל רגליו ובתוכו הוא דיוקנא דארס וממנו י"א עולם המתקלה בתוך כתר דאיתו אדם קדמאה :

גם הניצולות שמוצאין מחלי רל"א שלמעלה בתוך

יוד והנה

אחר שפינתה היו"ד בנהי האיור קדמון מן האור שהי' גיזו בכו"ב וגמיה איתו ביסוד הכ"ל מ"מ נשאר קלת דעינו צאיור ולא הי' יכול כביכול הקדומא להקפות ולהיעשות כלי לכך נחשטה היו"ר בעלמה שאינה צהירה כ"כ האיור קדמון ונכנסה צאיור זה והצירה בתוכו ונתמלא איתו אור עב יותר מן הרשימה ואחר שהצירה חזרה למעלה ופצר ידעת כי כל

האיור קדמאה גם הם נכסו ע"י ה"י יו"ד הכ"ל :
הנה"ה וז"ל כפי מה שהבנינו ב' ל"א סמלכו' נכנה מרכ"א רצוא אומיות וכן נהרו עם המלה צגי' רכ"א צסוד כוסי רוי"ה המהזיק רכ"א לוגין הגם שהיירו לפי שכאשר ירדה היו"ד היו כיליים בזהוה רל"א רצוא אומיות שהצירו בזהוה מרל"א שצרים ומרכ"א רצוא מכן נכנה שהיירו ויו"ד רצוא נשאר ציו"ד כאשר עלתה למעלה :

חזרה הוא דין והתורה היא המגבלת וניתנת מנה לכל דבר ע"כ מאותו החזרה הוגלס האור ההוא שהצירה היו"ר הכ"ל ונעשה ממנו כדור גדול ונקרא שהירו וכדור שהיירו נכנה מל"א רצוא אומיות וכדור הזה נעלם ציו"ד הכ"ל ועליון אגרי צורה קטנה בגולמא כעין צעיקא לא חוכס ולא חיוור ולא גוויין כלל

שבר יוסף

י"א ובאשר

שאין כיבר צו לא דין ולא רחמים

ירדה היו"ד לאור קדמון כדבקה צה אוחה הגדול' הכל צבי' ח' שעשית
מן רשימו של נקודת חלי מלבוש התחנות ונעשית יו"ד רבתי ויהו גדולה מאד
לפי סיו"ד האומנת גם שהיא מעלמות המלבוש מ"מ אינה אלא חות' א' לכך

הורכה ליקח עמה היו"ד של אויר שהוא מן רשימו של נקודת רל"א רל"ל של אלפים וה' מאות וס'
אומיות דהיינו חלי רל"א אלפא ביתות שלמותה שכל א' ה' צ"ב אומיות שהן אלפים ותקנת' ועם י"ט אומיות
של צ' שמות של חלי המלבוש שלמותה שהן מ"ה צ"ן עולה אלפים ותק"ם וצתחצדות אלו שני יו"דין

נעשה הטהירו שהוא אחר של אור הרשימו ואותו מקום שהי' אויר צהבתלק היו"ד ממנו כשכדבקה ביו"ד
האומניות נשאר אור כאשר הי' נקודת בתחילה וז"ס יהי אור ויהי אור פי' סכבר הי' גם קודם היותו
וצולת יהי צ' יודין הראשונה הוא יו"ד האומניות וצתראה היא יוד של רשימו והה"א היא אויר קדמון

שאינו נתפס כמו הה"א שאין צמולקה במבטא שום טורח כלל וז"ס בזהר יו"ד ראהתלק מאוירא ואשתאר
אוירי ודע שכשירדה היו"ד בתוך האויר קדמון בפעם שכת' שלח לה א' ס' ית' ממלאכה רל"ו"ד שהן
אומיות של מלוי יו"ד כדי שיהי' כח לחזור לעלות למעלה אחרי עשותה הטהירו חבל צמותה הפעם הר'
על יו"ד צמוד דו פראפון ונעשית ה' היא כללות האלילות וז"ס בה' צראם ולהיות הויו"ד שתחת הדלת

גדולת גדלה ונעשית ק' ועם הטהירו י"ק ותיכף שהפכה היו"ד פני' לחזור למעלה אחר עשית כדור
הטהירו והיו"ד רצה לעלות למקומה למעלה ולא יכלה לפי שהכ"ף שבסוף תני' העליון של המלבוש מכוננת
כגד היו"ד הו"א האומנית של מלוי ס' ה' הכל' ואותה הכ"ף טפתה היו"ד זו על פני' ולא נתנה לעלות

אחר שירדה למטה ותגלגלה וז"ס ותחז עלי כפכ"ה ובראות היו"ד שלא יכלה לעלות למקומה הראשון
בשורה בין סוף המלבוש והטהירו ויחבה לה ע"ג כדור הטהירו והיתה מרחפת על פני המים ובהיות
ג"כ הארת יו"ד של הרשימו כלולה בצוכה עמה צירידתה תוך אויר קדמון כתיקרו על ידה ולא עברה כח

להחזיק צה ולהכילה כל האויר של נקודת הרשימו וירדה ונעשה א"מ על הטהירו וההלק הקרוז א' היו"ד נקרא
אויר קדמון והחלק המקיף ומגיע צטהירו נקרא צפי ח"ס אדם קדמאה סתימאה להבדיל בינו וצין אדם
קדמון שהוא כתר אחר החיקון ואדם קדמאה סתימאה נעשה כלי עגולים או כדורים רל' עטרה כדורים
זה בתוך זה כנגד כח"ג ג"מ נהי"ס וצביהם יו"ד אוירים וממלא כדור הטהירו בתוך מלכותו של אדם

קדמאה סתימאה וכל א' מהכדורים אלו' כמה אלפים
עולמות רל"ס שהי' נעשה צתחצתו לצדו' אכל לא
י"א לפועל והבחי' היותר מעולה שכאן צליתו אותו
אור הגנוז תוך היסוד של חלי המלבוש העליון ככ"ל
צבי' ה' שיהיו יחד ככללין צחוט של א"ס היורר
דרך אדם קדמון לאריך כלציל ומתן יתחדשון
האורות בכל יום ועיקר הארתן באלף השמיני שיחדשו

העולמות : ודע כי כפ"ל המלבוש ונעלמה למעלה נשאר ידכותי' שהאות ה' שהיא צסוף חלי
אחרון באויר קדמון מפני שהיא ארוכה יותר מן הכ"ף שהיא כנגד' והיתה גלוי' וכלטנו
ידכותי' ונפתטה למטה באויר קדמון כדבוק צרשימו של מלבוש וגם הרשימה קלט' היתה ויתה

התי"ו משחוממת א' איפה הם הו' שהיו בחלי מלבוש התחנות והיינו
ק

קו תוהו ר"ל קו של התי"ו שהיתה תוהו על הוי"ו ואדם קדמא משיב צו בו חלל שהם מלך אחר ולא פניש
 כבתילה קודם הקיסול ועולם הנקודות נעשה בצדק **ד** זו מראשו ועד תופו ולכן כחבר חלל התיקון חיו זו
 רעים רשימו צעתיק יומין כלומר שרשמה צמל' דרישא דל"א וכן צמלח של כל הפרופטים :

י"ב ועדיין ה' האור שנתוך כדור הטהירו כ"כ
 גדול שלא ה' יכול העולם להשתמש בו
 לכך רמו הקצ"ה שנית לאות יו"ד האומית של ס"ג
 הנ"ל לחזור ולירד ולהאיר תוך כדור הטהירו כדי
 שיהי' האיר יותר עב לפי צבירייה ראשונה היתה
 דבוקה בשכינה אלא שלא היה אורה גדול כאור
 השכינה הדבוק ר"ל כאור הרשימו שבאור קדמון
 ובאשר ירדה היו"ד והכתי' אורה למטה שממנו נעשה
 כדור הטהירו לא היה זה אור כבדראשונה אלא
 רשימו בלבד לפי שלא יכלה בחזירתה למעלה לידבק
 בשכינה ע"כ לא היתה יכולה בירידה שנית לבקוע
 כדור הטהירו ולהאיר בתוכה עד שרמז הקצ"ה לה'

אחרונה של שם ס"ג שתתן מאורה ותאציל ליו"ד הנ"ל שהיא מלאה וכשירדה האורה בתוך הטהירו מן האור
 שניתן לה מן ה"ה וי"ם צה' צראם :

י"ג וגם לקחה הארה מה' אחרונה של שם צ"ן שהיא מכוונת כנגד ה' העיקרית של שם ס"ג ובה' זו שהיא
 מן המילוי ה' נה כח לחזור ולמעלה : וכאשר חזרה למעלה הכיחה הארה של ה' בתוך
 כדור הטהירו וממנו נעשה כדור אחר כדור תוך כדור הטהירו שהוא כתר עילאה ונקרא עתיקא דעתיקין
 ועילת העילות והוא קטן מאוד בערך כדור הטהירו וכשירדה היו"ד עם צ' ההין היו שתי ההין למעלה
 מיו"ד ה"י ואחר שנטתה כתר ככנסה ביו"ד ההי"ן וכשחזרה ועלתה נעשית ית"ה ושם הה"י במילוי ההי"ן
 ושם ה"ה במילוי אלפי"ן ושם ה"ה במילוי ויזין ושבו כל אחד במלואו יש להם תר"ך לירופים והם תר"ך
 עמודי אור והם חקוקים בכתר :

הגה כ"ל דהייט שאינו מגיע עד שולי הטהירו חלל
 למעלה הוא דבוק בטהירו וצמ' התחלת
 ההכמ' כתוב כי בכתר הזה היו כלולים כל הים' זכח
 ולא היו ניכרים כלל ודמזזה חכמתו ית' ליו"ד הואח
 שחוזר ותבצע ותכנס ותאיר תוך כתר זה ותחזור
 למעלה ומהארתה והזרתה למעלה נחגלמו כל
 הספירות באופן שהיו ניכרות והיו שם בכתר בעיגול
 ואז היתה היו"ד הנזכרת משפעת ומאירות עליו
 ובכל מה שכתובו לפי שרמזה חכמתו ית' ל"י זו שלא

הגה אמר המגיה בעותכי לא נחן לי ה' לב' לאאול
 מהרצ המחבר צביותי נכסה מחיו ועכסיו
 אשהומס כי לא ידעתי לכיון התר"ך לירופים
 הנואזים של ג' שמות אלו :
י"ד וכל הספי' היו בתוך כתר זה זכח והיו בתוך
 הכתר בעיגול ח' וכשראה הקצ"ה שיל"ו מן
 סכח אל הפועל רמו ליו"ד הנז' שמש צראש הכתר
 הזה הצי מנתוך והלי

שבר יוסף

ואחי מצפנים ורמוז לוא"ו של מילוי וא"ו של ס"ג עם ה' אחרונה עיקרת של עם ב"ן שחרד דרך הטהירו ותתן אורה ליו"ד הנה' שהיא האומנית ובנה הו' כתפשו הדברים שהיו"ד היא המדה והוא"ו היא קו המדה והיו"ד הנה' לקחה הארת של ו' של עם ס"ג וס' של ב"ן והאירה תוך הכתר וליקטה כל הספירות שהיו בכתר שלה היו עדיין כ"ה בליות נקודות והם הקרוי מגבים ואחר עליקט אות היו"ד הנה' ב"ח הנה' הנה' געשו בצורות כלים כדורים בסוד פכים קטנים והיו"ד האומנית הנזכר עקרה הבה"י שהיו תוך כלי הכתר ושניה אותם נכללו תוך כלי החכמה שהיתה בכתר והבניסה אותם זו בתוך זו דהיינו כה"ב בראש ואחריהם גג"מ נה"ס כגלדי כללים וי"ם עקודים נקודים וצדודים :

חוזר למעלה למקומה הראשון חלה תשאר חופפת ומרהפת על פני שטח כלי הכתר והיו מטי ולא מטי הנה' צוהר ואח"כ האירה היו"ד בחכמה שבכתר שפע גדול לתת לה כח ללכת משם ולגלות בחוכה שאר ספי' שהי' בכתר בכה ומהשפ' הזה נעשה כמין קו של אור ראשו יולא' ינגוף של יו"ד וכופו מגיע עד חכמה שבכתר והוא קו המדה שמתן מדה לכל' הספי' והנה מרוב שפע זיו"ד נתרצב סוף הקו הדבוק בחכמה ונעשה כמו אית יו"ד שקלה של מטה נכנס בחכמה וגופו חופף עליו ונצלת החכמה מכתר נמשכה היו"ד השני עמה ועדיין שתי יודי"ן דבוקים ע"י הקו :

טו ואח"כ לקח"ה היו"ד האומנית כח ו' אחרונה של ס"ג ובנה זה לקחה כח כדור החכמה עם כל' הספי' שהיה בחוכה בסוד פכים קטנים והעבירה אותם דרך יכוד ומל' שבכתר והולאה חוץ לכתר והיתה עומדת תחת שולי הכתר ומה שלא הטיח את עצמה אל א' מלדדי הכתר שכן טבע הרוחני לעלות למעלה ולקבל השפע שלי אמרעי הוא משני שמבינה שמדריגות הכתר גדולה ממדריגתה ואין נאה לה ליטב צדקה : ועוד שאור הכתר וכדורו מלא כל הדרדים עד שעכב ע"י מלעלות :

הגה וי"ם מ"ש צם"י פנה למעלה ותחת ציה"ו שהכונה לרמוז על י' האומנית של מילוי ס"ג והה' של ב"ן והיו"ו של ס"ג ככ"ל וז"ם שאח"ל יעקב חזר על פכים קטנים ר"ל יעקב הוא סוד ו' הנה' שירד וחזר לבקש עליהם ולהכניסם תוך הכתמ' ולהעביר' מעצב יצ"ק היינו יכוד שבכתר שיש בו הוי"ה ומל' שבכתר שיש עם חלקים בכת ושמיהן צג' יצ"ק :

טז אח"כ רמוז הקב"ה לא"ו של מילוי וא"ו של ס"ג שחרד היה עם וא"ו של מילוי וא"ו של עם ב"ן דרך הטהירו ויכתבו לתוך ה' האומנית שהחובה תקלטה בכתר ככ"ל וכשנכנסה לקחה אותה היו"ד והרדיו אותה תוך הכתר דרך הקו שלה : ונכנסה לתוך חכמה וצאות הא' תקנה כדור הבינה ועשתה אותה כדור צפ"ע וצאות היו"ו דחתה אותה לתוך כללה מכל הז"ם גג"מ נה"ס והעמידה עצמה תחת כדור החכמה הרמה מקום המלכה פי' שהיא ה"ר מ"ה דהיינו מז"א שיש בה עם מ"ה סוד אדם והוא מקום

שכל העולמות שלמטה ממנו מפנין שבר עולם הבא :

יז ולפי שהבינה היא אור מעולה ובהיר קרוב לביור וזכות ההכמה עד שכמעט אין הפרש ביניהן ולכן לא רצתה לשבת תחת כלי החכמה והלכה וישבה לה לאחורי' של החכמה דהיינו לנך שמאלה כי כל ימין קרוי פנים ושמאל אהור ועוד להיות שהיא קטנה בערך :

הגה ולי"י ישבחה לשון שבח כמה שצדה לבינה על שבחה לקבל אור החכמה אב"א שפ"פ לא תוכל ולא יהי' לה קיום והעמדה וידוע שבבינה כ' שערים שמה נפקין הכל"ו ו"ש שהחכמה ישבח אות ט"ו בצבור ה"ג עיה' להן קיום ומלת ישבח לעמיד האורות שמוסף תמיד החכמה לתת כח לבינ' וזהו כוונת הוהר"פ בראשית בורות הלדין שהיא פ' על צ' כזה צ' ארכה צ' היוד רוממת על החכמה והטון לב' שערי בינה וצדדי' הן אב"א מכאן הוכחה צדורה לרדיק שכותבין הסעדיים שצד היוד על הטון אב"א ולא כמו שכותבין בשולין ובא פנים של י"ד אחרי הנו"ן וכל זה תבין בעולם הנקודות השש שייך לומר פנים אחוריים דמאן דלכיל דלאו דילי' זהית להסתובלי צי' אבל בעולם הא"י אחרי התקון גם הבינה מקבלת דרך הפנים שחכמה ובינה הם לעולם פכ"ד דרעיין דלעילא לא מתפרשין לעלמין :

הגה וב"ס כ"י כחוצ שמחל' היו הג' נקודות זו למטה מזו כששללת ואו' הי' פני הבינ' מול אחורי החכמה צמוד וכז ומיראתה פן תשבר להיות רחוקה מן השורש הורשה לה להגדיל א"ע ולעלות אלל החכמה כמו שבי כתבי' תחת הראש ופני החכמה ובינה אל הכתר ואולם כדי שלא יהי' ביטול גמור צרכה באמר לאי' לך בעקבי האלן ר"ל שחכמה לשמאל והיתה דבוקה אחר צמוד כד פרטויין והוא כוד לל החכמה לכן מלאה מקום לטות קצת מן הג' כמעט ולפי שעדיין עם היונה קטנות הכמות עכ"ל לא מלאה מקום לטות וליש צד החכמה ממש שלבינת אור הנתיק לחכמה שמעבד על ידה אלא נעשה לישב לשמאלו כנגד רגליו ומ"מ החכמה הרביעה עלמה וטומת כה ושפע דרך אחוריים אל פני כלי הבינה וז"ס וחכם צאחור ישבחה שהי' ישר החכם ומרכין עלמנו לתת שבח ושפע לבינה לפימה לשון צבוא גליו אתה תשבחם :

י"ח אחר זה

רמו הקב"ה ליו"ד העיקרת של כ"ג שחדד עס'ו' העיקרות של צ"ן דרך הטהירו אל הי' והי"ו הורידה אותם דרך הקו שלה שבחוך הכתר אל מוך החכמה ומחכמה אל הבינה וצירידה זו יש ליו"ד הו"ת שם ע"ב שבוט מתפשט ויורד הדימו שבי ויי"ן הן י"ב ויא"ו א' נשירה לנטה חסוד' כעמים י"ב הן ע"ב ובעלותו יש להן שם מ"ב דסליק דהיינו ו' שעלה ו' פעמים ו' שעול' ליו' ורשימו מו' אחרת ששאררה למטה ורשימו ממנו עלה למעלה חסוד בפשיטתו' פעמים א' הרי' פעמים ו' שהם מ"ב וצחי' היו"ר זו דחוקה מ"א' במוקם זה שם מעלות לא הי' כח זה להוילא החסד כלולה מכל ז' ספירות' ולזה דחתה אותן הו' ספירות לחוך צבת אחת זו אחר זו וזו למטה מזו כמו שלל'ת ומ"מ הן קטורי' זו צוה לומר שאותה יו"ד וכחה נשירה נעולה צבאו הו' ספירות ולכן נקרא הועיר אנפין ו' על שפעשה מכת הו' ודע כשילאו כלים אלו ממקום הבינה ילאה המל' תחלה ואחר כך יבוד ואחר כך הוד כלח ת"מ ג"ג שלפי שהכלי שהיא יוחר עב וכבד יורד תהלה ומה שלא קלטה כל א' היררים כמו הג' שלמעלה רלה לומר שבג' שלמעלה היה נשפע אור בהן אור היו"ד אבל הו' שלמטה לא קבלו אלא השבח שקבלה בינה דרך אחורי חכמה ולכן לא היה להם כח לעשות מה שעשו הג' :

י"ט ונקום האי כללא צידך שכל האותיות הנבוא' מלמעל' האת
 לא ידרכו לבוין רעמו של האר"י ז"ל
 לעיל צבי' ע"י כהב היב הנחמד
 בשני

שבר יוסף

מזמנו שבכח הוי"ו של מילוי השם
 ס"ג נחית סעי' החכמה חוץ
 לבינה וכן בס"ט"ו היו אותיות
 ממילואי' ובסי' י"ד מעורבין
 ובכ"ן סי' י"ח עיקרת ואם
 קבלה היא נקבל כי מי יוכל לזמ
 טעם לאלו דברים הנעלמים :

האות של פנים היא הדומה הספי' לחוץ ומתפשטות עם הספי' כי בכח
 התפשטות האותיות והספי' לאין תכלית והאות שהוא מן ההחור היא
 זוכה הכלי בסוד החזרה שכן החזרה היא מגביל הדברים ונותן מדה
 לכל ספירה כראוי לה נמצא שהיו"ד האומנית לריכה בכל פעם לב'
 אותיות שבכח אות פנים דומה הספי' לחוץ ומתפשטות עמה ובכח אות
 המילוי שהוא אחור חוזרת לאחור ונותנת מדה וגבול לאותו כלי ומעבה
 את האור בהורה זו כדי שתגלוס ויוכל להיות כלי :

ך' והנה עד עתה ירדו ה' אותיות אחרונות של שם ס"ג וד' אחרונות
 של ב"ן ומהן נכנה כלי הספי' והכלים של ז"ם היו זו למטה מזו דבוקים וקשורים יחד בשלש' דהיינו ראשו של
 זה בסוף רגליו של זה כשאר עדיין למעלה בזמנות' ה' אותיות ראשונות של ס"ג וה' ראשונות של ב"ן ולפי שרצה
 הקב"ה לתת להם כח והיות לכלי' הללו רמז לוי"ד של מילוי ה' הראשונה של ס"ג עם ד' אותיות של פני' שהם
 יו"ד ה' שירדו ושישפיעו חוץ הכתר להיות אור הפני' ומקיף ומשם לכל הספי' ואלו הן' ה' אותיות עם ה'
 אותיות של ב"ן מחלקות בספי' בזה האופן יו"ד ה"י משם ס"ג ה' אותיות בסדר הספי' עליונים כה"ג א"ג
 וה' אותיות משם ב"ן שהם יוד ה"ה בה"ס אחרונות תכ"י"ס ולהיות שאותיות אלו הן בנות מאור הלבוש
 שאור א"ס דבוק בו לכן הן בלתי תכליתות ותיכף שכתבו מן המלבוש וילאו וכנסו לתוך אור קדמון בלא
 להן מילוי אותיות וילאו לירופים רבים וכשאר האותיות שנתפשטו לאין תכלית מקיפים סביב אור קדמון
 ובמלא האור המקיף הרבה נאמד מאור הפנימי של אור קדמון

לאין חקר והיו יוצאים ממילואים רל"א אלף רבוא מכח הרל"א שערים והאור קדמון הוא בסוד ה' מפני
 שהי' מלבוש עליון הוא הג"ג של ה"ה ואור א"ס המקיף מלד שמאל אור קדמון זה הוא נקפה וכעשה
 קו הדל"ט ואל"ת מדוע של שמאל יותר משל ימין י"ל לפי שהוא יותר דין והיו"ד של אור הוא בתוך הד'
 הרי ה' וה' זו מלטרפין לחשבון רל"א הרי רל"ו ומהן נכנה רל"א אלף רבוא אותיות :

ך"א וכשירדו

אלו רל"ו אלף רבוא מאור הקדמון הכהר מהנק' אלף רבוא ששאר מקיפין
 סביב הטהירו שהם אור המקיף וקל"ו אלף רבוא נכנסו להיות אור
 פנימי לזרם קדמאה שתימאה והסביבה שהי' באל"ק זה אור הפנימי יותר מאור מקיף היא מפני שה"ק זה
 אינו נקודה ושורש בפ"ע רק נהווה מפליטת היו"ד שכאשר עלתה הטהירו וחזרה למעלה פלטה לחוץ אותיות
 הנשארות בתוכה מהרשימה של חלי מלבוש כדלעיל בתוך הטהירו כשאר מ"ה אלף רבוא ומאלו מ"ה אלף
 רבוא נכנסו חוץ הכתר בהשלמותו מהו' ההי"ן מהשפע שבה י"ח אלף רבוא וך"ז אלף רבוא ששאר בתוך
 הטהירו היו חופפת על הכתר בסוד אור מקיף ומאלו י"ח אלף רבוא שכתבו חוץ הכתר נכנה מהם הכתר
 דרך ליטורו' לחוץ כלי החכמה י"ב אלף רבוא ומה שיכלה להסביל סבלה והשאר נעשה אור מקיף לה דהיינו
 שד' אלף רבוא נכנסו לחוץ החכמה וה' אלפים הנשארים הם הופפים עלי' בסוד אור מקיף ומאותן הד'
 אלף שכתבו לחוץ החכמה האלף רבוא נטלתי אותם בעדה וג' מהם נחלה לבינה אלא שלא השפיע דרך ליטורו
 שהוא הפנים אלא דרך אחרים כדי שחובל הבינה לסבול שלא תשבר צהיות הכלי שלה יותר עב מכלי החכמה
 וגם היא רחוקה מהמליל הראשון ה' מדריגות ומה שיכלה הבינה להכיל סבלה והשאר נעשה לה אור מקיף
 באופן שבתוך הבינה היו אלף רבוא אותיות מהשפע שירד אחרי עשיית הכלים דהיינו מאותיות יו"ה של
 ס"ג שהם פנים של המלבוש ומאותיות יו"ה של ה"ן שהיא אחור המלבוש יו"ה ה"י יו"ד ה"ה בגי' אדכ"י -

דב ונחזור אל הענין כי מאותן אלף רבוא שנכנסו אל תוך הביצה נטלה הביצה לענמה ח' מאות וכו' רבואותיו כמחיות'ל ת"ל שהיה י"פ פ"ו וק"מ רבוא הנשאר' נחמה הבי' למ"א דהיינו שהם' רבוא מהם היו ראויין להיות אור פנימי ופ' רבוא מהם היו ראויין להיות א"מ והם' רבוא היו ראויין לחלק בין ז'ס גג"מ נה"ס צוה האופן דהיינו לגג"מ נה"ט' ; צוא לכל א' וא' דהיינו כ"ד ולמנ"ל' רבוא שכן אין ראוי לה אחר התקין טקטנה נקודותי' צבוח המיעוט אלף ו' מדות :

דג ואלו הק"מ רבוא נחמה ביצה לז' צנים בלומר שירד כל השפע צבת אחת וקבלה אותם הסוד מחלה ונפני שהוא יומר קרוב חלי' ורמזה לקבל כולם צבוכה צבוח א"פ ומרוב האור והשפע לא הי' יכול להכיל כלי ונשברה הכלי ואח"כ ירד השפע לגבורה ורמזה גם היא להחזיק כל השפע ונשברה גם הוא וכן ת"מ וכן נלמה והוד' **דג"ה** ר"ל שז"ס לא המתים יהללו י"ה **דד ורע** כי כל כלי הי' יכול להחזיק א' רבוא יומר מהראוי לה וע"כ צערך הי' רבוא שהיא ראוי גם שנצבר החכר מ"מ נקרא שלם הכלי לענין זו שאלו הי' רבוא נשאר צאיר צמקום שהי' החכר צראשונה ולא ירדו אליו הי' רבוא שראוי לחלקה עם האחרים צאופן שנכנסו בצבורה לא הי' רק ק"ל רבוא ע"כ נטלה אותם הצבוח' שחשב' כיון שאינו אלף ק"ל רבוא תוכל להחזיקם ועוד כיון שהכלי שלה יומר עז וגם היא יומר רהוק' מדמה אחת חשבה שתוכל להחזיקם ואע"כ נשברה :

דה והנה כאשר הגיע אל היסוד לא נשאר רק ל' רבוא • ומ"מ לא רמזה יסוד לקבל כל השפע צבת אחת אלא קבל חלק א' צבורת פקדון להת למ"ל וחישב בעצמו חתן עשרה למ"ל שהצבוח אותם ואח"כ אטול שמונים הנשאר' בעצמי אצל לז' עצר כח וצערוד עובק לתת למ"ל הי' רבוא לז' הספ' לתת עד צבוח גליו כל השאר שמונים רבוא ונכנסו צבוחו והיקף נצבר גם הוא הגם כי הי' כרנע וימר מן הראשונים צבוחי' שהי' לו חלק של מ"ל בצבוח ולזה תק' ח"י עולמים • ועוד חי' צג' צ"פ ט' דהיינו נגד ט' רבוא הראשונים וט' רבוא הראוי למ"ל שהנהגה לה לזה נקרא יסוד לרי שהאות הכ' מורה על לרי רבוא והד' מורה על ד' רבוא שנתנה למנ' יומר מחלקה הראוי' לה אחר התקין כשנתמטעה ויו"ד רבוא שנתנה למלכות :

דו וגם מל' כשקבלה תהלה העשר רבוא מפני הד' רבוא שנכנסו לתוכה יומר מחלקה ונתמטעה ונעש' כששטוי כלי עץ או כמו כלי ברזל שמימי' איתו צאש שנתממד ואין צו אורת כלי ונעשית כמו ג"לם ועוד לפי שצאיתו הרגע שנתן לה היסוד חלקה מיד קבלה שאר השפע ונשברה צאופן שנכנסה

הג"ה ולי' שרל"א חלק רבוא הסמל'ל'א שער' של ח' צ' וכו' חלק רבוא הם מן ה' אמות של ס"ג כנז' וכו' ח"ת הרי יש ג"כ ה' אמותיו של צ"ן י"ל שהקבד הניחו רשימו צחוק אור קדמון ומאותן רשימו כבד נעשה אד"ק סתימאה :

דג"ה ל"ל טכ"ל מהי' וכו' ההי' כמ"של כי כלי הכתר נבנה מת' שנות שהם ההי' ההי' יה"ה והן ו' ההי' ו' ו' ו' ו' ו' אמור ג' פעמים ו' הרי י"ה ולכן יכלה לקבל י"ח חלק רבוא לאור פנימי •

דג"ה כ"ל כי קל"ו חלק רבוא שנכנסו לא"ק הן ג' פ' מ"ה עם הכולל וכו' חלק כנכסו חוך כדור הטהירו שהן צ' פ' מ"ה והכולל וכן יפרוש על שם י"ה צג' מלואיסכנ אמותיו אלו צאים משם י"ה צמלוי ס"ג ושם י"ה דצ"ן מסף עליהם י"ה צה"ק דמ"ה עז"כ נקרא שמו אדם שלשתן יומר צג"י ל"א ושעם א' מ"ה חלק רבוא נשאר חוך הטהירו לפי שכדור הכת' נבנה מההי' וק"ל לליל לכך חלק מ"ה חלק רבוא שלו לה' חלקים שהן ה' פ' ט' וג"ט נשאר צחוק הטהירו וכו' פ' ט' כנכסו חוך הכהן וכו' חלק רבוא הם כנגד ד"ז מלואים דהיינו ו' חלק רבוא מכאן שורש ל"ה עולמית וי"צ חלק רבוא שנכנסו להכמה כנגד י"צ לירופי הוי' :

אח"כ קבל חלק א' צבורת פקדון להת למ"ל וחישב בעצמו חתן עשרה למ"ל שהצבוח אותם ואח"כ אטול שמונים הנשאר' בעצמי אצל לז' עצר כח וצערוד עובק לתת למ"ל הי' רבוא לז' הספ' לתת עד צבוח גליו כל השאר שמונים רבוא ונכנסו צבוחו והיקף נצבר גם הוא הגם כי הי' כרנע וימר מן הראשונים צבוחי' שהי' לו חלק של מ"ל בצבוח ולזה תק' ח"י עולמים • ועוד חי' צג' צ"פ ט' דהיינו נגד ט' רבוא הראשונים וט' רבוא הראוי למ"ל שהנהגה לה לזה נקרא יסוד לרי שהאות הכ' מורה על לרי רבוא והד' מורה על ד' רבוא שנתנה למנ' יומר מחלקה הראוי' לה אחר התקין כשנתמטעה ויו"ד רבוא שנתנה למלכות :

דו וגם מל' כשקבלה תהלה העשר רבוא מפני הד' רבוא שנכנסו לתוכה יומר מחלקה ונתמטעה ונעש' כששטוי כלי עץ או כמו כלי ברזל שמימי' איתו צאש שנתממד ואין צו אורת כלי ונעשית כמו ג"לם ועוד לפי שצאיתו הרגע שנתן לה היסוד חלקה מיד קבלה שאר השפע ונשברה צאופן שנכנסה

שבר יוסף

שנכנסה לתוכה חלקה חליו כנכס מכוסה וחלי אחרון זה חליו מגולה וזה חלק המגולה נתפשט והאריזה
 ונצפנים ומצחון ולכן נתמעכה ולא נשברה וזו"ש צוהר ארעא איתצטלית : וגם כשנשבר אח"כ היסוד
 ייורד לה כל השפע לא קיבלה אותה לתוכה וזא אליה מצחון לכך לא הי' בה שצירה אלא שנתעלה מתורת
 כלי ונעשית ככנול וז"ס אחת מהנה לא נשברה ולכך לא נאמרה מיחה במלך ה' והכל בצוונת חכמה
 נשגבה שאלו הי' נשבר והיו הדינין שולטין בה ציומר לא הי' תיקון וקיום לעולמות והיינו יחינו מיזמיים
 ציוס ג' נחי' : ודע שתיכף שמלך חסד דהיינו שקבל השפע נכדא צתוכו עולם א' כמו זה ומפני שכל א'
 בלול מעש' ובל חלק מי' והם ככללים צ"ה כי משם י"ה זה אליהם האור וההיות' יתקצבו טו"פ יו"ד הם ק"ן
 נמלא בכל ספי' ק"ן דור ובכל דור ס' רבוא בשמות מלך החסדים וס' רבוא אחרים מלך הגבורות אבל לא היו
 גשמי' כמוו אלא נראה מהם גופים הפידיים וז"ל למה ס' רבוא דע שכל כלי הוא מרובע מלך שס צן ד'
 חסוב ד' פ' טו"ן עולה ס' : ודע כי מ"ל להיות שעיקר הארחה ע"י היוד בלבד שכלמר ה' בחכמה יסד
 ארץ לכן לא הי' בה רק מאה דור הלכך יש אלף דור של גבורות וספה בהם הקצ"ה וספה שעתידין להיות
 דשעים גמורים ואמר דין לא הני' לי ותתק"ע עד דורות מהם קאמטו בלא עת * וד' דורות היו להם קיים
 שהן מן הקיום שהי' למ"ל לפי שעה כשנתן לה היסוד ושאר התק"ע עד דורות שתלן הקצ"ה בעולם התיקון
 ושולח מהם צע"ה צל דור כרי לתקנם וכנגדם האלף דור של טהורים ונעשו מהם כחות של מלאכים וכל
 נשמות טהורות שהן מעולם החס"ד נכללו במו"כאל גבו"רה בגז"ריאל ת"ת באורי"אל כ"ל"ח בשמוע"אל הו"ד
 ציה"ואל יסו"ד צנור"יאל מלכו"ת צרפ"אל : ומט"ש כולל כולם :

ד"ו וענין

השצירה דע כשירדו האותיות תחלה מלמעלה לעשות מהם הכלים כיון שחלצו
 ונסעו ממקור העליון אז כל אות ואות נעשה לה מילואה כי בהיות למעל' צמ"ב
 הן א' ב' ג' ד' כשנחצו וירדו למטה נכדו מילואיהם דהיינו אלף צ"ת גי"מל דלי"ת וכו' ואותו המילוי הוא
 בסוד אור חילון ולא אור מקיף ואותיות העיקריות היו עלמות הכלי ומאירים למילואיהם שהי' להם מצחון
 לאור חילון וכשצאו הק"מ רבוא אותיות של השפע הנז' תוך הכלים הורכבו האותיות הכלי להתרחב כדי לתת
 להם מקום בתוכם להכילם ולהולכים ומתרחצים כ"כ עד שכביכול נפרדו האותיות אלו מאלו ונתפזרו ולהבין
 יותר כאמר שאותיות הכלי ע"י שהרחיבו מקום מרדדים עצמן כדי להתרחב ומלמלמס עצמן מתוך הזכס
 ללך תוך כדי שיהי' מקום פנוי לשכון בתוכם אור י"ה * וכאשר זה השפע צרפוי אור השפע הוא הולך
 ומתפשט והכלים יתפשטו לרגלם עד שהם בתכלית הרידו ואז השפע יורד וצוקע דרך הכלי והכלי נשבר
 והאותיות מתפזרים אנה ואנה לפזר עם הכולל צגי' רפ"ח אורות שגפלו *

ד"ח וביו"ן

שנתפזרו האותיות אז אותיות העיקריות שהיו האורות של עיקר הכלי נתחדרו עם
 אותיות של אור פנימי ממש שהוא השפע דהיינו הי' רבוא אותיות שהיו תלויים באיור
 ושניהם יחד עלו למעלה ליכנס למעי אימא אלא שנסאר הרשימו של כל אחד מאורות ההם ב"מ ומקום של
 הכלים הנז' בסוד לא וזה השכינה כדמות חילו של ז' ענפים של אור וקצת מהאור נשאר דבוק בשברי הכלים
 והנותר חזר למעלה תוך כלי צינה והי' יכלה לקבל לפי שכבר נתמעט צמה שנסאר למטה צרשימו ובשברים
 וגם היא נתרחה מקומה צפעם שנת' ורשימו זו נק' עולם הנקודים ודע כי כל כלי נעשה ממנו ס' רבוא שברי'
 וכל שצירה הי' צו ס"ד נקודות אז נפשות אבל אותיות המילוי שהן אור חילון נפרדו כביכול מן האותיות העיקריות
 הן היו שגפלו למטה עד קרקע הטהירו והיינו הכנה לד' עלמות של אבי"ע דהיינו מלך פנים ר"ל שהי'
 להם הארה מלך הפנים

של החותמות העקרות נעשה הכנה לעולם האלילות ומלך ימין לעולם הנריאה ומלך שמאל הכנה לעולם היצירה ומלך אהור לעולם העשי' . ומאוחה הארה שקבלו מן האותיות העקרות נשאר נועט דבוק בהם כשירדו לשלי' הטמיה והארה הואת יקראוהו טיפין שנשאר דבוקים בשצדי הכלים : ומחורצן הפיזור והצבירה והנפילה הואת נקאוו הדייני וכשחטא אדה"ר נתהוו מן האותן הדייני קליפות והן כדבקינ צאלו האותיות וכמו מהארת טיפין שהיו דבוקים בהם : ועליהם נמר חיל צלע ויקראנו כי הקב"ה מפזר את החיפונים על המים ומקצן כדמי ישראל :

דג ודע

כי השפע הפנימי שהם עשרה רבוא לכל ספי' ששאריו צאיר תיכף שהיו משתברות עלו למעלה ל' החותיות של האור הפנימי עם האוחה העיקריות של כלי עצמו וכל אור הרדיו להקיף מן הק"מ רבוא יד' למטה עד ששאלת' מ"ל להתמעך ולהעשות כסגול אז ילאו ממנו כל האותיות של שפע הפנימי עם האותיות העיקריות של כלי המ"ל עצמו ועלו כולם למעלה ונכנסו במעי' חיימא צרופן בשעלו אותיות של אור המקיף ונכנסו במעי' חיימא כבד היתה חיימא סדוקה מהאור הפנימי שכבר נכנס בה ונחלה ממנה נוצלת וא"כ יוון שהיתה סדוקה תהלה איך יכלה לקבל אח"כ אור המקיף דע שאחר שכתבקה נעלה ממנה נוצלת חורה ומדבקה : אמנם נשאר בה רושם סדק כמו סדק השעורה שיש בה ארושם סדק ואינו כהים לפנים וע"כ יכלה לקבל בחוכה אור המקיף :

ל וכיון

ששגברו כליהם של ז' ספי' האחרונים אור הפני' ש' ס שהם ע' רבוא הלכו למעלה עד שעלו ונכנסו במעי' חיימא וכיון שראה חיימא כך הרחיבה להם מקום בחוכה כדי שיוכלו לעלות בחוף רבא : ואח"כ גם הוא ראה צ' להם מקום שיוכלו לעלות אל הוף הכתר . והכנה לא רכה לקבל מפני שכבר ירדו ונחלמו וחזרו וירדו ונכנסו פעם אחרת אל הוף ההכמה והוא השב לקיימם בחוכו ולא יכול וכסדק וילאו ממנו אלו הע' רבוא האותיות וגם מאורות הפנימות שלו ירדו למטה למקום שהפיד להיות לעולם האלילות וז"ש חו"ל נוצלת חכמה תורה פ' שמאותו האור שנובל מחכמה נעשה פרכוף ז"א שהיא תורה שצנתה וסדק רבא לא חור לעולם לירדק כמו בלד החטה שנתנם לפנים הוף החטה . הג"ה מכאן סוד והיינו נמשום שהסדק הזה הוא חלון היואל ממנו אור לכל העולמות ועדיין בכל יום יולאין אורות מהלון של סדיקה זו ומאירין לכל העולמות שכל העולמות הן ע' רבוא אור ריכין להם וכיון שי לאו תמצא נכנסו בחיימא והיא כיון שראתה שירדה רכתה לקיים הפנימי

בחוכה מ"מ נתייראה פן תשגור ח"ו ומרוב היראה בסדקה גם היה סדיקה יותר ארוכה ונפלה ג"כ אורות מעלונה שנקרה נוצלת צינה וז"ש חו"ל נוצלת צינה שכינה בסוד ורו"ה אלקי"ם מרח"פ עם מלת שכינה ובקשכינה צגי' חלקים ונפילה שמאורות אלו נכנה נוק' דו"ה וילאו ממנה מ"ט רבוא אותיות מאלו ה"ע וכ"ה רבוא הנשארם שהן כמנין אה"ה רמז לו הקב"ה ששאלתם לכתר דרך ההכמה כדי שיעשו בחוכה פרכוף של הג"ר דהיינו כתר שכתהר חכמה שכתהר צינה שכתהר :

הג"ה ונ"ל

כי צעודם במעי' צינה לרפן ושקלן והמירן כל הע' רבוא עד שהיו כלולים צ"ו ואח"כ ציררה אותם עד שכבדו הראוי לכתר והראוי לחכמה עד שנעשה בערך י' מדרגות ז' רבוא לכל ספי' : ולפי שז"ם התחונים לכך מ"ט רבוא שהם ז' רבוא לכל אחד מו"ם של כלולות ז' תחונים נכלו למטה דרך הסדק ונשאר מרחפין תחת רגלי הצינה עד שעת קיפול רגלי חייך כאשר נבאר בעז"ה יך"ה רבוא שהן ז' רבוא לכל אחד מע"ם כתר חכמה צינה של כללות ז' תחונים עלו למעלה לכ"כ של כתר

לא ודהינן

שרתו הקדוש ברוך הוא לכתר שייחא בקודש כתר שבו מן הכללות שהיה צבח ויעשה ממנו פרנף דהיינו בן י"ס שפועל ויקרא רישא דל"א וכן בקודש הכמה שבכתר ויקרא רישא דלריך ו"ת מאין הי' להם כח זה דע שרמו הקדוש ברוך הוא לבינה שחשלה הי' כתריו של הי' אורות מכלים הנשצרים לכתר שבכתר לעשות מהן רישא דל"א ודהיינו שכל בקודה כלולה מיו"ד כמלא' סכ"א מאלו הי' בתרים יש עשר ונתחברו יחדיו וזו עליון וזו תחתיו שצביע צבח עם של מילוי ע"ב וכך לחכמה ב"א אליו ז' חכמות וכן לבינה ז' בינות וצבח זה שיתחבף להם הוסיף כל מהן פרופי' מכה אל הפועל ונעשו צבוח פרנף ונתחברו הו"ב יחד ונתארכו לכך מעלה עד שביסו כל הסדר שבמלכות הכתר כדלקמן :

ל"ב ודע

כי בתהלה הי' צבחר באור פנימי שלו י"ח אלף רבוא אותיות ועתה כאשר עליו ד"א רבוא צבוח הכתר שהי' צבורת כדור גלגלו הכ"א עם הי"ח ועם אותיות הכלי של כתר לעלמו ונתחברו יחד ונחשבו אותיות מלורת כדור לורת פרנף דהיינו יתחלף שהוא זכר ונקבה הכמה לימין ובינה לשמאל כתר על גביהם הסדר לימין גבורה לשמאל ת"ת תחתיהן וכן כה"י . והנה כ"א עם י"ח עולה ט"ל צני' יו"ד ה"א וחי' והיינו שבכתר הזה בערך ז"א לגבי טהירו בערך בינה ואל"ף בערך חכמ' והיור קדמון בערך כתר . עוד ל"ל כי כלי כתר נעש' מג' שמות ה"י הי"ה יה"ה והי' י"ג פעמים שהן ל"ט אותיות וצ"א של כתר זה חקוק עם כו"ו שצולה ט"ל וגם בעולם התיקון עקרי' הקוק בת"ת של רישא דל"א שהוא תיקון ג' מו' תיקוני גולגלתא וט"ל זה יורד על שערות אבא על ראשו דז"א שאמר שראשי כמלא' ט"ל ובו עתיד להחיות מתים שאמר כי ט"ל אורות טלך והם צ' טללין טל של אריך וטל של ז"א וכו' ג' היות הי' מלך הי' מלך הי' ימלך עג' היות עולה ב"פ ט"ל ומ"מ הי' אחד עולה ט"ל וע"י שם כו"ו פותח הקדוש ברוך הוא והגוף נכנס מל' רוחות הן ת"ת נלח הוד יסוד של זעיר אנפין שמתן הארה למלכות וצבח זה בונה הגוף ומדיה אותו בנפש הבהר שמתנה בו וכחו במילוי אלפי' צני' טטפ"ה :

ל"ג והג'

ראשית נעשו מן"א אלף רבוא וי"ח אלף רבוא הוח בזה האופן כי כתר שבכתר נעשה מיו"ב אלף רבוא וי' רבוא מן"א אלף רבוא והן ז' כתריו מכללות הו"ס שבצבוח כתר מכל ספי' הו"א הי' רבוא והוא רישא יי"ה וחכמה שבכתר נעשה מג' אלפי' ומאה רבוא וי' רבוא מן"א רבוא שהן ז' חכמות מכללות הי' ספירות הפחותים והוא רישא דלין ובינה שבכתר נעשה משני אלפים וט' מאות רבוא וי' רבוא מן"א רבוא וזו רבוא הי' בינות מכללות הי' ספי' והוא רישא דלריך :

ל"ד והנה

בשעה שמתנה הבינה הי' כתריו לכתר וי' חכמות לחכמה וי' בינות הן יקה לעלמ' ככ"א הי' הוסיף כל' מהן פרופי' מכה אל הפועל צבח שיתחבף להם מלמעלה מזה ע"ב ומ"ה

ומ"ה שבראש המלבוש והיינו שירדה היו"ד של מילוי ה' אחרונה משם ע"ב וא' מילוי ה' אחרונה משם נ"ה וירדו דרך קויר קדמון ואדם קדמון אל תוך יו"ד האומיית הנעולה בראש הכתר ואותה יו"ד לקחה אותה והוליאה אותה דרך קו המדה שלה והכניסה אותם אל תוך הכתר ויו"ד האומיית בכה יו"ד של ע"ב כחמה שיעור הגבלה לספירת הכתר עם השבעה כהרים שעלו מציה ושיערה אותם בזה האופן לקחה השבעה כהרים הנזכרים שכל אחד כולל מיו"ד בכה ומצרה אותם אחת אל הצרחה כגלילי צללים זו על זו ומרובקים היטב והיו שבעים ואח"כ לקחה ז' כללות של ז' כהרים הנזכר מכללות הכהרים שבהם וכללה אותן עם כללות כתר שבכתר ועשתה כפי' כתר של רישא דל"א בפועל מאלף ומאחיס רבוא אותיות וכן לקחה שבעה מאכמות מכללות ז' כהרים וכללה אותן עם כללות האכמה שבכתר ועשתה כפי' חכמה בתוך רישא דל"א מאלף ומאחיס רבוא אותיות וכן ע"ז הדרך כל שאר הספירות של רישא דל"א :

כה ודע

כי ג' רישון חינון כה"ב שבכתר ממש רק חן לבד להבין כי כאשר ראה הכתר החורגן השבירה והסדיקה תעלה ותתמלם למעלה באופן כי שורש כדור הכתר שהוא ראשו צמוד חצ"ד עלה תוך עוצי הטהירו דרך מעבר היו"ד ועלה משם בין רגלי אדם קדמאה למל' שבו ורגופו של כהר צמוד גג"מ נשאר בעוצי הטהירו אלל סוף התפשטות רגלי א"ה שבו התחילו היו"ד כפי' להוטב כקרני תגבים וכה"ל של כתר עלה לראשו וכש"כ מקום צ' שלישי' דהיינו גופו ורגלו פטי' ולשם עלו נקודת הו"ב אחרי שנסדקה ואז הקטינו כליהם וכעשו צמוד כדור ארוך ולא עגול כמו שהי' תהלה וז"ל צמוד חטה ושעורה והיינו שפקודת הכמה הלכה צקו ימין ותשם המקום חסד ונלח וחלי ה"ת ויבוד הטטה לימין ובינה הלכה לקו שמאל כביכול ונקראו חו"ב העיקרית חו"ב שבכתר לפי שנכנסו בתוך הרשימו של כתר שגבלו ועלו למקום שהיה חו"ב מבתר דהיינו כללות הכתר וכעשו שני פרופין שהן רישא דאין ורישא דאריך ושיניהן כדבוק יהד וכעשה מהם פרופך אחד דהיינו שבינה הלבישה חכמה ובהו יזבן הפסוק והיו לבשר אחד ומן הרשימו של ח"ב הניחו בתקומן למטה תקפו פרופי או"א כאשר נבאר .

לו ודע

תעלה הכתר למעלה ככ"ל ט' ראשונים שבכתר הם ככללים בעולם האיל"ו והם דיוקנא דאדם קדמון וכן נקרא לפעמים (ר"ל שאדם קדמון שעל הטהירו נקרא) אדם קדמאה התימאה וזה נקרא צמח אדם קדמון ואז מלכות העיקרית שבכתר עלתה למעלה עד מקום שהיתה תחילה מלכות של כתר שבכתר ומלכות העיקריות שבכתר נפתחה ונעשית יו"ד ספירות וג' ראשונות שבה נעשה רישא דל"א ושבעה תחתונים שלה הן נעשין שבעה תיקוין דגובגלתא וכנסין ברישא דאין וכ"ל כי גם שכתבו תחילה כי בהעלאתה זו עלו נלח הוד יסוד למקום ראשו מ"מ לא מלאו כל הרשימו של הראש אלל עלו וככללו ב' ספירות העליונים של כתר שבכתר וככללו גם הם בעולם א"ה ונקרא שם על ט' ספירות דכתר אדם קדמון וראשו מתהיל בין רגלי אדם קדמאה סתימאה ומלכות של כתר ישבה במקום רשימו של מלכות כתר שבכתר תחת רגלי אדם קדמון דהיינו תחת נלח הוד יסוד ונפרשה ונעשית יו"ד ספירות מכללות עשר שלה וג' ראשונות הן רישא דל"א ושבעה תחתונות בגובגלתא דרישא דאין ורישא דאין ורישא דאריך עלה ראשם עד מקום הרשימו של חכמה ובינה שבכתר וע"כ נקראו חו"ב שבכתר :

ר"ו ורהבין

בפרטות צדד כתבנו שכל אחד מהכללים הי' לו רבוא אחיות לאור פנימי נמצא
 לכל א' מו' המקודות כללות הכתר שצדוכה יש לה רבוא א' ולכל ס' מכללות כללית
 יש לה חלק אחיות נמצא שכלל ספירה מזוהן העשר שהוליא הכתר מכח אל הפועל הי' לו ר' אלפים אחיות
 מ"מ לפרש שהו' כתריו היו להן שבעים חלק אחיות ובעודן במצי בינה צדדה מחזקן וצדפה
 הראוי לכתר לצד והראוי לחכמה לצד וכן כולן עד שנתחברו ר' אלפים אחיות ונעשה מהן גלר א' בערך
 הכתר ו' אלפים אחיות נעשה מהן גלר צערך החכמה וכן כולם והגבילה אותן ודבקו הגלדים זה בזה
 וזה חוץ זה בגללי צללים כדי שיתמלמל האור ויתעבה כדי שיוכל להישעות כלי ואח"כ לקחה הגלדים שהן
 יו"ד בכללות י"ם מכללות הו' כתריו והגבילה והעמידה אותן בסוד מתקלף ונעשה פרטון ואח"כ נכללו
 הי"ב חלק רבוא אחיות שהי' אור פנימי צדדה ליווד כליות הכתר והחלק ומאחיס רבוא לכל ספי' וכנסו
 חלק ומאחיס רבוא להיות אור פנימי לכל אחד מהשפורה כלי' הנ"ל ו' רבוא הנ"ל נעשו מהם כל עשר
 כלי הכתר וי"ב חלק רבוא היו צדוכס לאור פנימי ונהלקו חלק ומאחיס רבוא לכל אחד ספי' כללות
 הכתר והחלק רבוא הן להיות כל אחד אור פנימי וכדי להעמיד כלי שלו והמאחיס הם כדי להאיר חוץ כלי
 מ"ל שצדדה וכדי שחוכל להאיר בעולם האירי וי"ם החלק לך שלמה ומאחיס לנוטרים את פריז נמצא שכל
 א' מספי' הכתר יש בה כמין ארו לבטון רבוא אחיות וי"ם ארו לבטון אשר נטע :

ר"ח ודע

כי ז' כתריו אלו הם ו' שמות שעולים עם הכוללים בגי' תכלת והם ז' הוי"ת
 זב' מפ"ץ זסס י"ה ארכי' וט' אחיות של כלי הכתר עלמו שהן הי"ה י"ה ה"ה י"י
 ונהלקן אות א' לכל אחד מהכלי הכתר גם שם של ע ב נתחלק בפרטון זה יו"ד אחיות ליו"ד
 ספירו' כסדרן :

ר"ט אח"כ

דמו הקדוש צורך הוא לחכמה שצדדה פרטון ונקרא רישא דא"ן ונעשה
 צדדה הו' חכמות מו' כלים שהם ע' רבוא אחיות פי' לכל הז' כלים ועלה
 לכל ספי' ז' רבוא ואח"כ ז' חכמות הן ז' רבוא
 אחיות ומהן נעשה כלים כמו צדדה וגם ארבעת
 אלפים רבוא שיש לה אל חוץ כלי' באופן שיש לכל
 א' מאפירות ד' מאות רבוא הם מזוהן בחוץ כלי
 ואח"כ יולא האור הזכר דרך טיבורו ומאיר בצלגות
 דשערי רישא דו"א דהיינו מן הנמצא עד הקרקוד
 היינו דרך אמלעית הראש ששם מתחלקים השערות

חלים לימין וחלים לשמאל ומפני שהשערות הם דינים וצדארה הואת הם מתחלקים ע"כ הם מתחלקים
 לשנים כדי שלא יהיו כל הדינים יחד ואלו הד' מאות רבוא אחיות הם ד' מאות עלמין וכסופין שאמר
 רשב"ע"ה שמאירות פלגות דשערי דו"א ושם מ"ה מתחלק בפרטון זה כזה יו"ד בהכמה וי"ד צת"ד ד'
 צמ"ב' צב"ה א' צדדה ו' בחס"ד א' צי"סוד וי"ז צבנו"רה ה' צב"ח א' כבוד : בו' אח"כ רמז
 לבניה שצדדה ונעשה ג"כ פרטון שלם וכן רישא דא"ן ונעשה צדדה בינות מו' כלים ושם צ"ו נתחלקו צו
 כזה יוד כתר ו' ת"ד מ"ה עיקריות צדדה ד' של מילוי הוד ויו עיקרית חסד ויו של מילוי יסוד ה' עיקרית
 צדדה ה' של מילוי נחא ידע כי כשהוליא הכתר שצדדה הי' שהי' צדדה ולא בטועל מכח אל הפועל נתפשט
 הפרטון

הפירוץ עד סוף הכתר העיקרי וח"כ שבו שהן רישא דאי"ן ואי"ך נהפשו גם הם ללד ימין וללד שמאל
שכתר חו"כ הנזכר הם מכוונים נגד חבד וגבו' דמל' כתר שבכתר שהוא רישא דל"ה :

מ"א וזמני שבתוך הכתר לא הי' מקום להתפשט בו כל שאר הספי' ולכן נתקצו ויאל לחון
רישא דאי"ן ורישא דאי"ך מן הכתר עד הוף הטמירו • ולהיות שלא הי' יכול העולם
להשתמש בצור הגדול של כתר שבכתר ולא מן חכמה שבכתר ולכן רמז הקב"ה לצינה שבכתר שחתדק עם
חכמה והיינו ששאר של צינה מלצייסומכסום העשר של חכמה וכלל עמה היינו כתר של צינה בכתר של
חכמה וחכמה של צינה בחכמה של חכמה נמאל העשר של חכמה

הג"ה כ"ל שר"ל כנגד חו"ג של אינם נראים כי אם הכתר של צינה ומ"מ לא הגיעו הי"ד של
מל' העיקרי שבכתר אלא צינה כ"ח עד צ' שלישי כתר של חכמה נמאל שלישי עליון של
שנתצלה עד מל' כתר שבכתר ככ"ל : כתר של חכמה נשאר מגולה דהיינו הגובלת שאלו לא הי'
הכתר הוא של חכמה הוא מגולה הי' צי' אדם כהיות הגדה ולא

הי' חכמה לשום אדם : **כו"ב והם** הי' ה"ף צרישא דאי"ן ולהיות שראש כתר של צינה הגיע עד
חלי ה"ף לזה נחלק ה"ף לזנים והיינו שלורת ה"ף הוא חרין יודי"ן ו"ו ציטיאו כזה א' וכסידר צוניא
דקרנותא והוא שרש ה"ג דמלש"ך מתוך הו"ו שבנהיים מראשה לסופה ונחלק ה"ף לשנים היינו י"ץ ללד
א' י"ץ לל' צ' והיינו ל"ב אלהים הנזכר במעשה בראשית • והם ל"ב נחשד"ן שהם כנגד ל"ב שיניים ולכך
נתפשטו עד סוף קרקע הטמירו במקום אשר ירדו השברים ירידה ד' הג"ה כדי לחון ולהוציא לחון
הנילוות שירדו לשם ולהעלותם למקומם :

מ"ג ורע שהו' תחמונים של מל' כתר שבכתר שהוא רישא דל"ה דהיינו חג"ת נהי"ם בקצו הגולגולת
חכמה שבכתר הנדבק בצינה שבכתר ונכנסו צחוח כמו נשמה ועשו צוגולגולת הזאת ז'
תיקוני' ואלה שמותם חס"ד של מל' נעשית גולגולת לזנה שכולו חסד ונעשית כמו כלי כדי למתק ה גבו'
הגבו' נקראת טלף בדולחא שבמקום הזה אין ממש צדיקין כי כולו רחמים כמו הדולחא שגופו לזן אבל
כשתביט בו תראה כמו אדם • ת"ת תיקונו נקרא קרומא דאורי' כי קרום הוא כמו רקיע ורקיע נקרא

ו"ו והוא הו"לו שבאמצע א' דאי"ן • נכה נקרא רעוא דרעוין והוא המלח •
הוד נקרא עמר נקי והן השערות • יסוד נקרא עינא פקומא דלא נאים
וחיר תדיר עין ד' אל ידאו • זמלכות חוטם ותמן נקרא דפרדקא הן
לאה ורחל • ולאה היא של ימין ואלו הו' תיקונים נאינים לכל עולם
האילנות • ועוד יש פרטיות צמד ג' רישין חלו ונעתיקם הנה צב"ד :

הנה"ה ל"ע לקמן סי'
כ"ג וכ"ד אמר
שעמר נקי נכח ר"ד הוד •

מד להשכיר צינה דע כי האור הגדול שהי' חוד אויר קדמון אשר בעלותו למעלה
ע"ע עליית יו"ד האומניות ככ"ל אז עלה ונבטו חוד היסוד של חצי מלבד

העליון דהיינו אור המתמלע צין המקיף והשקף ואח"כ חזר ונכנס אור הגדול תוך חוט א' דל"ה צ"ה הי"ח
מיסוד זה וירד ועצר דרך אויר קדמון וטהירו עד הוף כתר הנקרא אור קדמון ונותן לו היות וכת המתקלא
וחוט הזה נקרא צמוד רישא דכסופא דכל כסופין ואמר שם רישא דכסופא ד"ל לבושין דיקר אחקין אהסין
ר"ל חוט של א"ם הוא רישא שהכל מתאווים אליו ונכספין אליו לשאוב מאורו והחוט הזה ע"י שהוא נאייר
באותיות ע"ב ולזה אחקין ואחסין לבושין דיקר שי"ח התלבשות פרוץ צפרוף והיינו שיש שני מיני מלבד

שבר יוסף

יֵאָחֵד שֶׁהוּא מַלְבֹּשׁ לַחֲמַת כְּמוֹ אֹרֵךְ מִקֶּיֶף אִוֹ שֶׁהוּא מִתְלַבֵּשׁ כְּמוֹ אֹרֵךְ פְּנִימִי וְזֶה הַחוּט תִּיקָן מֵהַ שֶׁכָּרֵךְ לַמְלַבֵּשׁ אֹרֵךְ מִקֶּיֶף וְגַם מַלְבֹּשׁ אֹרֵךְ פְּנִימִי וּמַלְבֹּשִׁים אֲחֵה הֵם עֵיקָר וְחִזְיֵת לְאֵדֶם הַעֲלִיּוֹן דֵּהִיּוֹ אֹרֵךְ פְּנִימִי כִּתּוּן בּוֹ כַח הַפְּרֻטָּף וְאֹרֵךְ מִקֶּיֶף הוּא כִּתּוּן כַּח לְכַלֵּי שֶׁלֵּא יִשְׁבֵּר מִרֹב הָאֹרֵךְ שֵׁשׁ בְּתוֹכּוֹ וְהוּא יוֹתֵר גְּדוֹל מֵאֹד מֵאֹרֵךְ פְּנִימִי כַּמַּעַט בְּלִי שִׁיעוֹר וּמַשְׁפִּיעַ בְּאֵדֶם הַעֲלִיּוֹן מִנְּחֻן וּמִגְּלַחַת כְּלוּי כְּדִי שִׁיכּוֹל לְכַבּוֹל אֹרֵךְ פְּנִימִי וְדַע שֶׁהוּי"ן שֶׁל שֵׁם ע"ב וּמִ"ה הֵם הָאֹרֵךְ פְּנִימִי וְהַיּוֹדִי"ן הֵם אֹרֵךְ מִקֶּיֶף וְהַיּוֹ"ן הֵם הַכְּלִים עֲלֵמָן וְהַלְפִי"ן הֵם עַל רֵאשׁ הַכְּלִים וְשֵׁמֶשׁ נָק' אֹרֵךְ חִיּוֹן וְהַלְפִי"ן אֵלּוּ הֵם צִין אֹרֵךְ מִקֶּיֶף וְאֹרֵךְ חִיּוֹן וְהֵם ג' אֲלִפִי"ן וְהֵם הַתְּהוֹ"ג אֵל שֶׁכִּרְבֵּא עֵתִיקָא ח' בְּלֵד יִמִּין וַח' בְּלֵד שְׂמָאל וַח' בְּזָקֵן שְׂדוּמָתוֹ יֵשׁ ג' בְּמַלְחָה שֶׁל עֵתִיקָא וְהִיּוֹ שִׁתּוּן הַב' וו"ן דְּהַ"ל שֶׁל אֵדֶם קִדְמָה כְּשֶׁהוּא לַמ"ד וְאוֹתוֹ הַלַּמ"ד נַעֲשִׂית בְּזֵרֵת אֲלִיף שֵׁשׁ לַה' וו"ן כְּמַלְחָה שְׂעֵשֶׂה אֲל' וְכ"א-כְּלוּל מִחֲבִירֵן וְהֵם ג' אֵל כְּמִיָּן מ"גן שֶׁהוּא עַל הָרֵאשׁ • וַע"י הָאֹרֵךְ הַזֶּה שֶׁהוּא חוּט אֲ"ס בְּאוֹתוֹת שֶׁל ע"ב וּמִ"ה נִתְפַּשְׁטוּ הַעֵשֶׂר שֶׁל כְּתֹר בְּפוּעַל בְּסוּד מִתְקַלָּף וְהִי' מִתְפַּשֵּׁט עַד סוּף הָעוֹלָם הַתְּהוֹרֵה שְׂמַל' שֶׁל כְּתֹר הַזֶּה הִיא בְּמִקּוּם מַל' שֶׁל נְקוּדַי' וְכֵן זֶה הָעוֹלָם כְּלו' כְּתֹר הַנֶּק' עוֹלָם אֲ"ס וְגַם הַכַּמ' שְׂבַחְתָּר מִתְפַּשְׁטֵה וְנַעֲשִׂה ג' כ' עֵשֶׂר בְּסוּד מִתְקַלָּף וְכַעֲשִׂי' פֶּרֶסֶה דֵּהִיּוֹ מִכְּסֵה וּמַלְבֵּשֵׁת לַח"ת שֶׁל מַל' שְׂבַחְתָּר זֶה וְהַב' רֵאשׁוּנִים שֶׁל מַל' נֶק' רִשָּׁא דְל"א וְכַתֵּר שֶׁל חַכְמָ' זֶה מִכְּסֵה הַחַד שֶׁל מַל' זֶה וְהַכְּמֵה זְבִינָה וְדַע שֶׁל הַכַּמ' הֵם מִכְּסֵי' גְּבֻ' וְת"ת שֶׁל מַל' זֶה וְגַ' ת"ת שֶׁל חַכְמָה זֶה מִכְּסֵי כַה"ל שֶׁל מַל' זֶה וְכַה"ל שֶׁל חַכְמָ' זֶה מִכְּסֵי מַל' שֶׁל מַל' זֶה מִכְּסֵי הַמִּתְקַלָּף שֶׁל חַכְמָה כַּעֲשִׂית מַלְבֹּשׁ לַמַּלְמַחְזוֹן וְכִּי שֶׁהַמְלַבֵּשׁ חִיּוֹן מִכְּסֵי הָרֵא' כִּדְהַמְלַבֵּשׁ שֶׁל חַכְמָ' חִיּוֹן מִכְּסֵי לַמַּלְמַחְזוֹן וְלַמַּטְהָר עֲלֵמָן וְהַמַּטְהָר הִיא בְּסוּד מִתְקַלָּף וְנִתְפַּשֵּׁט עַד לַמַּטְהָר עַד לְכַה"ל שֶׁל חַכְמָה וְכַתְּמֵה הַבִּינָה זֶה לַחַכְמָה זֶה מִתְהַלֵּךְ עַד הַכְּתֹר שֶׁלֵּה וְהַכְּתֹר כִּשְׂאֵר מְגוּלָה וַח"ת לַמַּה הִי' הַב' ד' שֶׁל חַכְמָה זֶה שֶׁהוּא הָרֵאשׁ מִכּוּסֵה דַע שֶׁהַתְּלַבְּשׁוֹת זֶה הִיא שֶׁהַחַכְמָה מַלְבֵּשֵׁת לְבִינָה מִצְפַּנִּים בְּסוּד אֹרֵךְ פְּנִימִי בְּתוֹכֵה שְׂמֹת' לַה חִיּוֹת וְגַ' שֶׁבִינָה מַלְבֵּשֵׁת לַחַכְמָה וּבְאֲמַת אִינָה הִיּוֹן לְפִי שֶׁהַבִּינָה הִיא מִנְּחֻן וְכַרְבֵּה לְבִינָה מַלְבֵּשֵׁת לְבִינָה מִכּוּסֵה הַבִּינָה עַד הַכְּתֹר וְגַם הַכְּתֹר שֶׁל חַכְמָה זֶה הִי' שְׁלִישׁ מִמֵּנו מִכּוּסֵה זֶה שְׁלִישִׁים מְגוּלָה וְהִיּוֹן מִצְפַּנִּים שְׂקוּמָתָה שֶׁל בִּינָה יוֹתֵר קִלְרָה מִקּוּמַת חַכְמָה וְלֹא יִכְלֵה לְהַכִּיל יוֹתֵר וְאֵלּוּ לֹא הִי' כְּתֹר זֶה מְגוּלָה הִיּוֹן צִנִּי אֵדֶם כְּחִיּוֹת כְּכ"ל • וְאַחַר שֶׁחַכְמָה הַלְבִּישָׁה מַל' מִנְּחֻן וְחַכְמָה מִכּוּסֵה מַצִּינָה וּמַלְבֵּשֵׁת בִּינָה מִצְפַּנִּים כְּדִי שֶׁלֵּא יֵהִי הָאֹרֵךְ שֶׁל חַכְמָה כְּלוּ מְגוּלָה וְלֹא יִכְוֹל הַעֲלֹמֹת לְסוּבְלוֹ הַתְּלַבְּשׁוֹת זֶה וְגַם תִּיקָן • וְאַחַר שֶׁחַקְנוֹ אֲחֵה ג' נִכְנַם חוּט אֲ"ס בְּתוֹךְ אֵלּוּ הַב' וְהוֹרִישׁ הַתְּלַבְּשׁוֹת זֶה לֹא אִוֹ וו' וְכִי דֵּהִיּוֹ אֲחֵה מַלְבִּישׁ חַסֵּד שֶׁל אֲ"ס כְּמוֹ שֶׁהַחַכְמָה מַלְבִּישׁ חַסֵּד שֶׁל מַל' וְהִיא מַלְבֵּשֵׁת גְּבוּרָה שֶׁל אֲ"ס וּמִדְּבֻקוֹת בְּאֲבָא וְיַח"כ' זֶה מַלְבִּישִׁין לֹא חֵן מִן הַטְּבוֹר וְלַמַּטְהָר וְגַם בִּינָה מַלְבֵּשֵׁת לֹא חֵן מִצְפַּנִּים מִרְאֵשׁוֹ וְעַד רְגֵלוֹ כְּמוֹ שֶׁחַכְמָה מַלְבִּישׁ לְבִינָה מִצְפַּנִּים :

בְּזֵה וְדַע כִּי קִיּוֹם כָּל הָעוֹלָמוֹת מַעֲלוֹם עַד עוֹלָם בְּרוּךְ ד' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הַיּוֹם הוּא מִמְקוֹר הַחַיִּים הַמְהוּוֵה חַיִּים הִיּוֹן בְּהוֹט הַזֶּה • וְהִיּוֹן קוֹדֶם יִאֲחַז הַכְּלִים זֶה מִזֵּה מַעֲלוֹם הַנְּקוּדוֹת הִיּוֹן כְּלוּלִים שֵׁם בְּכַח מֵאוֹת הִיּוֹן שֶׁל שֵׁם ס"ג גְּבוּרָה בְּתוֹךְ חוּט זֶה וְכַשִּׁי לֹא הַכְּלִים לַחֹן הִי' מִכַּח חוּט זֶה וְאַח"כ' כַּשֶּׁשְׂבָרוֹ וְעַלֵּה זְיוֹנִיהֵן לַמַּעֲלָה הִי' ג' כ' מִכּוּ חוּט הַזֶּה וַע"ז אֲמַר בְּס"ה בִּיה סְלִיקוּ • וְאַח"כ' כַּשֶּׁמִּתְקַן עוֹלָם הַמִּתְקַלָּף הִי' ג' כ' מִזֵּה חוּט הוּא וְעַלֵּי' קִאֲמַר מִתְקַלָּף דֵּהִיּוֹן חוּט הוּא קִאֲסִים בְּגוֹפִי' כְּלו' עוֹמֵד בְּפ"ע וְלֹא שִׁיךְ לֹאֵר עֲלָיו לֹא אֲחַד וְלֹא שִׁמֵּם וְאִין עָרְכוּ כַּעֲשִׂין שְׂאֵר הַכְּלִים לְפִי שֶׁהוּא עֲלֵמָתוֹ ית' מַשְׁא"כ' כָּל הַשְּׂאֵר שֶׁהֵם כְּאֲלֵלִים מֵאֹרֵךְ עֲלֵמָתוֹ

י"ח וייעלה והוא אינו מתאחד אחדות אחד עם הכלים אלא כמו הנשאר בחוך הגוף והוא דבר רוחני צפני
 ואינו מתאחד עם הגוף אהדות א' ואינו נראי חוט הזה לא התאחד ולא התחזי ובסעכסיו שאנו נעלין מ"ל לזו"ל
 ומז"ל ונוק' לזו"ל ומזו"ל לא לרדך אנפין ומז"ל לא"ק שהחוט הזה גבונו צו נמלא כל התעוררות עולה לחוט
 הזה וע"ה אמר וציה בלקין דלא הו' ר"ל אותן שבשאר צמחצבה להצרות ולא יאלו ל הפועל שהם חוץ
 הגבויות בא"ק סמימאה והו' היינו הכלי לפועל : ויהיוין היינו באלק השמימי שיחדשו העולמות ויעלו
 כל ה' ג' מדריגות עד שיחזרו הכל ויתכללו בחוך חוט הזה :

בזו וכאשר

נכנס החוט הזה בחוך א"ק והיו נה"י של א"ק בלי צמוד וי"ן א' ומתאחד של חוט
 הזה מחלקו הפרקים נה"י ונעשו ג' וי"ן והיו"ן של מעלה הוא כלם והיך הנתפשט
 והגג שבאמצע היינו יסוד המהנב

חג"ה ואותו לנג"ד של מלח מתקלה
 היינו צלורת ג' וי"ן של ויה"ט
 ויב"ה וי"ט שהו' כל"ח הו' יסוד של א"ק
 שזכנס אויר זה בתוכו : וכל' שגם ג'
 מאות הלכו שחומר צמודל הפורה באויר
 ופרש"י שהיא ארז לנג"ד :

למטה הוא היו"ן של הו"ר שלעולם מתפשט הוד יותר מכלה *
 לשניהם ונבקעו הג' וי"ן ובחנקו צמוד מכריעין דהיינו נכה בימין
 והוד משמאל יסוד באמצע מכריע ונעשו הג' וי"ן אח"כ בצורת
 א' הנבקעם ברישא דלין שהוא נקטן צמוד המתקלה : והא' הולת
 היא של שם ס"ג הבא מאזנים של א"ק ומתארת זה החוט יאלה מן
 הוי"ו האמצעית שהיא הוי"ו של וציה נקודה א' שניזיר תיך מ"ל
 ונגעה בספי' של מלכות * כל' ר"ל ממלכות של כהר באופן זה
 הג' ראשונות של מ"ל מרוב האור כתעלמה מרוב הולכות והן
 נעשו כלים רישה הדא כח"צ * וא"ת למה תחלקה בחיותי' : דע שהותה הנקודה שי"תמה עני"ן התנעלות
 היא נקודה זו"ד שהוא כולוה מראש מו"ך סוף והראש הוא בחי' א"ס והחוך הוא בחי' היסוד של הלי מלכות
 העליון * והסוף הוא בחי' יסוד עלמו של א"ק והחוט הא"ס הוא מחבר יחד ונעשו א"ס לכן כשנכנסו צו"ר
 של מ"ל נעשו הג' האחות אחד כמו השורש והיינו נשמות שלהם והיא נקודה א' הכל' וכמו שהשורש יש לו
 ג' בחי' כן יש ג' בחי' בג' רישין בחי' א"ס האירה בכתר ונקרא רישא דלא ידע כלומר שהוא עלמו לה ידע
 מהותו ובחי' יסוד של א"ק האירה צבינה ונקרא רישא דלא אחידע כי להיות שהוא במוך למלכות * דע צבינה
 מהותו שהוא יסוד אצל משי שהאר גדול אינו מודיע מהותו לו' מדות כי ההודעה לריכה גילוי וכשתמגלה
 האורות היו נצברים : בזו ואחר שחוט הזה האיר ונתקן בחוך ג' רישין הומין עלמו להאיר בחוף"ם
 האחרונים של מ"ל כדי להכניסם בחוך רישא דלין ולעשות שם הו' תיקונין באופן זה דע כי הו"ם אלו
 של מ"ל היו מתפשטים אהר רישא דלין' כולו מראשו ועד סופו אלא מכח ההארות של ג' שבמלכות נכנסו
 אותם הו' לעולה כדי להתדבק בג' ותיכף שעלו למעלה גזר עליהם א"ס שיכנסו וצקצו רישא דלי' ויכנסו
 בתוכו * וזכח הנקיעה הולת נתקלה הא' שצרישא דלין לשנים ואח"כ ירדה לנכסה עד ציעי שהם נלה והוד
 שביסוד עתיקא דהיינו חכמה ושה נתבשר * והא"כ חזרו ועלו למעלה ועשו הו' תיקונים ברישא דלין

בזו נמצא שיש בחכמה צ' אורות שהן * התפשטות הסד וצ' אורות שהן דין * הארה ראשונה שתפשט
 ו' האחרוני של מ"ל מאחורי רישא דלין עד כוף נה"י שלו והיינו שקודם חכמה זו שבכתר תפשטה בעשר
 ספי' בפועל כבר היתה מ"ל של כהר שבכתר מתפשטות ויה"כ כשתפשטה חכמה שבכתר כסמה הו' האחרוני'
 של מ"ל והו' של מ"ל כשראו שפרוף חכמה צ' לפנייהם וכמה אותם נתייראו שמה מה שיארו מפרוף הכליה
 למטה מהם הו' מגולה מאחוריו ושמה מהרצוני אור הטה רו' יבא להם איהם שצירה לכן נתפשטו לנטיה כדי
 שלא יבי' עומ

שבר יוסף

דבר מגולה כדי לשבר כלי החכמה שהיה לה כח לבזול אור הטהירו ואח"כ נכספו הז' אחרונים ליהנות ולהתדבק בג"ר ע"כ חזרו לעלות לנקודות ג"ר של מל' עממה ומ"מ להיות שכל חזרה הוא דין הניחו במקום חירחס דינים תקיפים אלף שהם ממשחקים קלת מכה ההארה ראשונה מהתפשטות וע"כ הולכרה לכבוד צהר הכמה נוצנים לתת לה הארה ולתקנה כלי' ויעמוד כנגד הדיכין שמאחוריים וימקו וירדו עד תרין זיעי מצפנים ושם נחשלו • והדיכין חזרו ח' אל ח' לעלות למעלה כדי להיות להם תיקון מצבות אותו ההארה שנתון ג' ראשונים וגם להיות תקנה לרישא דעתיקא •

כ"ט והיינו שכתר שבג"ר השפיע אורו צחקד ונתן בו כח לעשות תיקון גולגלחא • וזינה נחמה כח לגבורה לעשות תיקון טלא דבדולחא • והכמה נחמה אורה בת"ת לעשות תיקון קרומא דאורא ואחר שקיבלו ג"מ כל ח' וא' אורה מן בג"ר נחטו הם מאורם ג"כ הארה לנה"י שיוכלו ג"כ לעשות תיקונם : **נ' והנה** מחסד של מל' נעשה גולגלחא ולפי שהחסד הוא מיעוט ואודם מכה שתי החזרות וגם מכה הבקיעה שצקעו רישא דל"א ולביצת הדיכין האלו לכן גולגלחא היא קשה ולפי שהדיכין הוא צאחוריים הם יותר חזקים לכן הגולגלחא נלך האחור יותר קשה וצחי' שבג' ראשונות האירה צחסד והכנינה אותה ונעשה גולגלחא לבנה • והסד זה ירד לחכמה שצראש רישא דאין ועשה שם תיקון הזה :

נ"א והתיקון הב' שהוא רישא דבדולחא נעשה מצבורה דמל' זאת ואמר צם"ה צחד גולגלחא מליא טלא וכו' כלומר כמו שצראש האדם יש מקום חלל שעולים שם האידים ומתקבלים ועולים עד גג' הגולגלחא מצפנים וחוזרים ונוטפים למטה ויש ג"כ קרום ח' החופה על המוח שאלולי קרום זה הי' נפקד המוח כן צדק משל בדוגמא זו יאל אור ח' של גבורה מל' זו ונכנס צאור זה והעלה מאורש הגבור' כד מה ועלו למעלה עד הגולגלחא הכל וחזרו ונטפו למטה ומלאו חלל הגולגלחא מצפנים ואע"פ שכתר הגבור' הם אדומים ונעב האש לעלות ואינם נגרים מתוקף הדין מ"מ במקום הזה הם כולם חסד לכך עשתה פעולת חסד ונטפו למט' כמים הניגרי' ארצה ולהיו' שמ"מ הי' גבור' לו"א טלא דבדולחא כי כמו שהבדולח' הוא לכן צעלמו ומ"מ נראים צו גוונים נוטים לאודם כן צבורה זו ונונה האמיתי הוא לכן שהוא חסד ונראים צו כמו גוונים האדומים דהיינו שנקראים צםס צבורה וכל' זו הוא שם כו"ו והיינו כמו שהטל יורד למטה מן הגולגלחא טיפין טיפין כך משם הוי"ה שהוא צבורה דהיינו צחסד היורד מן הי"ד כ"ף ומן הה"א ו' ומן הוי"ו ו' ומן הה"א ו' הוא שם כו"ו נק' ט"ל ולפיו שהגבורה הזו נדבקה צביה' יכוד הלי' מלבוש עליון מכ"מ קבוע צי אור ט' כי כמו שהטל נכפל ראשו צגוה כן יסוד לקה טיפת החסדים ומכניה אותם אל חוכו עד יסוד תרי זיעי' ואח"כ מתחשלים שם והוזר ויורה כחן וגם יסוד זה כולל כה"י של מלבוש שהן צבוד ג' יודין במקומם ואח"כ צהתפשטותם למטה מתפשטין צבוד ג' ווי"ן ונעשה מהן למ"ד וזהו ט"ל וטל זה נעשה ע"י אור הבינה של מל' זאת המתשפעת על צבורה ככל' וכן חוזרות לירד לבינה של רישא דאין' ולכך נקוד השם של צרכה דחתימה זו אית דיימא צב"ל ואית דיימא צלירי ושיניהם ככוכים :

הגה וא"ת הרי כתיב לעיל כי היא עיקר בת"ת של רישא דאין וכן הוא צם' ל"א וכל' ליישב הדברים דבסמוך אמר שנתחברו יהד הג' תיקונים שהם ג' ט' ק' צאלמעית קרומא דאורא המכריע הממוג חסד עם הגבור' וצחי' זו אמר שעיקר הט"ל צח"ת

התיקון

ג' התיוקן הג' הוא קרומא לאוירא ונקדים הקדמה להבדיל כשא"ם ז"ה גזר שיתוקן העולם בצדוד מתקלא אז כל ח' מהכווחת עליוכיס כחן מאורו כדי לסייע לתקון המתקלא ואל"ק סתימאה כחן לנ"ק שהוא כהר ככ"ל אורת הפרלוף שלו דהיינו שם ע"ג צגולגולת הראש וס"ג באזכיים ומ"ה צעמים והחוטם וז"ן צפה ובאוירא דפיה שהוא כחוך ח"ק ושרשו

שהוא הלקי אויר קדמון שנגנו ציבור חלי מלבוש עליון ככ"ל גולד ממנו ז' הכלים דהיינו הכל היולא משערות הראש שהוא סם ה"ג שבאות ה"י ראשונה של סם ע"ג שהוא צגולגולת מארבעתן וז' הכלים מן ז' אזכיים ואלו ג' הכלים שהם ג' מלואי השם ה"ג שעולה כמנין הכל שלשהס יחד עולים קי"א כמנין אל"ף במילואה צהה האל"ף שירדה צגולגולתא דעתיקא הוא רישא דאין והכל עין וינין ועין שמאל והכל היולא מהחוטם והכל היולא מהפה הן ז' הכלים שהזכיר קבלת ואויר קדמון זה כחן לנ"ק זה מילוי ההללים שבו מאוירא דכייא וכן אל"ק מלואו אויר דכיא שבו שהוא מ"ה נותן לחומו לת"ת שבו ולח"ב נתפשט האוירא דכייא למטה דרך יסוד שבו למל' דהיינו רישא דל"א ומשם לרישא דאין שהתיוקן זה סם ומן האויר הזה שהוא צא מת"ת שבמל' הוא נקרא צוהר צכמה מקומות אוירא דכייא . והנה מבחי' ת"ת שבמל' שבאל"ק נעשה תיוקן זה ע"כ נקרא קרום שהוא משוך ככורת וא"ו דהיינו ת"ת ועוד שבחי' ת"ת הוא דין לגבי אוירא דכייא והדין טבעו להקדים ומבחי' האויר נקרא ועשה צביכוי הקרום על המוח ונתמלא האויר ואורו האויר מוזר הקרום עד מאור . וס"ג ד' קרומא לאוירא אודרך וסתים סתימאה הוא נכחם צפ"ג כדי שלא יהנו מאור ויגרסו להם שצירה ח'ו . ועוד נכחם גם הטלח דצדולחא שלא ירד למטה ויהפוך מדת הרחמים למ'הד ח'ו וצה' קרום זה הוא בחי' רבוע ההוי"ה שבת"ת דהיינו י"ה פעמים י"ה עולה דך"ה ו"ה פעמים ו"ה עולה קכ"ל כמנין קרום שמו' רלו' ונקרא אוירא לפי שהא' שבשם מ"ה שבת"ת יש לה אורת יו"ד וי"ו כזה . וא' נקבעת צו משם של אהי"ה שהוא של שורש שם ה"ג שבחזכי ח"ק וההכל שיוכלא מאוזן שורשו מן אוירא דכייא שחוך ראש ח"ק ושורשה זה מן הא' שבשם ה"ג הקבוע בחלי מלבוש העליון הרי האלף עם הו' הוא אויר ולזה נקרא קרומא לאוירא :

גג התיוקן הד' אינון עמר נקי דחליין צטיקולא דע שכל הבחי' שהם צו"ל צכ"מ אין ככנסין האורות לתוכם לכולם צשוה אלף הם ככנסין תחילה בגג"ו וגג"מ נותנים לנהי' והנה גג"ת של אלו הו' דמל' של ח"ק הם ומשפיעי' כולם יחד לכלה והוד של מל' יעלמו כדי שיוכלו הם לעשות ההיקוים ולהיות סתמחברו הג' תיקוים גט"ק צמקום ח' באנלעצית קרומא לאוירא דהיינו ת"ת המכריע וממוג הבגו' וההכרים ומתוך ההתחברות גולד מבייחם איזה שפע דהיינו מה שנוסף ומתמלה צדוקה מקרומא לאוירא וכיון שירד השפע צדוקה מקרומא לאוירא ע"כ הוא בצדוד רוח דין . וכאשר יורד לכלה והוד נעשה ממנה השערות של הראש ולהיות שהשערות הם מכוני' לדון וצמקום הזה אין דין לזה הם נקראין עמר נקי ואמר תליין צטיקולא כלומר אע"פי שתיקון זה הוא מכונה לכלה מ"מ גם הוד צנה' זו שקול כמיהו . ועמר עולה ש"י שהוא סם אל' כולל מיו"ד . ושם אל' מירה על חסד

שבר יוסף

יָבֵשׁ רַחֲמִים מֵלֶךְ עֲלָמֹס וְנָק"י עֹלָה ק"ס כַּנְגֵד סַס אֲהִי"ה שְׁמִילָאוּ
 קַה"ה דִּינָן מִתְעַרְרִין מִיָּבֵשׁ הַמִּירָה שֶׁהֵם כֹּרְאִים כְּמוֹ דִּין :
גֵּר' וְתִיקוֹן הַה' רַעוּף דְרַעוּיִן הֵיא תִיקוֹן שֶׁל הוֹד וְהַ"ת הֵיא
 הוֹד הוֹא דִין וְאִידֵךְ נָק' רַעוּף וִי"ל
 עֲתִיקוֹן הוֹא כִשְׁתַּחַף הוֹד עִם יִסוּד וְנִקְרָא הוֹד כִּשְׁמוֹ שֶׁל יִסוּד הַנָּק'

הַנָּק' וְגַם כִּלְכָּל כִּשְׁתַּחַף עִמּוֹ שֶׁנָּק' ג' כ' רִאשׁוֹן שֶׁהוֹא א' מִן הַחֲסֵדִים ע"כ תִּיקוֹן זֶה נִקְרָא רַעוּף דְרַעוּיִן ר"ל
 רִאשׁוֹן שֶׁל הַרְעוּבִים • וְכִ"ל לְפִי שֶׁרַעוּף דְרַעוּיִן הוֹא מִלְכָּה הוֹא מִקִּיף מִלְּאוּן לְאוּן וְכֵן מִלְכָּה הוֹא דַעַת שֶׁל רִישָׁא
 דְחִיָּן שְׂכוּלָל ח"ו"ב דַּעַת • וְהַלְדַע הַיְמִינִן הוֹא כִלְכָּ • וְהַלְדַע הַשְּׂמָאל הוֹא הוֹד וְכֵינן הַעֵינִים לְמַעְלָה הוֹא יִסוּד
 וְע"כ לְמַטָּה בּו"ה הוֹא מִקּוֹס תְּפִילָּתִין שֶׁבְרַחֲשׁ שֶׁהֵן הַמוֹחִין וְכֵן עֵמֵר נָקִי הַשְּׂמִי פְּאוֹת שֶׁבְרַחֲשׁ הֵם כִּלְכָּ הוֹד
 שֶׁגַם בְּתִיקוֹן עֵמֵר נָקִי תְלוּיִן בְּשִׁיקוּלָה נִלְכָּ וְהוֹד זֶה אֲרוּךְ כְּמוֹ זֶה וְזֶה נִלְכָּוּיִט לֹא תִקְפוּ פֹאֵת דְרַשִׁיבִים וְזֶה
 כִ"ל לְיִשְׁבֵּג' שִׁיעוּת לִלְכָּאוּרָה קִשְׁיִין אֲהֲדוּי' שִׁבֵּס' ה"ד מִפְרַשׁ דְתִיקוֹן עֵמֵר נָקִי בְּנִלְכָּ וְרַעוּף דְרַעוּיִן בְּהוֹד
 וְהַסְפֵּר ל מוֹדִי אֲלִי מִפְרַשׁ רַעוּף דְרַעוּיִן בְּנִלְכָּ וְעֵמֵר נָקִי בְּהוֹד •

וְכַ"י פִי' שֶׁרַעוּף דְרַעוּיִן הוֹא יִסוּד ר"ל שֶׁג' תִּיקוּיִן אֲלֵם כְּלוּלִים ז"צו
 יוֹתֵר מִעֲלֻיֹּסִים • וִי"ל כִּלְכָּל א' בִּידִיטוֹ כִי רִישָׁא דְחִיָּן וְרִישָׁא דְלֵאדִיךְ
 דְנִזְקוּס ז"צו הוֹא' תִּיקוּיִים אֵלוֹ שֶׁנִּקְטְנוּ בְּרִישָׁא דְחִיָּן חֲזָרוּ וְנִקְטְנוּ
 בְּרִישׁ דְלֵאדִיךְ יִתְדִי וַיְהִי תַמִּים עַל רַחֲשׁוֹ אֲלֵם שֶׁפְּנֵיהֶם אִישׁ אֶל
 אֲחֵיו כִּשְׂנֵי אֲרֻסִים הַמִּדְבָּקִים יְמִינִן זֶה כַּנְגֵד שְׂמָאל זֶה אֲגַם כֵּאֵן
 הַתִּיקוֹן שֶׁהִי' בְּלֵד יְמִינִן רִישָׁא דְחִיָּן גְּבַלְף בְּלֵד שְׂמָאל בְּרִישָׁא דְלֵאדִיךְ
 וְגַם שֶׁהִי' בְּלֵד שְׂמָאל בְּרִישָׁא דְחִיָּן גְּבַלְף לְיְמִינִן בְּרִישָׁא דְלֵאדִיךְ
 וְהַ"ת לְמַה זֶה הַחֲלִיטִים כַּח בְּג' תִּיקוּיִים הַתְּחַתּוּיִים וְלֹא בְג'
 עֲלֻיֹּסִים שֶׁהֵם גַּג"ת אֲשִׁיבֵךְ כִי עִיקֵר אֲדִיבּוֹק הוֹא בְנֵה"י
 אֲבָל בְּזוּרְעוֹת אֲפִשֵׁךְ לְחַדְסִים לְשֶׁכֶל יְדִינִן כְּאִשֵּׁךְ עֵשָׂה יַעֲקֹב לְמַנְהֵה
 לְיִוְדַעִי סוּד מֵה שֶׁא"ח צִבְה"ה הַגַּם כִי בְּמִקּוֹס הוֹא הַגְּבוּהָ לְמַעְלָה
 וְלֹא יִכּוֹנֵה צִסִּים וְזוּרְעוֹת כִי הַכֵּל בְּהִיקוּיִן גּוּבְלֵתָא מ"מ מֵאֲחֵר
 שֶׁהֵם גַּג"ת הֵם בְּנַח וְזוּרְעוֹת • וְעוֹד כִי לְעוֹלָם הַגְּבַלְתִּי לְרִיךְ
 שֶׁהִי' בְּחֵסֵד לְדִי לְהַכִּיל בְּחֻסְבוֹ הַטְּלָה דְבְדוּלָהּ לְלֵד הַגְּבוּרָה
 שֶׁלֹּא תִשְׁפֵּט לְמַטָּה אֲבָל בְּתִיקוֹן עֵמֵר נָקִי וְרַעוּף דְרַעוּיִן שִׁבִיחִים
 הַגְּבוּרִין וְצִבְיָהִים יֵשׁ לֵד יְמִינִן וְלֵד שְׂמָאל לְכֵן הַחֲלִיטוּת כַּחֵם זֶה
 לֹה :

בְּרַ"ה הַתִּיקוֹן הוֹ אֲשַׁחֲזָה פְּקִיחָא דְלֵא כְּאִים דִּהִיטוּ יִסוּד
 אֲמַלְתַּחַף עִם כִּלְכָּ הוֹדוּ וּמִמְתַּקִּים אֲהַחֲזִיר
 לְיִסוּד שֶׁהוֹא עֵינִן הַשְּׂמָאלִי שֶׁהַסְפֵּךְ לְכִלְכָּ שֶׁהוֹא עֵינִן יְמִינִי וְע"כ
 זֶמֶר בְּאַרְבַּע עֵינִין פְּקִיחָא דְלֵא כְּאִים כְּטַבִּי יִמְנָה דְטוּבִי יִמְנָה הִיטוּ
 יִסוּד וְאֲמַר דְלֵת לֵה גְבוּרִינִן שִׁלְכָּ הוֹא עֵינִן יְמִינִן וְהוֹד עֵינִן שְׂמָאל

בְּרַ"ה הַתִּיקוֹן הוֹ אֲשַׁחֲזָה פְּקִיחָא דְלֵא כְּאִים דִּהִיטוּ יִסוּד
 אֲמַלְתַּחַף עִם כִּלְכָּ הוֹדוּ וּמִמְתַּקִּים אֲהַחֲזִיר
 לְיִסוּד שֶׁהוֹא עֵינִן הַשְּׂמָאלִי שֶׁהַסְפֵּךְ לְכִלְכָּ שֶׁהוֹא עֵינִן יְמִינִי וְע"כ
 זֶמֶר בְּאַרְבַּע עֵינִין פְּקִיחָא דְלֵא כְּאִים כְּטַבִּי יִמְנָה דְטוּבִי יִמְנָה הִיטוּ
 יִסוּד וְאֲמַר דְלֵת לֵה גְבוּרִינִן שִׁלְכָּ הוֹא עֵינִן יְמִינִן וְהוֹד עֵינִן שְׂמָאל
 וְנִגְזַלְתָּ

בְּרַ"ה הוֹ וְעוֹמוּתִי מוֹנְדִילִינִן שֶׁלֹּא יִדְעַת
 לְהַכְרִיעַ אִיזֵה דִדְךָ יִסְבוּן רִישָׁא דְחִיָּן
 וְאִיזֵה מִקּוֹס צִינָה :

וממלא הנביאים הם כבוד כלל והוד של כלל יהוד וצוה המקום הם פעמים
 אן הנ"ל של כ"ה : ודי שכלך כשתתנו כ"ה יחד בכל ע' חקוקים אלו לפי ש"ה
 היו מדביקים יחד כאלם קדמ"ה אלא כשנעם החוד דבי"ה בהשתתות יסוד
 של חכי מנבזש עליון החלקו ואמר דלא גאים היינו שאינו כעו ז"ל שמר"ה עד
 חג ער"ה הוא כבוד דרמיט היינו השיב'בלומ' שאינו'מסתלק'הנה"י שלה שהם
 מנחין של ז"ל וכשאר הוא בלי השפעה * ור"ל שהגבני' מכסים על העינים
 שהם כ"ה שחודן כ"ה שלא ישכיע למטה כביכול אבל עין זה לעולם לא נאום
 ושומר לעולם ישראל דלעילא וחתא כדכתיב הנה עין ד' אל ירחו ואשגחותא
 דמתא היינו עיבא ז"ל חלין ומלפין באשגחותא דכהרז עלאה ומניט כבוד הבא
 מתפקיחא עיבא של א"ל כדי לאכפייה הדיבין ומיקון זה הוא בהשתתפות כ"ה
 כלכותא דמתא במנחה דשבת ומו מתפללין ואני תפילין לך ד' עת רבין :

הגה ואני מליך מן
 הארבים שבתך
 סוד לין טהור ופי' על
 מכת אהרן'ש דו שני שטיח
 קודש ליהוד' למטה והוי"ה
 למעלה כי קודש רומן על
 הכמה שהוא רישא דבין
 והלמ"ד רומן על כה
 כידוג :

ב"ו חתיקון ה' הוטמא דבי' תרין נוקבין דפרשטקא הוא תיקון המל' וכמה שהעטרה היא דבוקה
 בדנתי מילה בחדס כן מל' זו דבוקה ביסוד ואין לו פרוקף בפ"ע לפי שהוא נגמיה
 דדכורא ולכן הו"טם הוא משך הוי"ו שהוא יסוד ותרין נוקבין הן לאה ורהל שהן מל' ומלכות נקראת נקבה
 על שם נקבה' כמשורש בלימודים ודע שהוטם בגי' ס"ג ונקרא חוטם מלך בחי' לאה * וצדקה' רחל נקרא
 פרדשקא דהיינו קבוצ' החסדים עם הצדורות דהיינו ד' מילואי הוי"ה עלה רל"ב וג' מילואי חכי ה' עולה
 תג"ה ושניהם עולים תרפ"ז וכן פרדשקא עם כללות אריות המלח :

ב"ז ת קונים אלו תתקנו ג"כ דרישא דאריך כמון צדקא דאין שנתקמו ששם הם נדבקים יחד והיו לפרוקף
 אחד כדפתיב והיו נבשר אחד * אבל צם' כ"י מלחתי כחוב אופן סידירש צרישת
 דאריך בדרד מהר דהיינו חסד דל"מנשפיע בכתר אריך שהוא גולגלתא וגבורה דל"ל נשפיע בהכמה דאריך
 ות"ת דל"ל משפיע בבינה דל"ל וכלל דל"ל משפיע בחסד וכלל דל"ל משפיע בגבורה והוד דל"ל
 ויסוד דל"ל משפיע בדע"ת ות"ת ויסוד דל"ל ומל' דל"ל משפיע במל' דל"ל שהיא לריכה למדה שלמה
 להיות אריותה כדגולגלת ר"ל כמו הג"ר וגולגלת'ה"ל היא בינה דכתר אריך אבל כתר דיתר דל"ל הוא אריות
 דלא לתפס ההוסף צמוד גולגולת על המוח :

ג"ח ואחרי אלה תיקן י"ג חיקוי דיקבא וצרישר דל"ל נקרא דקבא דמהימנותא לפי שגולר
 מת"ת שדעת של רישא דל"ל והיא יקורחא בכל א' ר"ל כשמה לכל שאר הי"ג
 חיקויים ששבי דחשין ואמר צם' ד' תאדנין נפקת פי' כשנתקן אדם קדמון מן כתר שזכתה לו נעשה כבוד
 פרוקף מן ע"ב שבע' צ' בגולגלת ה"ג שבע' צ' האויר' מ"ה שבע' צ' צעיו' ומשך החוטם צ'ן שבע' צ' הפה ושני
 נקדי הרוטם כמלא שצורת האזנים יש שם ס"ג ומאלה האזנים של אדם קדמון ילא י"ג חיקויי דיקבא
 מהימנותא וחוטא היורה סליק וכחית ומקיף נמתח שערות הראש עד תחת הלחיים וכו' היו צכה הי"ג
 חיקויים וירדו למטה ומתפרשין בפועל ביקורתא היינו שצרישא דל"ל הן מביעין שטוב מהם כל
 השפע לתתא ומשם נמשכין לרישא דאין ומקראין מביעין שהם נראים קלת ומשם לרישא דל"ל ושם
 מתפרשין לתחת יס' ות"ת למטה הם צמכין י"ג :

שבר יוסף

מכה יוד האומנית ויו"ד יש לה קוצא לעילא וקוצא למתא וגו' באומניעתא וכל א' מחלפי היו"ד יש לה שם
 הוי"ה נמצא שיש ג' היות ששם י"ב אריות והכולל הוא א"ס ב"ה הממזר חסם הם י"ג רוחיות ומי"ג איתוח
 במשכן י"ג כימין שהוא שם אור קדמון שם אר' קדמון י"ג יודי' יוסם טהירו י"ג קוין שם כהר י"ג כרי ויהם
 שורם לכל י"ג שבעולם התיקון דהיינו י"ג תיקוני דיקנא שצ"ה וי"ג צו"א כשורדין לו מצימא כי דרשא
 דו"א אסקין לגמא ואין לו ללורך גופו כי אם ט' תיקוני' וד' הקונים אה' יש אינם תדירים עמו אלא יסתמכו
 בלמודיה לפעמים ועמים ידועים בלבד ללורך התחונים ומנ"ח יורדים למל' כי למל' אין לה רק ו' שחומר
 שז מצלות לכסא ואינם נסוד דיקנא כי אין לה זקן רק מאוד תקוני עלמה וממה' כמשכן למטה בעולם
 הצריחה והם י"ג אפרסמוכא דכ' מקמי פתיחא דלודנין שרי יקרא' לאתחקן ר"ל מלפני פתיחת העינים
 תחת השאית מתחיל הזקן ונחית עד רישא דשפון וזהו תיקון הא' מי אל כמדך דע כי אזוכיה של א"ק
 בעשו מן ס"ג שבע"ב כנ"ל והאזנים של עתיקה בעשו מדשום שנתן לו א"ק דהיינו משני ההי"ן של מילוי
 ס"ג ה"י ה"י ותיקון זה שהוא אל יא' מתרי יודי"ן של אלו תרין ההי"ן והיינו כשילאו אלו שני יודי"ן בתחבר
 אליהן יוד העיקרית שהיא האופן שלהן שהיא מוליאם מכה אל הפועל * וכשילאו הג' יודי"ן נתפשטו
 בצבור ג' ווי"ן ובעשו בצורת למ"ד הוי"ן העיקרית היא קואר הלמ"ד ולכך בראש הלמ"ד הוא לורת יו"ד ויו"ד
 של מילוי ה' ראשונה היא גג הלמ"ד ויו"ד של מילוי ה' שנית נעשית רגל הלמד ולכן מספר הלמ"ד
 שלשים כי שרשה ג' יודי"ן וא' יש צמיוני וא"ל של ס"ג ילאה מן האזון ונתחברה עם הלמ"ד ונעשה שם א"ל
 ולפי ששם ס"ג היא צבינה לכן נקוד אל צבירי ונעשה דין תיקון :

נ"מ ושירותא

תקוני קדמא' תלתין וחד קווי שקולין אתמשכן עד רישא דפומא שלהיות
 שם ס"ג צבינה דדיכין מתערין מנה לכן נקראין אלו שערות אלו קולין לחודות
 ששם דין גמור * ועם כל דא האי אל אחכפייא לרחמי דעתיק וימניהן הו' תקונים ג' ט' ק' ר' ע' פ' ח'
 התחייבין כולם קציצון במקום שמתחיל תיקון זה דהיינו בעוקא דרכי"א דמקמי פתיחא דלודנין והמקום
 עלמנו זאת משכן ממנו אלו ל' א' קולין הוא ממתק אחום ואחר שנמתקו האירו וכמשו מכל קוז וקוז תלת
 נחא ותשעין כימין ששם דיכין ממתקין זמן הנימין האלו מתמתקין זמאלצנין השערות של ז"ה שהן שחורות
 בעורב וחורים ועשים לבנים כבוד טלית לבן :

ס' והנה

שהי' למקום ההוא למתק אחום היינו מקמא פתיחא דלודנין שהוא בצורת יו"ד
 האירו צו הו' תיקוני' ג' ט' ק' ר' ע' פ' ח' ששעה א"ק צעוקתא זו ונתקבלו
 כולם באותו מקום בצורת עוקתא שנמוכס יש הות' המלך דהיינו היו"ד שיש בצוד דרישא דל"ה והיו"ד הזאת
 היא בצורת א' לכן יש צעוקא זו אלק' עלמין ומהאי דיקנא חמלה מודע ר"ל מה דהוי מרישא דלא' אהיידע
 צאלק' עלמין דתמין צעוקא דדכי"א ליל כל עוקין ועעם למספר אלף לפי של"א קולין כל א' כולו
 מחזירו הן חתקא' א' ועיקר שם זה התחק"ב ותלרף עזקא הכוללת ז' עזקין דדי זין הכל אלף *
 ס' א' ובכל קוצא וקוצא מתערין ל"ה עלמין ועלמין אלו הם הפי' צמל' שבעתיקה מפני
 שהיא חלקת לג' פרזופין צכה דהיינו צהי' נה"י שמחזרין כולם בתוכה וכל א' כולו
 ניו"ד הרי שלשים ומל' עלמה הכוללן הרי ל"ה וכל א' מספי' אלו נקראין עולם מפני ששם ג' שרשים
 שרש א' ס' רבוא נשמות העתידים לירד למטה בעולם הצריחה אשר שם מקומם אהר חנה אהר"ד
 והשני יודי"ן של מילוי ההי"ן של שם ס"ג הם תקיפין שליטין המורידין עלמין אל דרך קו אלמעי

הממוג וממחק הדינין עם ה' ולא יתפסטו לימין ולשמאל ומאלה ל"א עלמיון בחי' ס"ג שיש בכל אחד מהם
טותן חלק אחד חלק עלמין דכסופין לעידוכא רבא שהן עלומות הגמול אשר שם מעדכין הדדיקים לעולם
הבא המיוחס לבינה וגם שם הוא לבינה .

ס"ב עלמא קדמאה דכפיק מתיקובא קדמאה דהיינו יו"ד העיקרית של שם ס"ג שמתחלה סתים
בכה ברישא דדיקנ' ועתה יראה מכה א' הפועל וירד למט' וסלי' וכה' אף אפיון ורובא רבנן מארי

הריסין כוחות נמשכין מילה הקולין שהם סוד ג' אל ולמה הם ג' י"ל מפני ששרשם מן ג' יודי' שששם
ס"ג ובכל יו"ד יש אורת ג' יודי' ה"ס ג' פעמים ח"ל וג' פעמים א"ל בגי' מג"ן והרגום של מגן חרים וכולם
מתחמקים מכה שדבוקים בעוקף רבא ככ"ל : עלמא חייבא דכפיק מהאי

תיקובא ר"ל מן היוד של מילוי ה' ראשונה שששם ס"ג סליק לכ"ז חלק מארי
דיבבא לפי שתיקון קדמיה זה נעשה מן מרת מלכות שיש בה שם ב"ן שששם
ס"ג ומגין שם ב"ן עם ד' אמותיו והכולל עולה ז"ן . ולהיות שתיקון זה תחמק

לכך יצאו הדרגין ממדרגות שם ב"ן שהוא דין ועלו ונעשו בסוד שם אל
הוי"ה שעולה ז"ן ואלה כ"ו עם מארי דיבבא ר"ל שליטין על אלה דיון שהן יבבא ואחר שמתקו הם אוחזים
ומתדבקים בשם אל הוי"ה כדי לאכפייא הדינין שהם בעורף הקליפה ר"ל שלא יהי' להם כח לפעול כי אם
לפי שאר נכטוו . עלמא תליחא דכפיק מהאי תיקובא ר"ל מיו"ד של מילוי ה' אחרונה של שם ס"ג

לפי שה' אחרונה הוא בחי' מלכות דהיינו שם אדכ"י ולזה שולט על עלמא זה א"ל אדכ"י עולה ל"ו ולזה
יש תחת ממשלתו ל"ו אלפין מארי דיללה והם דינין תקיפין והם אחוזין ונדבקין בשם א"ל אדכ"י :

סג וכל כי מוכח ג' עלמין אלו תפסטו ג' עלומות צריאה יצדה עשיה בכ"מ שניהן בידרש
שם ג' עלומות אלה . ובצריאה מאיר שם א"ל שד"י וצריאה שם אל הוי"ה ובעשיה שם

אל אדכ"י . וגם מ"ם לכיון בצרכת מג"ן בשחרית אל בחד קמץ וצמחה א"ל בפתח . ובערבית א"ל
צלרי . נראה הכוונה לג' א"ל אלו בגי' מג"ן ולפי ששורש אלו ג' א"ל הם ג' יודי'ן ולכל א' ה"א סמוך
לה לכן יכוונו ג"כ בג' מלאים י"ה כנזכר שם :

סד ואחר שנתקו תלת רישין ככ"ל והאחר נתעלה למעלה וכנכס שלישי בתוך אדם קדיון וז'
שלישים בתוך הטהירו וקודת הו"ב עלו ג"כ למקום שהיו הו"ב מהכרח ככ"ל מ"מ נשאר

רשימו למטה במקום שהיו חו"ב העקריות ורמי הקב"ה לאריך שיעשה מהם פרטוף שלם והיינו מרשימו
שחכמה פרטוף' ונעשה אוחז בהארה שתקן לתוכו עם זרוע ימין שלו הוא חסד ונקרא אבא ורשימו דבינה
פרטוף אחד ועשה אותה בהארה שתתן לתוכה עם זרוע שמאל שלו היא גבורה ונקראת חיימא :

ס"ה והיינו שרמי הקב"ה לחו"ב העיקרית דהיי"ם הרשימו שנשאר במקומם שיהדבקו יחד ויהיו לעלם
א' בסוד ואיש בחדיו יודבקו זרוח לא יבא ציביהם כלומר שלא יהי' בהם אורת פרטוף

בפועל כ"ח בכה והא"כ ככרם הקב"ה ונהלקו לשכים . ופירושו של דברים שלהיות כי אלו הסני כלים של
חו"ב כמדקו ולזה לא יהי' בהם בה לעשות פרטוף ובפרט מאחר שעלה נקודה העיקרית ולא נשאר כ"ח רשימו
ככ"ל גם שהקב"ה רצה שיהי' לבשר א' לתת של זו וזו ר"ל כד שמאל של חכמה הלך לכד ימין של בינה כעו
האדם המהדבק עם חצירו כן חכמה זו כשנדבקה עם בינה נתנה גבורות' לימין ובינה וצ"כ נתנה חסדים

הגה

בכללות שהוא כלול מרישא דאין
הקשור עמו אפין באפין כ"כ
בס' ה"ה *

ס"ו ובהיותן

כן נלחזין וכדקפין יהד צפרק
שלהביתא מא"ל לחקכב צבור זכר

ובקצה וסדר והנדיל ציניהם צאופן שפארו כל החסדים
בהכמה כלומר שפעשו חסדים של צינה גבן' בהכמה
וכפארו כל הגבור' ציניהם שהגבון' של חכמה נעשו חסדים
ציניהם ואחר הנסירה רמז הקב"ה ל"ה שיתקן או"ל הלו
צבור פרקוף והיינו שזרע ימין של או"ל שהוא חסד נכנס
לתוך אצב' ונעשה צבור פרקוף דהיינו מחז"ד של הפד של

ג'ה' של נעשה מחו"צ של או"ל כפי שהן
חסוד תלת מוחין והן אור צהיר ולא
ה' העול' כדאי להשתמש בו כ"כ בס' ה"ה *

ה"ח נעשה חב"ד של אצב' ומחג"ת של חסד דא"ל נעשה חג"ח של אצב' ומנה"י של חסד דא"ל נעשה הנה"י
דאצב' וכן גבון' דא"ל שהוא זרע שמאל נכנס לתוך צינה העיקרית שהיא אימא ועשה הפרקוף שלה צאופן
הג"ל ואחר שצבו חו"ג של או"ל לחו"ל חזרו למקומם כדי להחיר להם מבחון כדי שלא ישברו ה"ו כליהם
נמלא כי שני זרועות של או"ל היו נשמה ופנימות וחיות של או"ל ומתגורן של או"ל נעשה כתר לשיניהם פי'
לחו"ל והיו קנה חכמה קנה צינה והיו להכחיל אוהבי יש * כ"ל כי צ' פ' יש צג' כתר *

סז

ובס' החלוחת חכמה כתוב ז'ל כי צהיות שא"ל הבורה ח"וב זהו כלול מרישא דאין לכן צדיקותו
אותן עשה לחכמה וצינה זו פעין צ' פרזופים לכל א' מהן אבל אינס צ' פרזופים ממש כי
לפעמים הם ככללין ז"ב ונק' פרזוף חכמה עד טיבור חסד ומטבור ולמטה נק' ישראל כבא ופרטוף צינה
עד טיבורא נק' אמת וממנו ולמטה נק' תבונה :

סח ושני

פרזופין אלו או"ל הם מכסים ומלבישים לח"ל מכתפיו עד טיבורו שהכתפי' הם
חו"ג וטיבורו הוא ת"ה דאצב' מלך ימין ואימא מלך שמאל וכפארו א"ל מוולה מכתפין
ולמעלה שהוא הראש שרדך שיהא לעולם מגולה כדי להשגיח ולהחיר על כל עולם האלילות * וגם
מטיבורו ולמטה כאשר מגולה והי' מתיירא שמה ח"ו מחמת אור גדול המסבצו מן הטעירו הי' משדר כליו
שהוא פרזופו לכן היו מים התחתונים צובים והיינו שאומרים שבה זה שדרמו צר"ת של צב"ס עד
שהקב"ה רמז ל"ל ואמר שיקפל חזיו בתוך חזיו וכן עשה ונתקפל וכנס לנה בחסד והוד בגבורה יסוד
וחזי ת"ת המגולה בחזי ת"ת המטטה וכפארו עלו רגלי או"ל למעלה כדבון צהה הז' אורות שפלו ממעי
אימא שהן מאותן הז' כלים הנשברים צאופן שחג"ת נה"י שהם זכרים ולעולם הזכר הוא חסד כדבון צהלה
של או"ל * ומל' שהיא קצה ושורש הדין כדבקה צהו"ד דאריך אפין :

ס"ט והיינו

שכבר אמרנו שכל א' מו' כלים הנשברים היו כלולים מיו"ד וכאשר חזרו
ועלו למעלה למעי הצינה שלחה ג' עליונים של כל השבעה לתוך הכתר
ונעשה מהם ג' רישין * והיו מחתוכים שפארו מכל הז' כלים שהם מ"ט נפלו למטה וכשחמים מרחפת
החת רגלי הצינה והם מ"ט רבוא אוחיות כ"ל והיינו דקאמר ורוח אלקים מרחפת על פני המים *
כלומר רוח של מילוי אלקים ביוד"ן דהיינו מילוי של ז' כלים הנשברים שהם צבור אלקים דיודין דהיינו
צבור נקודות הם מרחפין ע"פ צינה היינו תחת רגלים ונק' פני המי' לפי שכולה רהמים והרשימו שפארו
צמעי צינה מאלו ז' אורות עם הנקודות שלה הם שרשים לחמשים שערי צינה * וכאשר ירדו למטה
הם היו מרחפים לצקס כליהם הם ונתפשטו בעולם האג"י ולא תלאום ולכן ירדו מעולם אל עולם
ולא

ולא מלאים עד שירדו עד קצה גבול עולם העשי' ואם היו הו' יורדים חוד עולם העשי' היו נדנקים בשני-
 כליהם שבדו שלטו בהם ליהנות הקליפות מהם והי' כביכול לרדף להסד העול' לתוהו וצוהו מה עשה הקב"ה
 רמו לא"ה שיקבל השוקיים צורע ככל' וכשראו אלו הו' העלי' והקיפול הנו' נדנכו צאריך כדי לעלות
 עמו למעלה והוא ג"כ קלטם היינו שהו"ת סג"י קלט' בגללה ומל' צדוד וע"י אמר הרשב"י ע"ה צאדרה

הגה צב"ה ה"ה כתב שגור
 הקב"ה על הו"ק
 שבנחו שיעלו ויכבדו בתוך
 צבור אריך היינו בנקודות
 ית"ת שבת"ת שלו וגור למל'
 שתגא אחריתו ותעשה וצב
 לכוכב ואז היו צבור טפה זו
 לחצא ולכן עלתה נדעז
 לאריך שהוא מכונן נגד יסוד
 דרישא דל"א לפי שאין שפע
 יורד מלמעלה אלא דרך יסוד
 ודעת דל"א נקו' אותה לחצא
 דרך טללי מוחא דידו' ומשם
 ירדה דרך חוט השדרה וי"ה
 חוליות עד כ"ה דיסוד אצ"ה
 והמן אצבשלו וצתר דאצבשל'
 חזרה לעלות עד תחת היסוד
 דאצ"ה ואז הטת אצ"ה לצד אימ'ה
 שהיא צשמאל ואמז'ה אצ"ה
 שהוא בימין וקבלה בצמודות
 שלה וביא' יסוד דיסוד דאימ'ה
 הנק' נקודת לין :

כשא' איהו בגלח ואיהי צב"ה ואז הו"ק שהם חג"ה יבוא' ז"א נתפשט
 בכל פרטוף כח של א"ה ומל' נתפשט צב"ה של א"ה והי' ת"ת של
 א"ה החי התחזן כתר לו"א ונקו' המוכרת . יוצאן התחיל הקטרוה
 כי כשר"תה מל' כי כל הו"ק של ז"א לא נתפשטו כ"ה בגלח של א"ה והיא
 נדה נתפשטה בכל הוד של א"ה והיא חצבה להיות פרטוף לעלמה להיות
 שלא כשבר הכלי שלה לכן קטרוה ואמרה א"ה לב' מלכים שישתמשו בכתר
 א' הוא ח"י ת"ת התחזן של א"ה והשיב לה הקב"ה לבי ומעטי את עלמך
 כלומר שתלך ותכנס לתוך יסוד של א"ה צמוד טפה היינו שמהמתקת
 וכעשי' יסוד רחמים וגב' היא נכנס' ל'סוד צמוד טפה היינו שאינו עדיין
 פרטוף והם מעורבים יחד ואין כיצ' שום א' לבדו ומל' כשארה שם צמוד
 וצב"ה לא"ה וכולם ד"א צמוד טפה וצב"ה כ"י כתיב ז"ל :

ע' ואחר

שנתקפל אריך וגבסם יסוד וח"י ת"ת התחזון
 צח"י ת"ת העליון נחצבה שם האור ולא הי'
 יכול להכיל ואז יסוד אריך הוליא הכל משיעורו צמוד הת"ת והליות הת"ת
 עומד בין הזרועות לזה הוכרח איתו ההבל שיכא מיסוד להפדר אצ"ה ואצ"ה
 ולהתפשט בשתי הזרועות ג"ג . וכבר אמרנו שכלי המיחין של
 א"ה נעזו ורועין של א"ה ועשתה מזה ההבל שזככס צורעו' נעשו מוחין
 ממש לא"ה שיהי' להם התעוררות לזיווג .

ע"א ואחר

שנתקפל א"ה וככנס כה"י וח"י ת"ת
 התחזון המגילה תוך גב"ת וח"י ת"ת
 העליון המוכסה רמו הקב"ה לא"ה ופשט יד ימין ולקח הז"א המעורב
 יחד עם נוק' צמוד טפה והכניס אותה צמוה של אצ"ה ויאלה דרך חוט
 השדרה של אצ"ה וירד עד היסוד של אצ"ה וירד עד כ"ה של יסוד אצ"ה

צמוד חרין ציעי ושם נחצבל הט"ש זו והובדלו הדינים מטפה זו והשמר מצדו לנפשיך מלהחזו ח"י שום
 דמות הנשגתי הו' רק כל זה בללם אלהים ואותיות שנות הקדושים ואורות כעלמים בתכלית התקוה
 והתרומונות מדברים אלו . רק בצמרתו טפה מעורבת היינו אותיות מעורבים של שמים אלא נתחברו
 לחיבה ואור פנימי מקיף והילון וכ"ים הראויים לראש . וכן חוט השדרה ר"כ שיש שם אצל כתר
 באורך השדרה המתוארים צי"ן יורדים דרך עליו וכן כולס כיוצא בזה ישמע חכס ויוסף לקה . וכן
 מל' שירדו לתר ציעי ר"ל שיש שני שמים שיש בהם כח לכלול האותיות : והשאר
 המעורבים שירדו צמוד טפה ולצדכס האותיות שיהיו רחמים אהין לאין
 ולהיות

שבר יוסף

לכנות מהם ז"ל לבדן ולהבדיל מהן אותיות אחרות שהן דין שעלו משברי כלים עם הניכונים הקדושים שהעלה ז"ל ואותן אותיות נפרדו מז"ל ע"י זיכרון הזה והלכו סביביו עד שעת הלידה שאז ירדו למטה ולא מלאו מנחה עד שנתהווה הפחם משושפיטא של ט"ן ארוכה שיש לה ארבע נחש. גם הוא דין יותר מכל האותיות ומדבקן הדיבין הכלל בנחש ונתקנה בלשון וחוה והטיל בהם זיהומא והסיימה לזכור מעד הדעת וגרם מה שגרם ואבות אכלו בוחר ושיני בנים תקיימה כי אבות חטאו ואינם ואנו ובנינו ובני בנינו נושאים את עונם עד יום יחשוב ה' שבר עמי ומנחן מכותיו ירפא אבי"ר ב"ב אמן :

סליק ספר שבר יוסף

קבלת מהרי" סרוג זצ"ל

הוא הרב האלהי מזוהרר ישראל סרוג שקיבל פה אל פה בזאלקי מזוהרר יצחק לוריא אשכנזי ז"ל.

קודם כל דבר לא"ל ד שקודם בריאת עולמות לא הי' שום דבר בעולם חלה עלמותו ית' וית' א"ס והי' מחשעשע בעלמו. וסוד השעשוע יתבאר למטה וכשראה לגלות מהשבתו הקדושה מן הכח אל הפועל כזכור למאס שכינתו למעלה כדי שיהי' מקום לברוא עולמות ואותו מקום נק' בלשון רשבי" ע"ה אויר קדמון ובעלי ח"ה קוראי' אור קדמון. וז"ל לד שמה שקראו אותו אויר קדמון אינו אויר כפשוטו רק אויר פשוט בלתי נתפס ובלתי מושג רק בעיון הלז וזה המקום להיות שהי' בחוכו האור הגדול הוא לעולם תאב להשיגו פעם אחרת וכדבקו המוחות עלם אל עלמו עד שיהי' זה נקודה כדוריות (כלל לוריות) בלי ראש תוך וסוף ואותה הנקודה הי' האור מקיף אותה מכל לדידי ר"ל חלקי האור שנתהווה ממנה הנקודה וא"מ הנו' הוא הנק' בדברי הרשב" ז"ל זכ"מ רשימו וזאת הנקודה להיותה חסקה לעולם להדבק במקום מחצבה כשאר פני' למעלה והיא נקודת היו"ד הפוכה למעלה ולהיות שלא הי' יכולת לעלות כולה למעלה מפני הרשימו המקיפה מכל לדידי ולכן נתפשטה למטה מעט והוא עוקב היו"ד הפוכה למטה א"כ זאת היו"ד היא בתוך אותיות אור ונעשית אויר והמקום זה נעשה משעשוע שאמרנו למעלה עם

עם האור הנו' זכח ר"ל שערס שכלרגו מהם אותיות החורג. וגם שם של הוי"ה הי' בלורך כזה. ונטל מן היו"ד של שם ע"ב ומן ה' ראשונה של שם ס"ג והוא"ל של שם מ"ה ומן ה' אחרונה של שם ב"ן והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן זה תחת זה שהם ד' שמות שמהם ט"ל אורות כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י הרי ע"ב יו"ד ה"י וז"ל ה"י וז"ל ה"י הרי ס"ג יו"ד ה"א וא"ו ה"א הרי מ"ה יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה הרי ב"ן ס"ה ט"ל אותיות ואח"כ רמז א"ס חזקה שיתקפלו תחת גו תחת ר"ל שכל חלו הד' שמות והר"ל שערס הם כולם באוד ספי' פרנוף נעלם

הג"ה אור והושך הוא פנים ואחור
והדין יקרא הושך והוא לרץ
גילוי לזרואת אורס והבן :

מאלו נקום חגי א"ב ומקום

הגה אות התי"ו היטה גלוי למטה
והוא רוח פסקניות ומחירה
למטה והכפי לא יכלה לכסוח את התי"ו
הנזכר אעפ"י שהוא גנוז ואטמור בצרות
קרותא דילי" להחזיר את החזיר דכ"ח
בצח הג' גבו' להחזיר את החזיר דכ"ח
ולא יכלה לראש"י שעשתה פשוטה לצר
והרחיבה מקום למעלה :

מאוד וזוה המקום הם מעוננים החושך והאור וכדי להצדיל בין
האור והחושך רמו לכפול אותו כדי שיעלה הלמ"ד שהו' חלי אחרון
של הא"ב כגו' הא' והמ"ס כגו' הו' וי"ג' הדרך טולם והיא אלף ז'י'
של א"ב סוכו' והו"ה עממה ו"ה כנגד י"ה וזוה ותלכנה שחיה
יחדיו וכן הו"ה של מ"ה כנגד הו"ה של ע"ב והו"ה של ז"ב כנגד הו"ה של ס"ג
סוף שני היות האלושים אות אחרונה של יו"ד מן שם ס"ג אשר
אכל התי"ו כנדרש בדרוש חוהו וזוהו ר"ל שאדם חוהה וזוהה בזה
והוא שהתי"ו סוף האותיות נמלא ירכותי' מאירים במקום הזה
שלא יעלה סוף ר"ל כתר לבסות אותה כי כ"ת הם סוף
אותיות באל"ל ז"ס ואפי' שעשתה חיו פביעה לצר
לא יכלה לבסות אותה ולזה כל העולמות נרשמו בצות
תי"ו כמ"ש והתי"ו תי"ו והיא רשומה ג"כ בכל מלח האדם
כאלו אותו מקו' שהוא פניו שהוא צמוד אדם שואל על חוה היאך
הם חוה תוהו שתי' ו' שואל על ו' ר"ל הם אותיות עלמן חוהו
והשיבו עלמן זו וזוה אחו"ל שאדם חוהה וזוהה בזה שהוא
רמו לאדם הוה : נמלא אחר הקיטיל שכל האותיות יש להן בן

זיווג ויו"ד של מילוי ה' אחרונה של שם ס"ג אין לה בן זוג מכה שאין בשם ז"ן כי אם ט' אותיות * וכיון
שנתקפלו ועלו לשם ס"ג נמלא כי היו"ד של מילוי ה' אחרונה של שם ס"ג אין לה זוג באמור * ומה שכתבו
ספור שבת הגדול הוא זיכ"ה שעתידה להיות זה רשע של שם ס"ג הנו' ולזה אמרו רז"ל אמר שבת לפני
הקב"ה רשע"ע לכולם נחת בן זוג ולי לא נחת בן זוג שלא הו' לה בן זוג כגו' והשיב הקב"ה כנסת ישראל
יהי' בן זוגך ר"ל הייתי כל העולמות עשיתן יהי' על ידך י"ד י"ה ר"ל ע"י הצינה והיא האומן לכל זו שהוא
במוד מל' שכל העולמות נקראים מל' בשלם א"ס כאשר צימרוו בם"ד ואח"כ רמו א"ס ת' ליו"ד של שם
ס"ג שתרד למטה במקום פטוי ותאיר יוחר עב כדי שיוכלו העולמות להיבצרות מבתוכם וכן עשהה וירדה
והאירה ומאותה האירה כמעט מלאכה כל אותו מקום פטוי וחזרה היו"ד כדי לעלות לאותו מקום
שהיתה קודם ירידתה וכבר ידעת שכל חזרת האור הוא דין א"כ מאומה החורה והו' היס מאין דהיינו התי"ו

כתוהוה ליוה אורס ואותו האורש קפה אותו האור שהאירה הו' ר' צירדתה ונעשית כלמות כדור חלל וזה
הכדור הנו' הוא נק' בדברי הרשב"י ז"ל טהירו סמים דהיינו א"ק אבל רגלי הגה וע"ו אמר זוהר
השכינה שהוא מקום הגליפו כמו שנבאר בם"ד נקרא טהירו עלאה ואח"כ
כשרתה היו"ד לעלות למקום היותה בתחלה לא נתקבלה ורמו א"ס ית'
לכ"ף להויתידה למטה ולזה רמו דהצ"ה אהור וקדם לרתהי ומשת עלי'
כפכ"ה שהוא צה' לצבוק הוא כמנך לכף ואח"כ רמו א"ס ית' לה' שתחזור
לרדת לחוך הכדור שעשה בראשונה שעדיין אור הכדור הנק' טהירו סמים
הו' אור גדול ולזה הו' אפי' העולמות להתגלם ירד היו"ד ובקעה הכדור

שעשתה וזה הצוקע הוא לשך את החוון ללא סיך לומר זו צוקע ו"ש הרשב"י ע"ה צקע ולא צקע ר"ל

קבלת מהר"י סרוג

שביקוע היו"ד אינה פכרת * וכשנכנס היו"ד תוך הטהירו הנו' האירה הארה מאורה אשר נשארה קטנה לא' או לב' סיבות הא' שכבר האירה קודם חזרתה בכה א"ס יתנרך שהוא כפי כחו צמוד החסד שרואה שיתפשט בצורו אצל עתה יש לה כח הדין מכזה לדד' א' בחזירתה צתוך הכדור שהיא החזרה ראשונה ר"ל שממנה נעשה הטהירו וגם הב' בחזרה השנית שרפתה לעלות אל מקומה הראשון והכמה הכך שלה על ראשה כאשר אמרנו וגם מלך הצקוע שצקע יש זה דין כטעם אותיות נפרדים כביכול מונע וללדין קתני וסודו מצוהר למצין וזה מכל סבות הנו' לא יכול להאיר הארה גדולה אלא קטנה והשיעור יבא ביאורו בס"ד והזרה וצמותו חזרה נתגלם זה האור ונעשה כדור וזה הכדור הוא הכתר וזהו כלול בא"ס צתומו בכה והיו"ד הנו' כשרפתה לחזור למקומה הראשון כלומר ללכת מכדור הכתר רמז לה א"ס ששצב במקומה : נמלא גופא צתוך הכתר ועוקלה עליון נוגע בגובה הטהירו מצננים ועם יורד חוט הארה מא"ס ית' לבנות עולמות ולהיותן כמו שיבא בס"ד ואח"כ רמז לה א"ס ית' שתוליא הספי' שהם יו"ד והם בכה צתוך הכדור שתוליא בפועל בתוכה מישו וכתן לה א"ס ית' כה החוט דרך הטהירו הנו' הרצה שפע שכתבים' זו צתוך זו בזה האופן שצעה ר"ל גג"ת נהי"ם צתוך בינה ובינה צתוך חכמה בכל' ז' כלים צתוך החכמה בכל' ח' הכומר צתוך

כתר : והקדמונים ז"ל שאיננו שהספירות הם זו צתוך זו כונתם בזה המקום : ואח"כ רמז א"ס ית' ליו"ד הנו' שתוליא חכמה מתוך כתר וכן עשמה * שמהעוקן התחתון שלה נתפשט ו'ו"ם שאמר רשב"י ע"ה שציקונים שהיו יו"ד על' ו' כזה * ואחר שיצאתה כדור החכמה לחון רמז א"ס ית' ליו"ד הכומר שתוליא כדור הבינה מחכמה וכדור בינה לא רתתה לעמוד עלמ' תחת חכמה ונשתה מתחת כדור החכמה שהצנה אולי תוכל היא לעלות ולרדק בכקר כמו שהיא טענה לעלות ולהדק צמעלה ולא יכלה לעלות וחזרה לאחור החכמ' וכדק' צאחורי

החכמה ולא רתתה לרדת ממנו * וחכמה דרך אחור הי' נתן לה שבה כדי שלא יצדו כלי' ולזה רמז שהע"ה וחכם צחור ישבחה רמז לקפי' הכמה שהוא מצד את הבינה דרך אחור כנו' וזהו ישבחה * ואח"כ רמז א' שית' ליו"ד הנו' שכתבים שלה לחון הבינה ותוליא' הו' שבתוכה לחון וכשתפשט הקו שלה מתוך חכמה דרך ישר לא יבא כדור של בינה תחת חכמה אלא שהיא נוטת ללד' א' הולכרה סיבה שלם כדי להכניסם צבינה וזו היא לורת הלמ"ר והוא נוגדל פורה צחור והוא מגדול עוז שס' ד' וגו' כאשר יבא ביאורו בס"ד * ואח"כ כשנכנס קו היו"ד החזיר אותה למקומה תחת החכמה והוא סוד נו"ן פאוטה של משפטן שהיא גדולה שנתפשט הקו שלה שהי' כמו הלמ"ר הנו' ונעשה נו"ן רבתי וכן עשמה היו"ד דחה להו' ספי' שהיו צתוך הבינה לחון צבת א' זו על זו כמו שללחת ובה המקום אמרו המקובלים הראשונים שהספי' זו על גב זו דהיינו הכמה תחת הכתר וצבינה תחת החכמה וזכר תחת צבינה גבורה תחת הסוד וכו' אח"כ ירד השפע מא"ס דרך החוץ שאמרו כדי להחיות הכלים וכנסם עם השפע צתוך כלי' שעל הכתר ומלא אותה ומה שהי' יכול להכיל הכל * ומה שלא הי' יכול להכיל נעשה לו אור מקיף וכנסם סביבותיו והנה מה שצתוך כלי' הכתר נק' אור פנימי * ומה שחון ממנו נק' אור"מ * והאור מקיף הוא יותר גדול מאור הפנימי הרבה מאוד והנה הוא צביד הטלית שמקיף לאדם חבל להיות אור מקיף שהיו צו תשיסה לכן אמרו מקבל טומא' ויכולין לכנסו בו לבנות הכסא ונחזור לעניינינו להיות שכתר קיבל צתומו אור וגם שקיבל גם מה שנוגע לחכמה ונתן לה

אורה

אותה אורגס הכמה מה שיכלה לקבל ה' אור פניו ומה שלא יכלה לקבל נעשה אור מקיף נמלאו שמאור הפנימי שצבר נעשה אור פנימי ומקיף להכמה . וכן עד"ו מחכמה לצינה אצל הצינה נתנה השפע צנח אחת דהיינו הז' אורות הראויות לנ' כלים והל' האורות צאינן לחסד ולא יכול להכילם וכשזר וזאת השבירה אינו ח"ו שבירה דק פירוד האותיות שכבר ידעת שהכלים האלה אינם רק אורות של אור מהוצרה ובהיותם מהוצרים יש להם כח להיות במקומם תלויים צאינן אצל בהכרד האותיות אין להם כה ויורדים למטה אחת הנה ואחת הנה א"כ האותיות של שביר כלים של חסד ירדו למטה והם שורש הדינין שנהגו מהם אה"כ שורש הקליפות . והנה חיקף שכשבר כלי החסד קיבל כלי הגבו' ה' אורות ושזר בעלמ' שלהיות גבורה יכלה להכילם מפני שהם הסדים ויהמנוגו צנצנו' מ"מ לא יכלה לעמוד וכשזר ג"כ . ואה"כ הת"ה השב להיותם ממוזגים יכול להכילם . והעפ"י כן כשזר גם הוא כאחיו ואה"כ הנלכה להיותו עקף החסד אמר אולי יכול הוא להכילם בכוונתו שריחוק המקום שיש מצינה עד הנלכה והעפ"י לא יכלה וכשזר . וגם הוד גם הוא השז מפני ריחוק המקום שהוא יכול להכילם ולא יכול וכשזר גם הוא אצל יסוד נכוה צפושין ואמר הואיל והוד שהוא ג"כ צריחוק מקום ואין צינו לצינו אלא כמלח נימח ולא הכיל גם אחי לא אוכל להכיל מה עשה אמר אחי לא הקבל כ"א החלק הראוי למל' והתננה לה חיקף והשאר אחי יכול להכילו . ובהיות היסוד לקח החלק הראוי למלכות בתולת פקדון לזה יש ציבור כמו שהוא ח"י אחיו הזמן משעת קבלת החלק הנ"ל עד תמימתו אעפ"י שאה"כ כשקיבל את השאר הוא כשזר מ"י ה' יתר חיות ממארו ולזה נקרא ח"י עלמין כלומר שה' לו היות בשכי עולמות צעורה שנקא עולם הנקודות עולם יהוה וגם בעולם המתקלה שהוא עולם התקון ר"ל עולם הפרלוקים ה' לו חיות זשה בשאלו שאמר ליהונתן כי כל הימים אשר ציני' ח"י על האדמה כאשר יבא צינורו בס"ד :

והחזור

לענינינו שהמלכות יכלה להכיל החלק שלה וישבה לה במקומה אצל להיות שהיסוד כשזר וירדו אה"כ כל אורות עלי' ומשמעה וז"ש שאמר הרשב" ע"ה בס"ד ארעה איחצטליית לא האביר בה מיתה רק שנתצטלה מתורת כלי ונעשית צמוד פשוטי כלי עין . שאינו מקבל טומאה אעפ"י שהיא ג"כ נפלה לא ה' בה שבירה רק ציטול שאלו ח"ו ה' בה ג"כ שבירה היו הקליפות מתחזקים שכמעט לא ה' להם מיתוק . ואה"כ כשכשזרה הכלי וירדו כל השברים למטה צרידתם ירדו ד' מדריגות ר"ל הג"ה שצאחו הד' ירידות הכרתו מקום לד' עולמות אצ"ע והטעם הוא שהם כדברו מד' אותיות של שם הוי"ה ולזה גם הירידה היו ד' מדריגו' אצל קודם השז ר' לא היו אצ"ע לא הכל ה' בעולם המקודש'ע לם תהוה וצוהו שאמר הכתוב והאזן היתה תהוה וצוהו שהיתה קודם אצל היתה תהוה וצוהו ולזה רמז בצפרא דלניעוהא מן האדמה אשר אררה ד' וגו' אותה הזמן לא ה' שום ארירה בעולם רק הדינין בלבד צנח ולא צפועל אלא להיות שהשבירה היתה חיקון העולם האלוהי השבירה כציטול לא ה' יכול לצוה מן השלם תכלית השלימות דינים והליפות להיות שהעולם לריך לקליפות ליסד העולם ולזה רמז שהע"ה ראיתי דמעת העשוקים ואין להם מנחם שהם ציטול במחרעמים למע' לא הבאת עלינו אור בהדרגה ולא ה' שבירה וזה ענין אין להם מנחם שאפילו יתנו להם כל תשובת וטענות שבעולם אין להם מנחם פאמרו טה לנו לתיקון העולם ולסבול הרעה המגיע עלינו ולא להזהר וזהו מן הכודות העליונים שאין לגלות כי אם לחסם ולמזין מדעתו . והחזור לענינינו

קבלת נזהר"י סרוג

לפיכתי כשירדו לו השברים מאלו הכלים למטה לקרקע הטהירו חיבף שידרו וכשברו הכלים נתעלו האורות שהיו בתוכם ורקו האורות לעלות למעלה למקום שהיו שם בתחילה פי קודם יחזירה כי ג' רישן געלו מקומם אפילו לא' לבדו טעל מקומו ולא היה רשות לחימה עלמה לקבלם וישנו הם משופפים ועל אלה אמר הכתוב ורוח אלהים מרחפת על פני המים שהם אלה האורות מרחפת על פני המים כמו על פני רקיע השמים

הגה זכאן לאמא דרש מרחפת אצל
זשאר כפי' לא נודע מה צא
רמו השברים צפ' מרחפת ודו"ק :

ההדק למטה ר"ל קלת האורות מהכמה עצמה אותן שהן מאור הפנימי של כתר עליון ונעשו כמו טבלת :

הג"ה פי' אור פנימי של כתר נעשה
זעולם הנקודות אור מקיף
ופנימי להכמה כי זו בתוך זה כזה
וילכן אמר ח"פ של כ"ע ודו"ק :
הגה אפילו עתה הם הנובלת של
אור"ל זעולם החיקון ומהם
מתקיימין כל' העולמות :

ונתנה אלו האורות לבינה • נתנה אותם אחר מדיקתה שהוא כביכול כמו דין ומיעוט יהי' צו יכולת לסובלם
עתה אחר שהי' בהם עמה מדיכים • אצל מ"מ לא הי' זה כח לסובלם כמו שהוא רק שהולכה לקמט
ולממלם הכלי שלה לארכה כדי שתוכל הכלי שלה לסובלם אצל מ"מ הי' זה קלת מדיקה ונצלו ממנה קלת
נובלת • אצל לה הי' כונו נובלת של הכמה שהם מוא"פ של כתר זאלו הנובלת שלה הם מוא"פ של הכמה : כי
אור פנימי של הכמה הוא ח"פ לבינה כנראה צליור דלעיל • וזהו לא היה הסדק שלה ככנס לפנימוחה כמו
החטה והיא בסוד שעורה ומהנובלת שלה נצרכה פרטוף שבינה מוק' דו"ל וזהו אור"ל נוצת בינה שבינה •
הנה עד עכשיו עולם התורה • ואח"כ ח"ה יתעלה רכה לעשות עולם המהקלל כדי שיהי' קיום והעמדה
לעולמות ורמו לבינה שמאחוס הו' האורות שבתוכה שתקח הכה"צ שבהם ותחן אותם לכתר וכן עשהה וקבלת
הכתר והו' כתרים שצאלו הו' עשו פרטוף כתר ר"ל שכל נקודה מאלו הנקודות של כתר של ו' הנקודות
שברי כלים יש בה י"ם וישטו זו ע"ג וזו כמו ריקועים חו' גלגלים שהם זה בתוך זה כגלדי זללים כלומר כל
הו' כתרים כ"ל כלול מיו"ד שהם שבעים ועשה מהם פרטוף שלם צן י"ם שיקרא כתר ממנה שכל כפירה
ל' פרטוף הזה היא ז"ם צפועל ומתפשטים צטיעור כל קומת
כלי הכתר שהיו בתוכו וזה אקרי רישא דל"א כאשר יצא
צ'אורו צמ"ד • ואח"כ רמו לכ"ע שיעשה מהו' הכמות
הכו'

כלי הכתר כנדרש צה' רכפי יונה :

קבלת בדר"י כרוג רה

הנו' בחכמה הכדוקה פרלוק הכמה שלם וזה הפרלוק החכמה נק' רישא דר"י"ן • וכן רמו לכח שיעשה מהו' ביטוח הנו' צבינה הסדוקה פרלוק שלם וזה הפרלוק קרא רישא דר"י"ן • אח"כ רמו הא"ס י"ה לזה הפרלוק של הכח ש תפגע עד סוף העולם האל"י ופרלוק חכמה רישא דר"י"ן עד סוף עולם הבריאה ופרלוק צבינה ר"ל אר"ך עד סוף שני עולמות יצירה עש' יחד שהן שהי מדרגות ולזה נק' אר"ך וראה הא"ס ית' שעדיין לא ה' העולמות ראוי' להיות להם עמידה מכח רוב אור גדול שבכח גזרה חכמה ית' שתעלה החכמה ותכסה הפרלוק של מ"ל של כח שבכח שהם ז' ספי' כמו מלבוש ולזה רמו הכחוב ולמכסה עהיק יומין ואח"כ רמו לצבינה שהוא אר"ך שהכסה החכמה ותדבק בה כדי שיהי' מבוטה והאור שלה לא יזיק למה שלמטה ממנה וזה האור של צבינה הנק' אר"ך מתדבק בצ"י"ן צאופן שהם נעשים כאחד והיינו כצבול ודבק בצאפה והיו לבשר אחד כמעט כל הספי' של החמה הם מבוטחים בצבינה ולזה רמו הכחוב עשרה עשרה הכף שאלו השני השלופים הם דבוקים עשרה בעשרה ממש רק שליש כהר מנהמכסה כאשר נעולה דהיינו הצ"ד של כהר שלה שאלו היחה מבוטה מכח וכל היו בני אדם כבהמות שדה כמ"ש צ"ם צרית מניחה שאלולי קרני החכמה שהם מעולים היחה החכמה הנועה והיו הבני אדם כבהמות שדה • ידנה ענה שהוא צבוד מלבוש וגם כל הפרלופים הנעשים הם צבוד מלבושים ואלו הן לצוין דיקר שאמר צבפרא דלניעותא אחתין ואחסין כלומר היקן מוחם צבוד פרלוק והארש מוחם למה שלמטה מהן • אח"כ רמו הא"ס ית' לזה הפרלוק של אר"ך עם החכמה הדבוקה שתפגע עד למט' שיגועו רגליו עד מקום הטהירו סידרו שצרי הכלים שהוא קרקע הטהירו • ולע להיות שהכרלוק של כהר הוא מבוטה מהכמה צנו' ואינו נראה ימנו כי אם הראש שהוא חב"ד ולזה נק' רישא דר"י"ן וגם החכמה חונקתה ממנו כי אם השליש של כהר שלה נקרא רישא דר"י"ן שאינה כמו רישא דכח שגרה כולו ולזה נק' אי"ן חבל אר"ך הוא כולל כל הג' רישין דהיינו דר"י"ן ורישא דר"י"ן והפרלוק הזה של אר"ך להיותו מבוטה בצפרלוק של או"ה ז"ל וזק' כאשר נפרש צב"ד וזה נק' ג"כ רישא דאר"ך • ור"ל הג' רהשכות עליהם אמר צבוד הלו חלק רישין דל לעילא מן דא ודה לגו מן דל כלומר דל לעילא מן דא צמדריגה ודל לגו מן דל כלומר שמכסין זו רה זו • ודע כלל גדול שכל אלו הג' יחד לפעמים הרשצ"ו ולה"ה מכנה אותם כלם בשם רישא דר"י"ן •

הג"ה רישא דר"י"ן עד סוף האל"י • רישא דר"י"ן עד בריאה רישא דאר"ך עד סוף עש' וזהו בעקבה משיח' חולפת יבגי לזה נקרא אר"ך שהוא אר"ך בכל העולמות יחד •

הג"ה זו הוא הרישא דר"י"ן שמכסה ז' דמ"ל דרישא דלל אחידע וכלל הו' חיקורים נק' עתיק שזמנו כמסך י"ג חיקוי דיקא והשערות הם ג"כ לבנים לכן נק' עתיק שהוא ישן וסבא צראש וצוקן כו' הפסון' ולמכסה עתיקימין ז' ומיון דר"י"ן

הג"ה כדי שאור החכמה יהי' מבוטח כדי שלא יזלינו צו בני אדם וזהו לבוש וכיבו כי ר"י קרא למאני מבדוהא מפני צ' טעמים נק' לבוש ומכסה כלים ח' שלא יבא השפע צחות ויעשה שצירה ה"ו וגם כדי שלא יגלי סודות אלל בני אדם וכבר נאמר כבוד אלקים בכח דבר :

קבלת מאהרי"ו סרוג

זכרון

לענייניו שהנקודות של חכמה העיקריות שהינה שם הרשימה שלה קודם הכדיקה לעולם היא במקומה עומדת • לכן רמז א"ם יתבדק לאריך דהיינו בינה שתקח זאת הנקודה של חכמה שאמרו שתעשה אמנו פרנץ ר"ל שיכנים ורוע ימין בתוך זאת הנקודה של חכמה למה לה חיות ולהתפשט איברי' בזה האופן שתכנים ורוע אריך חוך החכמה כבוד וישא אהרן לת ידיו ר"ל בכף היד של אריך הוא חז"ד של חסד שלו • משם נעשה חז"ד של חכמה

וכן מחג"ת של חסד לאריך נכנס בתוך הרשימו וכעשה הג"ת דחכמה ועד"ז בנה"ל דאר"ך • ועד"ז בנה אריך בזרוע שמאלית אח פרנפים של בינה ר"ל ורוע השמאל של אריך נכנס בתוך הרשימו של בינה העיקריות ופשט ג"כ איברי' עד"ז הנו' בחכמה מזרוע ימין של אריך • ולזה רמז הכתוב אני חכמה שכנתי ערמה ר"ל חסד אני בינה לי גבורה • והנה הפרנץ זה של חכמה יקרא בלשון הרשב"י ז"ל אצ"ל ולכרנף בינה חימה עליה • אלה השני פרנפים צעלמם הם נחלקים לטנים כאשר רמז הכביא ממראה מתניו ולמעלה ממראה מתניו ולמטה פי' ממראה מתניו ולמעלה נק' אצ"ל דהיינו חכמה וממראה מתניו ולמטה נק' ישראל שבא ואמא ממראה מתניו ולמעלה נקראת בינה וממראה מתניו ולמטה נק' תצובה והנה הב' פרנפים של אצ"ל הם מרכסים את הה"א מגורו עד חני טבורו נמצא שאצ"ל מנסה כל חסד דא"ל ורביע טיבורו וכן אמא מנסה לד שמאל ורביע טבורו ומגורו של א"ל נעשה כתר לשניהם משני שהגרון של א"ל כולל שני שלישי כתר דרישא דאי"ן המכוסין בחוכו • והאור להיותו במקום לר כביכול לא ילא כ"ל חני כתר שהוא י"ש סך הכתר עולה שני פעמים י"ש וזה הי"ש נחלק לשנים שהוא קב"ה לחכמה והאי אחר הוא ג"כ קב"ה לבינה לזה רמז הכתוב באמרו קב"ה חכמה קב"ה בינה • ואח"כ כשתפשט א"ל עד למטה הי' הני התחתון מגולה שהוא מהטבור ולמטה •

זכרון לבאר תוך ענין הזה יכלה הימן וגם לא יבדול השכל והבאר מעט קט לפי שכלינו הדל וכאמר כי כבר ידעת שקודם הי' אצ"ל במקום השני הפרנפים ח"ה וגם משם נשאר הרשימו גם כי ירדו בשפל המדרגה ובנה אח"כ מנח הרשימו לזה לכן הפרנף הי' כפול והנן

למעלה נק' אצ"ל דהיינו חכמה וממראה מתניו ולמטה נק' ישראל שבא ואמא ממראה מתניו ולמעלה נקראת בינה וממראה מתניו ולמטה נק' תצובה והנה הב' פרנפים של אצ"ל הם מרכסים את הה"א מגורו עד חני טבורו נמצא שאצ"ל מנסה כל חסד דא"ל ורביע טיבורו וכן אמא מנסה לד שמאל ורביע טבורו ומגורו של א"ל נעשה כתר לשניהם משני שהגרון של א"ל כולל שני שלישי כתר דרישא דאי"ן המכוסין בחוכו • והאור להיותו במקום לר כביכול לא ילא כ"ל חני כתר שהוא י"ש סך הכתר עולה שני פעמים י"ש וזה הי"ש נחלק לשנים שהוא קב"ה לחכמה והאי אחר הוא ג"כ קב"ה לבינה לזה רמז הכתוב באמרו קב"ה חכמה קב"ה בינה • ואח"כ כשתפשט א"ל עד למטה הי' הני התחתון מגולה שהוא מהטבור ולמטה • שמהטבור ולמעלה כבר הוא מרכסה וזה הני המרכסה נק' מים עליונים וחני המגולה נק' מים התחתונים שא"ל עתה הוא צמוד מים ובסוד חסד היו המים התחתונים זוכי"ם כביכול היו מתייראים כביכול שמא מרוב האור המגולה ישברו כליהם לכן היו אומרים ברוך כבוד ה' ממקומו שהוא ר"ת צבי"ם • ורמז לו א"ם שיתקבל חלת גו חלת דהיינו חני ת"ת וזה"ל בתוך חני ת"ת העליון וח"ג • וכבר ידעת שהכלים של א"ל כשירדו למטה בהתפשטותו הי' שם צמקום שברי כלים ואלה השברי כלים בזה ז"ל לבדו דהיינו הג"ת נה"י שהם נקראים ז"ל בכל מקום ומל' לבדה ותיכף בדרמיות א"ם ית' נדבוקו ז"ל בנל"ח א"ל ונק' צבדו א"ל וכתפשט ז"ל בכל מדות של נל"ח א"ל • ונק' בכל מדת אוד • והי' הני ת"ת המגולה של א"ל כתר לשניהם וכשראחה מלכות שהיא צעלת ספי' אחת בלבד ותפשטה בכל מדת הוד של א"ל וז"ה שהוא צעל שש מדות שזה לה שתפשט בכל מדת של נל"ח א"ל וזה דעתה עלי' וקטרגה כאמר רז"ל א"ל לב' מלכים שישתמשו בכחד א' עד שרמז א"ם ית' לנוק' לכי ומעטי את עלמך וחזר' בצמוד טפה עם ז"ל בצד אב והיינו דאמר קרא והוא ימשול ב"ך דהיינו שחה' טפיל' לו

זכרון אעפ"י שד' ככפלו בתוך ג' והני אלא כך הוא הלשון

וחזרו שיהיה בסוד טפה זרע . אח"כ רמז א"ס לאריך שיקה זאת הטפה ויתן שיעור לכל א' ואחד מהם וזכו
 שרמז הכתוב מי שהוא א"ל הנצבה מו' בינות מדד בשעלו מים שהוא הטפה הזאת שאמרנו וזכרונה
 המרדדה נתן שיעור לו"א ונוקבא והיינו שאמר קרא ושמים צורת חכן שהוא ז"ל וכל בשלים עשר הארץ
 דהיינו מלכות כלה וכיים בשלים ת"ת מדת מלכות שהיא דנוקה צו מאחוריו מנין חדוהי : וכשכלל
 א"א חלת גו תלת כ"ל העלה זאת הטפה כביכול צידו והכנים אותה בתוך שפדת החכמה שהוא אמא
 דרך הראש אמא וירדה אותה טפה דרך חוט השדרה עד סוף נלח אור יסוד של יסוד אמא
 בסוד תרין ציפין דדכורא ולהת שש מתבשל הזרע ומתמקק' הגבורות אז עלתה זאת הטפה וחזרה
 למעלה עד הראש יסוד של חכמה ויולדות כבוד יורה כחן אל תוך מעי אמא ושם עלתה למעלה בסוד
 פרוקדור עד קודה של ת"ת של יסוד אמא ושם הוא העלי' כאשר נבאר בס"ד זאת"כ במקום הזה יש
 ז"א ונוקבא בכל נלח הוד יסוד שהם תשעה חדשים וכאן הוא כוד של יסוד אמא והוא נבנה בסוד
 שלישים דהיינו חכמה בינה דעת גדולה גבורה"ת נלח הוד יסוד שהם תשעה חדשים וכאן הוא כוד
 הגריה כלומר שנתבררו הדינים מהכלים של ז"א ונוק' . ולהיות שאלו הדינים הדנוקים בז"א ונוקבא
 עדיין לא הגיעו להיות קליפה לזה הדינים שהם בסוד מים עכורים וכביכול דוגמת זה המים שבשליח
 היוצאים קודם הולך ותיקף אחר הט' חדשים יולדים הוא"א ונוקבא דנוקים כמו בזמן שהיו צמעי אמא דהיינו
 בסוד זכר פירש עכשיו היתה היא דנוקה צו כשילאו לתוך ילאו כבוד ד"ו פרלופין ועכשיו מתגדלים
 על ידי יניקתה מבינה שבינה יש לה דדים כמו שאמר חז"ל שעשה לה דדים במקום בינה ואלו הדד"ים הם
 בסוד א"ל הי"ם וסימק א"ל ד"ד ומי"ד ר"ד א"ל ד"ד מימין ומי"ד משמאל וה"י הנשאר מאל הי"ם הוא
 ההלב זא"ת למה נהפך לחופות מי"ל לחופות י"ם כאשר הוא בשם א"ל הי"ם התשובה מפני שהוא יסוד
 ת"י המ"ם הוא דין והיו"ד דממים והיו"ד מגנת במחון שלא יהיו הדינים ולא יתגברו והיו קטנות ראשו
 ואז"כ מתגדלים בסוד יניקה שהם ה"י דהיינו ט' חדשי' של בינה וט' של תבונה ו' של הסלל סך הכל ד"ד
 חדשים שהם ששה שלישיית שלימים של תבונה : והיו
 כשלים בסוד ימין ושמאל הוא כוד הלב הוא מצד אביה
 פזוש כפול מזלש מרובע כזה א' א"ה אה"י אה"ה והוא
 עולה דס ועתה חסיר ד' אותיות האחרונים שנמתקן
 נשאר חלב הרי שהדס כעשה חלב והנה הה"י יש לה ד'
 אורתוסי' דודי ד' עליו אורה א' כזה ד' על יו"ד
 אורה שני כזה ה' ועלים כ"ד לדד ימין וב"ד לדד שמאל
 עולים מ"ה חסיר שמונה הוא ד"ד האורש הסלל מימין ומשמאל היינו מן צ' דלתין מן צ"פ דודי וישאר חלב :

ונחזור

לענין האשון כשנכנס ז"א בצטן אמא הוצרך מעט מהדינים ושם נחלקה הטפה של
 מל' לשנים ממראה מתכין ולמעלה לזה וממראה מהני' ולמטה רחל' . ולהיות שלהם
 יש זה יותר דינים מברחל ר"ל שבלאה הדין תקיפין ולבנה הכ"ס של אמא שמירה בה בסוד האדרות
 שמתארכת כדי להכניס בחוד הוא"א ומאיר לללה וכעשה לה עיינין והייט דתכין ועיני ללה רכות ופירש
 ר' חפרים ככתוב צפי' הראש"ע וכיבא' . ולא ידע מה כיבא' : ומחזור לעינינו שלהיות הדין תקיפין
 הארכה אמא להניח אותה צמעי' אחר יצירת ז"א דהיינו אחר היניקה ארבעה ועשרים חדשים
 יארכינה

קבלת מדר"י סרוג

הרכיבה אמר את עצמה וחזרה ולקחה את ז"ל עם רהל ונתקפלו ז"ל ורהל צמוד תחת גג תלח והחזירה אותם למצ"י וז"ס קטנות שני • וז"ס הרשב"י ע"ה צמר ראולידת לון הדרת ומתעצרת מנייטיו ואישתיה לרון מריסר ירחי ואח"כ ילךר אותם צמוד נטיעה והיינו דלאמר הרשב"י ע"ה ואשתילו באתר איחורא ובשתילו הוא ילח' ללא דבוק' עם ז"ל דהיינו ראש' בדאשו והוא סו'

קוד של תפילין ולמה נקרא הפרטוף הזה לאה ולא נק' **הג"ה** וכוד אפריון מפ' תרומה מרומז פה • כינה הוא לטעם שתי סיבות הן' צביל שחלקה נקודת

מל' ולא היה חיבור של הנקודה ולהיות שהמלכות היא נקבה דהיינו כללות חלי הפרטוף של הנול' שהוא צב"ל והאי חג"ת ולכן לאה (האר) כינה וכינה שני' להיות ששאהה כ"ד חדשים יותר מז"ל במצ"י אמר והיתה יושבת צמל' של כינה חג"ת לאה לעולם היא מל' והיינו צב"ד וחלי חג"ת ולזה יעקב אבינו ע"ה שהי' כולל ז"ל מראשו עד כופו ר"ל הב' פרטופין ממראה מתכין ולמעלה ישראל וממראה מתכין ולמטה יעקב לקה שתייהן לאה ורהל כלומר כנגד הפרטוף ישראל היא לאה וכנגד הפרטוף יעקב היא רחל • והראי' כשנקרא ישראל מיד משה רהל והיינו דקאמר יעקב משה עלי רהל כלומר צבינה שאני נקרא ישראל משה רחל • ונהזור לענין ראשון שענין שצירח כלים היו לתיקון עולם ר"ל כדי שיהי' בעולם טוב ורע טוב לטוב ורע לרע פי' שעי' הדעת טוב ורע שאמר הרשב"י ע"ה היא המל' בכ"מ היינו כשנשברו הכלים ומל' איתעטלית ומן אותו ציטול הי' צמוד מים ר"ל הדינים שנתהוו אח"כ מהן הקליפות והיו כובצים המל' מכל לרדים צמוד ים אוקיינוס הסובב את הארץ ר"ל שזה ים אוקיינוס הוא מה שזכרנו בזוהר בספרא דלביעית' קולטרא צקוטרא סכפיריו בעדבוי פי' קולטרא חטאות ר"ל שהדינים כולם מקובלים כמו לרור א' צקוטרא פי' קשר אחד סכפיריו ר"ל לאחר שנתפצט מפצט מן הררור הקשה יהי' צמיד סכפיר שהוא מתפצט ואינו קשה כ"כ ר"ל שהיו הדינים כובצים ומקיפים ולא יכלו ליגע בה מפני שלא נשברה • ואחר שארץ' נפצט והיו רגליו מגיעין עד כלים השבירים כשרמו לו א"ס ית' שיתקפל כאשר ידעת צמוד מים צבי"ס או כדצקה מל' צמוד חרי"ך הנזכר ורמזה לבצוע אלה הדינים כדי למחקן • הנה מלאת צענין השצירה רגלי תנינים על המים כי מלח מי"ס רומזים ג' קליפות הנקראים תנינים כי קליפה ראשונה טובה היא את נון הבא אחד מ"ס מן מלח מי"ס והקליפה שני' היא כלה ענין וילך נרמו בצות ב' שהיא היו"ד שצמלת מי"ס ומ"ס אחרונה הוא ממצ' אש מתל קהתה היא קליפה אחרונה ולא אסתייא מלחא צביל הקטרוג אצל מ"מ נשברה כהש והיינו דלאמר קרא שצרת ראשי תנינים על המים כלומר שצרת ראשי הדיני"ס שהם צמוד תנינים על המים כלומר קודם שנתגברו הי' להם גוף אלא צברם מיד כשהיו מקיפין את המל' שצרת כח מרירותם צמוד לענה ורוע שאלו ח"ו הי' להם צנין וגוף הוי מטשטי עלמא אצל מ"מ בצאות השצירה הכח שלהם נחמתק קלת צמוד הנקיבה שהיא כנגד המל' ר"ל נקבת מל' ומתקה מכל וכל • אצל מ"מ שרשה מן המים המלוחים והוא הנקיבה שנתמלחה לצדיקים לע"ל • אצל הזכר הוא קשה וא"ל למחקן • ומ"מ נפתרם כלו' כפר ידעת שהדינים יש להם כח כמו זרע נחוכס וכשיואל מהם הזרע הנו' נברא מהם כמה חלשים דינים לזה סרס הזכר כדי שלא ילא צינת לפעוכם לעולם והרין שזה הנקבה והזכר להיות כצמחיה שמתחן מפצט קוטי הדינים שבו ונעזה צמוד סכפיר והיינו דקאמר הרשב"י ע"ה ככו' סכפירו בעדבוי פי' צורלו ומצבת סכפיר עולה ת' כנגד ת' שקל כסף של אצרה ר"ל להסוף כי ת' צמתן אצרה לצפון שהוא רע עין צגי' ד' מאות ועשן חסר הכי הוי שהי' כדי למחקן

הספיר של זכר הנו' וקנה זו המערה ולזה כל מערות הדקיקים יש להם לור עכנ"ז שהוא נחש והיה ונבו צפין כנו' בשם הפרא דלניעותא כדי למתק ארכו של נחש :

ונחזור

לענייניו שכנגד זה הספיר שאמרנו שבהמתקת צעלייתו על המלכות בתוך הוד של א"ח מהם ילא חותן ד' מלאות עלמין דכסופין המיומנים לדקיקים כנו' צוורה פ' צראשית בספרא דלניעותא פ"א דהייט שהמל' נתפשטה בתוך הוד א"ח ונתפשטה ליו"ד ספירות ולהיות שההוד הזה הוא ככלל צ"ח וכבר ידעת שהחכמה נקרא רישא דא"ח נכללת בצוד א"ח בצוד עשרה הכף וצסוד ודבק באשתו והיו לבשר אחד ואין המתפשט בתוך ארץ הוא בצוד חס ע"ב שיש בו ד' יודין' ואלה הד' יודין' הם כווד ד' מלאות עלמין ונקראין דכסופין להיות שבאין ר"ל בצלל הזה היה הקטרוג שנקספה המל' שהיה' לה כתר והיא היחה סיבהם ולכן נקראין עלמין דכסופין :

וצאל"ד

דאמא' כדי למתק פרוקף ז"א ולעשות לו ולקובץ כתרים החמשה חסדים לו והחמשה גבו' לקובץ בזה האופן שהחמשה חסדים הם נכללים בצמא' צנהי"ס ואח"כ ציבוד היא כוללת אותה ציבוד שלה * שכבר ידעת שהיבוד שלה קצר וז"א מוכנה ציבוד שלה עד שליש ת"ת שלו ואמא' בשתכנה עתה חסדים לו"א היא ותכנה אותם מוכסה ציבוד שלה ותכנה אותם יהוד החסדים והגבורות מעורבים לדעת של ז"א והדעת של ז"א מהלק החסדים צאיברי ז"א וגם הגבורות כאשר תדע זהו שאמר הכתוב ובידעת חדרים ימלאו כנו' וזהו הדעת חתן חסד א' שלם לחסד ז"א וחסד א' שלם לגבורות ז"א וחסד א' כת"ת ז"א ות"ת ז"א מכניסם השליש ציבוד אמא' לכן נר"ך שליש של חסד שליש שלם למלאות חותן וכשאר צו' שליש של ת"ת ז"א בלי חסד ומלאו הב' שלישים הנשאר מחסד * שליש מהם די למלאות הב' שלישים המגולים צת"ת ז"א מפני שהאור בהיותה מגולה מתראה :

וצאל"ד

שכל מה שממלא' מציני שני שליש מוכסים שליש זה שליש כלי קרהו מואחורי ז"א ונעשה כתר לטובא ר"ל זה החסד הוא עם מ"ה ושליש מזה השם הוא עם י"ה לקח הו"א היו"ד לכתר שלו * והה' שהוא שליש לכתר טובא כאשר נבאר ומלא' עתה שנשאר לנו שני חסדים שלימים * וכבר ידעת שיש לו"א די למלאו' כל הג' שלישים של מדרון בשליש וחצי וא"כ נשאר שלי' וחצי מחס' שלכנה שליו' שלי' מחס' של הוד וזהו השליש והכי מהכר העודף מכל' ז"א נעשה ממנו קו ימין של טובא' ר"ל חצי שליש ראשונה חסד נעשה ממנו הכמה של טובא' ומהכי השליש שני נעשה חסד של טובא' ומהכי שליש הג' נעשה נחם ימין משליש וחצי הנשאר נעשה קו השמאל ר"ל מהכי שליש הראשון צינה ומהכי שליש השני גבורה ומהכי שליש הג' הוד נשאר עתה היבוד שלה רק יתום מלאו * וכבר ידעת שכשנותנים החסדים והגבורות לו"ה לדעת ז"א החסדים והגבורות יודים עד יסוד ז"א שם נמתברים ר"ל כל החסדים והגבורות ומהעבדים הארתם ומתדבב אורם ומזה נתמלא' יסוד של ז"א מהארתם ואינם מולאים מקום ללאת לחוץ אור החוור הוא דין ואז הוזרים בצוד אור מקיף מצחוץ ועולה עד החור שבתוך ז"א היונא והמשולה לראש טובא' ואותו האור הכנסם בראש טובא' נעשה ממנו דעת של טובא' * ודע כשאלו החסדים עלו בצוד אור מקיף כאשר אמרנו עתה די לרועות ולת"ת ז"א חצי חסד נמלא' שעודף ה' חלאי חסדים מזה חור המקיף צ' מדות וחצי אלו חורג למעלה להיות חכמה צינה דעת לו"א נמלא' חסד א' שלם לחכמה שלו והסד א' שלם לצינה שלו * וא"ת הלך כבר הוא המחלק הקושיא היא חסונהם כלומר להיות שקורם צירידה היו כל ה' חסדים כלולים צדיגת והארתה בתוכן ולכן די לו בזה"ל :

ולאל"ד שכל ה'ה' והג' ושליש מהגברים יחד וכנסם
 בחוף יסוד של ז"ל הנו' ומתמקים ג' גבו' ושליש
 פחות וג' גבורות הכמתקים הם ג' הוי"ת שעולים
 ג' ושליש הפחות מעט עולה ז' פס ע"ה עולה
 מילה וכשהמולה יכוין צעקן המילה שהוא מעלה
 הערלה ומתמקק הג' ושליש פחות מעט כמו
 שאמרנו אז מתמלא עם אלהים מלא ציודין' כזה
 אל"ף למ"ד ה"י ו"ד מ"ס הוא ש"י עולה כמספר
 ערלה וה' של מעלה (ס"א של עלה) הוא כנגד
 ה' אותיות של עם אלהים אז יכוין כשנתקף הערלה
 ונתקף הדיון של עם אלהים ולהיות דהמים במילה
 יודין' והיינו הגבו' שהיו בסוד אלהים' שעולה
 כמנין מילה עם הכולל ונהפכו ונעשו כמנין מילה
 והיינו עם של מפנך ר"ל עם אלהים מלא יודין'
 בגי' דהמים וכמנין מפנך' שהם דחמים גמורים *
 זכבר ידעח שמלת פריעה אותיות פרעה פחותות
 העודף שפרעה לוקח הג' דינים שהם ג' וורידין
 שצבורף שכל א' מהם כנגד אלהים וג' אלהים
 עולה פרע"ה ועולה כמנין גרון' והוא כנגד

הג"ה

ומה שיש להחזוין צדדוה הנה
 צאמרו וכבר ידעח שמלת פרעה
 הוא אותיות פ"ר ע"ה ואותיות העורף שפרעה לקח
 ג' דינים שהם ג' וורידין שצבורף שכל א' מהם כנגד
 אלקים וג' פ' אלקים עולה פרעה * חמיו'
 הוא אך נמלא שיעלה ג' פ' אלקים העולה מספר
 חרן * יהי' במספר השנה של מספר פרעה
 שהוא יומר מספר ל"ז ולכן לאמר כי אלו הג' גבורות
 הנאמרים שעולים כמספר הר"ן הם מן שכ"ה
 דינים דהיינו ש"ך כמנין לב' אלקים מלד י' עיקר
 של חכמה שיש בכל א' מהם ל"ב דינים והיינו ש"ך
 וכאשר הדינים צא אל ה"ג הם שכ"ה והם מלד
 העיקרים ונמלא כי כל הג' גבו' דהיינו ג' פ' אלקי'
 יש להם כה של ל"ב מן ל"ב אלקים שאמרנו היינו
 ג' פ' אלקים וג' פ' ל"ב והכלל עולה מספר פרעה
 ודוק * ואמרנו ועולה כמנין גרון' ר"ל בחי'
 ג' פ' אלהים' בלי יהוד ל"ב הדינים של ל"ב אלהים'
 עולים כמנין גרון' וא' היחר ודי למנין *

הב' וורידין שהוא קשה מכלן וזה רמוז כח
 זאת הכוונה קים לן של צמורה יהלה ע"כ מלאחי וכן שמעתי פא"פ * הנסירה שדרשו רז"ל
 ציורת אדם וחוה ובודה הוא שמתחילה הי' ז"ל וטוק' אהור צאחור כי היו ה"ה משפיעים צו ובה וכן
 ה"ה ג' היו צו ובה ונתקצבו הדינים לה ולו צימיו זהיו אהור צאחור כדי שלא יהי'
 התדבקות לקליפות צהם כלל והי' הזיוג בסוד רוח צרוח כי השכינה מקבלת
 רוחה מנה"י דדוכר דלינון יצירה שבו והוא מדת הג"ר שקומתה
 לא היחה עולה יומר מזה השיעור באותה שעה והיא לית לה
 מגרמה כלום אלא מה שמקבל ממנו א"כ גם היא שגורה
 אז בסוד רוח כמוהו וסם הוא סוד טוב ורע והנה אז
 ה' הרצ כנסם צאלע והטוב שצשניהם מאיר
 לכאן ולכאן וגם זה להם רוחא צרוחא
 דלעילא דלוא דכתיב בה ישקב'י אמנס
 צומן שהריעי' יהיו משלימים זיווגם
 וגם היא חתייחד פצ"פ אז הד"ן
 ד"י יתייהדו עכ"ל * סליק
 צע"ה אל צורא עולם :

קיצור עולם התיקון לח

כמוהרר ישראל סרוג

ראשונה

הא"ם ית' מקיף כל העולמות וגם מוקף מהם ומתלבש בחוכם עד סוף עולם האצילות ואינו נוגע ודבק וזולתו צא"ל לבד ולא צדי"ע אבל צנה"י מוקף הוא נוגע ולכן משם ולמטה הוא משתנה מהזוהר ומקרא צדי"ע אך צנה"י מוקף הוא נוגע בכל חד אהי"ע מחלה כששלש ממנו צא"ל באמצעות אדם קדמון וצנה"י היותו שני אל א"ם נקרא אדם דבריאה עם שהוא קודם אצילות וזה האדם כולל ד"ם וזולתו נקרא א"ם צערך עולם האצילות שלמטה ממנו וזה האדם נרמו צקורו של יו"ד והו"ה כי הוא צה"י כתר של כללות כל העולמות לם בכח התלבשותו בצממת א"ק הנה האציל תחתיו יעולם האצ"י וז"ם כולם בהכמה עשית והבנה הנהת תחלצה צמל' א"ק וזה המל' ירדה ותחלצה צי' כפי' תוך כפי' עולם האצ"י והי' זה לקשר א"ק בעולם האצילות ועד'ו בכל עולם ועולם כמו שנבאר וראש זה המל' שהם ג"ר שנה שארו במקומם והי"ת גופה דילה ז' ימי בראשית הם תחלצים צי"ם דלצ"י וזו הצה"י נקרא עתיק יומין שהם ז' ימים העתיקים ממל' א"ק והו' תחלצים צי"ם כי הראשונה כלולה מג' עד היכל קודש קדושים כטדע שכולל ג' זה העתיק נעשה נשמה לא"א הוא כתר האצ"י וגם הוא מתפשט צי"ם אחרים דלצילות ואור א"ם תוך העתיק וחז"צ דלצ"י מלבישין את א"א הנקרא ע"ק הו' תחמו"ס שלו צדעת ה"ל זק' או"א וז"א שהוא ו' ספי' וקצות האצ"י עלבישין את או"א ז' תחמו"ס שלהם וכל ק"ה הוא גורת והם ו"ג ופ"ו הם אלה ובהם מתלבש הדינה הנקרא מ"י ונעשה אלקים מ' ברא אלה ונוק' דו"א הוא מל' דלצילות מלבשת את ז"א ז"ת שלו צסוד נקבה תסוד צבר וצעת היוזג חוזרת אליו פצ"פ ופרי צוה * הרי כשנעריך בדיעה יתירה נמלא ביות כל קומה המל' שיעור ספי' א' בלבד צערך עולם האצ"י וז"א יחי' ו"ק של כל הכללים עם שהוא צעמנו י"ם ז"א א גבוהים ממנו וראש הכתר צגוה מעליהם * אמנם רגלי כולל שורה עד סוף האצ"י רגלי עתיק ורגלי א"א ורגלי או"א ז"א ורגלי נוק' כולם שוים למטה אך תפטרנו בראש זה למעלה מזה באופן כי הירכולם בלבושים זה מלביש לזה וזה מלביש לזה והעתיקא שהיא מל' דלצ"י וצחובה חכמת דלצ"י צסוד ה' צחכמה יבד ארץ וצחובה הא"ם עצמנו כל אלו מתלבשים תוך האצ"י * צי' א"ן כיבר כל א' מהם אלא הראש אכן גופים מתלבשים מלו תוך אלו ואינם נכרים * והנה כל הי"ם דלצ"י תחלקו לה' פרטופין כח"ר חכמה צינה ז"א ז"א ונוק' וכל אחד כלול מרמ"ח איברים גמורים והם צנה"י ד' אותיות הו"ה הכוללת עולם האצ"י לבדו ועם קורה של יו"ד הם ה' פרטופין אכן צערך הו"ה הכוללת כל העולמות ככ"ל נמלא כי א"ק קורו של יו"ד והי"ם דלצילות הם יו"ד של הו"ה הגממות צחכמה והיא צא"ל כבוד ואח"י נשלם הארת והתלבשות הא"ם צנה"י פנימות ככ"ל ואז נעשה האור ונעשה שם ממך ודרך המבך ירדה מל' דלצ"י וז"ת שנה והיתה ראש לשועלים י"ם דבריאה וכל זה אחרי התבטוחם והתלבשותם דרך המבך הנו' * וגם צינה דלצ"י מתלבשת אורה צו"ת דמל' דלצ"י וירדה דרך המבך ומתלבשה

קיצור עולם התיקון למהורר ישראל סרוג

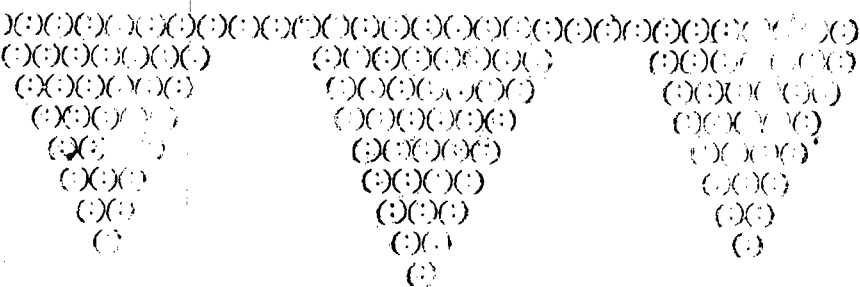
ונתלכסה ב"ם דבריה וז"ם בינה ומקנת דבריה ואלו הו"ת מל' כהאו לעמיק יומין דבריה ונחלצנ
 באל' דבריה על עמדר הנו' בעולם האלו' וגם הוא ה' פרטופין דבריה וכולם בחי' ה' דהוי"ה הכוללת
 כל העולמות ואח"כ נפרש מסך ב' ויורדים ז"ת דמל' בריאה ובתוכה מתלבש אור ו"ק דז"א דבריה ונתהוה
 אל בחי' עמיק יומין דיצירה וז"ם וז"א וכו' ביצירה וזה העמיק מתלבש תוך אל' דיצירה וכו' וע"ד
 הנו' דבריה גם הוא ה' פרטופין דיצירה וכולם ו' דהוי"ה הכולל כל העולמות ואחר ז"ת דמל' דיצירה תיא
 לבדה מתלבש תוך אל' דעציה וגם זה עד מסך ג' שבין יצירה לעציה וז"ם מלכות מקנת בלושין וקרא
 עמיק יומין דעציה ומתלבשת תוך ארך דעציה והכל על דרך הנו' ביצירה וגם הם ה' פרטופים וכולם ה'
 בחי' ה' ההחמשה דהוי"ה הכוללת כל העולמות ואמנם דע כי כל בחי' התי' פרטופים שבכל עולם
 דאצ"ע הנ"ל הנה כל אחד כולל רמ"ח איברים ושם"ה גידיון סליק :

על ידי המסדר אותיות העוסק במלאכת הקודש באמונה נאם יצחק צמחור ישכר בעיר סג"ל
 צע"מ מק"ק קארעץ .

ועל ידי המסדר אותיות העוסק במלאכת הקודש באמונה הנחור אהרן צמחור שבושון
 ועלי"ג י"ח מק"ק אלעקסיץ

ועל ידי העוסק במכשם הדפוס במלאכת הקודש באמונה נאם מורדכי צמחור יעקב ז"ל מק"ק
 אלעקסיץ המודק לק"ק צחלד ולע"ג עוסק בק"ק קארעץ :

ועל ידי העוסק במכשם הדפוס במלאכת הקודש באמונה נאם יוחנן צמחור הרר שלמה רי"ד
 ז"ל מק"ק פאוולטט

דיוק פנימתי בשעת רגעים יגע ביום שקם תשא שבת שלום לזכרה לפני לבדוד מנופת היתת
נלקח ככפת אברהם קאמונדו בני אשר אנט תבנית עני יד הקו עג העלינה אדוננו הער
הגדול מטה ומגדול פאר ומנונו נשיא אלהים הוא בתפנו כמו הורד מי גי אברהם

קאמונדו בני אריק ימים על

ממלכתו הוא נכבד

בקרוב ימאנ

כנ

כה אמר ה' לוי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושוכו משער לשער במחנה :
 כה אמר ה' לוי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושוכו משער לשער :

אֶת־מִזְבֵּחַ בְּמִדְבַר שָׁרָה וְזֶלְ וְאֶבְרָהָם זָקֵן כֹּחַ כִּי־מִיָּמַימִים כְּתִיב עֵטְרַת תְּפִאֲרֹת שִׁיבָה כְּדֶרֶךְ
 זְרָקָה תִּמְצָא ר' מאיר חזל לממלא ראה אותם כולן שחורי ראש אמר להם לבו וטפלו
 כזדקה ואתם זוכים לזקנה מטעם עטרת תפארת שיבה והיכן היא מזויה כדרך זרקה תמצא ממי
 אתה למד מאברהם שכתוב בו ושמו דרך ה' לעשות זרקה ומשפט זכה לזקנה ואברהם זקן כל
 ימימים וה' בידך את אברהם בכל אורך ימים כימינה לעת' עושר וכבוד כשמלה כשה' היו
 וה' בידך את אברהם בכל ענה

מראש מקדמי ארץ קול לו קול לוי אביטה רעות כעז מפטלנו בהחל עליו אריתיה נגידה
 תורה קדומה מאז היתה יושבת בקתדרה כמות ברמה משחקת לפנינו מטעם
 שעשועים אש שמורה על גבי אש אמון מופלח ואמון מופסה מימינו אש אש אוכלת בראש :

ראש הרים ילוחו ככא השמים עומדים עלו מימינו קול נתנו בשחקים מה אנוש לבוא לקחת
 לו חמדה גנוה שהשמחה כמעטו חרפת אדם ילד אשה כי יקח איש אבן הראשה
 תורה מכתין ואנו מכתים לית דינא ולית דינא מה אדיר עמך בכל הארץ והדת נתנה תנה לנו
 מראש :

ראש על ארץ רבה רשיא מהימנא משה בחירו משיב חכמים אחר של יעקב בעזרו וישב
 אותם משה גדולה תשו שמארכת נשע כה תשועת עולמים את קול ונוכחתי קיימו
 וקבל עליהם מחנה ללים זה טעמו ועמוקו כל אחד ואחד נעשה לו אהוב מחבקו ומנשקו
 ויחזיקו איש בראש :

ראש שומרון שמירה כבעלים היינו דאיכשיא ליה נטירותא יתירתא הקטע עם הגדולם
 הכי אמר מר אבא רחמנא אשר נדכרו מעריב ערכים הכו לה כע לים הנחמדים
 והנחכים כרוך מנעם לו תינוקות של בית רבן שהעולם מתקיים בהכל שפיהם נרית הקרבן
 קורא הדורות מראש :

ראש שמחת אנו אפתח קול רנה חזו דאתאי הן כהיום יומא ט האידינא רבו יתירתא
 אשתנחת כיה הרואה מוכר שנים אורה ושמחה טובים השנים אחת מהנה לילדים
 היתה אורה מקום שמגדלן כו תורה היא העולה על המזבח תנו עינכם כבירה אכן מאסו
 הכונם היתה לראש :

ראש המענו הזה מכן לכתך בית תפלה יקרא לכל העמים נגפן פוריה כרכתי כיתך
 כרך רחמנא שהיינו וקיימנו זרח כחשך אור לשל א ה ויאר לנו ניהי נעם ה
 ליינו עלינו לשמוע ל הרנה ול התפלה קלה וחמורה העמק שלה נגן יהיה הר בית ה
 בראש :

ר' אש העמודים והמכוונות המתגדלים בעם הכונס חורכות ישרל קדושים איש איש ממקומו ובודד
תהלתו מהערים הרחוקות והקרובות " הלא זה אדוננו השר והקב"ן נש"א ישרל וקדושנ' פארר
הזמן נטע נעמן לאורים היתה אורה זרחה שמשו " גדול המעשה ועושה זה יאמר לה איז וזה יסתוב
ידו' ה" קרא שמו כמוהדר פ' אברהם קראונו " המתגשגש לכל לראש "

ר' אש אחי מלך וא"כ רם עגרת בני ופירת תפארה ידיו גלילי זהב איך ערך ליו שכחוהו כל האומם
ל מול פני המנורה " נפשו איותה ויעש לבנות לו בית נאמן אהל ישרים ירח יוכן כמו רמיס
חלונות שקופים אטומים בית מחסה לעינים וכריח " והבית ימלא אורים גדולים לתורה
ולתעודה גס כי יקין ושעם רבות יחיה השאיר אחריו ברכה שמורה וערוכה בית
לדיקים יעמוד על כל שנות החמדה " כשמץ הטוב על הראש "

ר' אש הקרואים קראתי ל' ויעני ממכון שבתו כיריח יכין עולם יאריך ימים על מולברנו
מלכותא ללא תתחבל לעלם עד תאנות גכעות עולם " גס כל העם הזה רבים ועגומים העם
המתגדלים תשלם להם כפעלם אבנ עוהם ואבנ מלואים ל המקום אשר הם יושבים " ברכות
לראש "

ר' אש איש כושת מי יתן ראשי חכם ומכין מדעתו תשכתי דרכי עשור שאנ עתיד למורר איין
פוטרו אותו " מה יתיכב זה לפנ בני ענק אורן על חכמים הרבנעם העגומים כל ראשי
כשמים " לדיקים יושבים ועטרוניהם מלנ שכא ופכא ככירי רומה מעלת הרבנעם המוכהקים
יאירו כאור החמה " אבות הראש "

ר' אש מנשה ע"ס איש כו מוח משכיל להימן איש מהיר כמלאכתו מלאכת הקודש באמרת
הבנן מעשה ידי אומן " עד הכבא ענא ולבא " הגביר החכם המרומם כנשה
שפיר גזירת יהלום נופך שפיר " ואתו עמו פיעת מרחמוהי אילי בני ישראל הגבירים
הרמים ראשי העדה לו הן הממונים העומדים על הפקודים שנות החמדה " אנא ה' הטיבה ה'
לנוכיס השכ להם גמוולם תשלם לאיש כמעשהו מוכנו השקט וכטח עד עולם " תהיין לראש "

ידוע הדבר (מפורסם הענין) כמה מהחיוב המוטל עלינו להלל ולשבח למי שגמול טובה ושלח
 להיות מכפויי טובה חו' כי באמת מדת האדם שהוא כפוי טובה היא
 מדה רעה מכל המדות הרעות שבעולם והוא דבר שאין הדעת פוכלו כי מאחר שעשה עמו טובה לא
 זו בלבד שאפור לנפול בטובתו לא אדרבא מחיוב הוא להללו ולשבחו ולמה הדבר דומה למי שגלה מחיוב
 כך מה למחן אם יפרע לו הלה כזמנו המוגבל כדאי הגמור עלעולם ימצא פתח פתוח לרוחה ללות ממנו
 ככל שת וכל זמן משאכ אם לא יפרע לו כזמנו וכש אם לא יפרע לו כלל דכל ספק נוטלין את הדלת
 כפניו וכפני אחרים כן הדבר הזה ממש וכן ראיתי להרב החינוך זלה"ה פ' יתרו פ' כז על מצות באוץ וזל
 משרשי מצוה זו שראוי לו האדם שיטר ויגמול חסד למי שעשה עמו טובה ולא יהיה נכל ומתנבר וכפוי
 טובה שהיא מדה רעה ומאוסה בתכלית לפט ה' לרינו ושינת ל לבו כי האכ והאם הם פכיה היותו כשול
 ועב באמת ראוי לעשות להם כל כבוד וכל תועלת שיוכלו כי הם הכיאו אותו לעולם גם יגעו בו כמה יגיעות
 בקטנותו וכשיקבע האדם זאת המדה כנפשו יעלה ממנה להכיר טובת ה' יתב פיתו ופית
 כל אבותיו עד אדיר והואיאו אותו לאויר העולם ופיתק טרכו כל מימו והעמידו אותו על מתננתו ושלמות
 איבריו ונתן לו נפש ודעה משכלת ויעריך אותו כמשבתו כמה וכמה ראוי להזהר בעבודת בוראו עבד
 כי עבד זאת היתה לו לעשות כדת היום לעבוד לפט התיכה למר קנת דת לכבוד חנות הכית תלמוד תור
 והמדרש המשובח הנו ולפיר בשבתו של האדק הקבץ השר פאר ישרל פי אברהם
 קאמונדו נרו על כל הטובות והחסדים אשר עשה עמונו ושם עין
 הודים יעל' כי על ידו יהי' וכפיתו היתה לזחנתו לנגות ולטוע הכען המפאר
 הזאת נעמי' והמדרש הנקרא בשם כרכת אברהם וכת מחסה לעמם הנקרא
 בית תלמוד תורה הגדול בשם בית אברהם ולא להיות מכפויי טובה חו'
 ומלבד החיוב המוטל עלינו וכאמור זאת ועוד גריח בזה להלל ולשבח לאדק הכל כטוב
 כה על אשר נתן כלבו על אדוננו השר אברהם איש החסד גרו וכלל כל המתנדבים כעם איש איש ממקומו
 להטיב לינו כי זה בטלמו נלמד אם ידאח בעני' ה' שטונה דכורה כשירתה כשנפטים ה' עב' לחוקקי ישר
 המתנדבים כעם כרבו ה' דקט דמתחיל לשבח תח' לחוקקי ישרל המתנדבים ומפיים ככרבו אתה' ואלו
 הוא הדבר אשר דברנו והבונה לבי כלומר תאוות לבי לשבח לחוקקי ישרל המתנדבים כעם על כל נדבותיהם
 ודקותיהם אשר פעלו ועשו ולא להיות מכפויי טובה חו' ועיז הדבר יוצא בקו כרבו ה' שגריך לברך להקב
 העושה תמיד עמונו חסדים גדולים ונתן בלבם להתנדב כלב שלם הן אמת רכל העם אשר כעטר המיה
 יראו וכן יתמהו דמה כל החרדה הזאת מכל השבחים שנשבתו את מעלת השר הנ' מאחר דלפי רוב
 עושרו וגדולתו ונשיאותו אשר נשאו המלך מלכו שט ותמיד ימינו פשוטה לפזר ולבזב להוצאותיו
 ולגודט ביתו מעבדים ומשרתים ומלבעים וכיוצא אין זה אשר נתן לא כטיפה מן היס' ושיעור כזה לא
 יפיק להוצאותיו ולגודט ביתו ליום ולילה עד חנות' וקודם שנבא להשיב מפט הכבוד את אבא תחילה
 נונת מאמרם זל כבתרא' שלו לשלמה ז' דוד עד היכן כחה של זרקה אמל כאו וראו מה פי דוד אבא
 פזר נתן לאבינוס זרקותו עומדת לעד קדנו תרוס ככבוד' ראי אמר מהכא והוא מרומים ישכן
 מכודות פלעם משגבו לחמו נתן מימיו נאמטם ולבאורה הדבר קט דמה ראו על נבה לשאל לשלמה
 ולא ראו מקרא מפורש כתורה נתן תתן פתוח תפתח כי כגלל וכנ' ואם נאמר דחו לזר
 ידעו מקרא' מה ראה שלמה החכם שכתבמים להכיא להם ראיה מספר דוד אכיו פזר נתן ואם מקרא
 שכתורה לא ידעו תהלס ידעו וגם זאת ועוד ק' לרא דאמאי לא נחא ליה כמקרא הזה דפזר נתן

והביא כידיה מקרא דישעיא והוא מרומים ישכון וכו' (ואולם אצל בהקדים תחילה חקירת
הפלגופטים והוא כי כבש אדם ההעשירים המלא ימלא כ פוגי בע אדם יש עשירים שיש להם
הוצאות מרובות כביתם כנס וכו' עבדים ושפחות ומלבושי משי ורקמה וכיוצא כי אי אצל ונקא
ועל ימינו פשוטה לתת לכל של רי מחפורו אשר יחפר לו והפוג הכ הוא כי יש עשירים שהם
קמנים כביתם כחכריהם וכו' וכו' ואינם אוכלים כי אם לעובד נפשם ואין להם לא עבדים ולא
משרתים כי לא מקיימים מקרא זה בעשנו נביא לחמנו ועבד פשיכח לנדו איזה ענין ממיל לדקא
וטובא שתת ידיו ונתן כעץ יפה כפי יכולתו ועל לה הכ כנות חקרו הפלגופטים הע איזה מהם
משוכח מחברו כי יש צדדים וצדדי צדדים לענות לבא ולבא קצת מהם אמרו ללאותו אשר יש
ל הוצאות מרובות ואפיה נותן צדקה הוא המשוכח והמפואר יותר ויותר מאותו שהוא קמא
כביתו והט לאותו שהוא קמא מאחר שאינו מוכיח כלל בהוצאותיו עכ לא הושב אחור ימינו לחס
על העטם כי אמר כלבו מה שהיה לו להוציא כביתו נתתי להם ואין זה יתרון משאכ האיש
העשיר אשר אי אצל ונקא מרוב ההוצאות אשר לו כביתו ועל לבו חזק כלב האריה לתת כל
פסק כי לו נזיה תהלה ולא דומיה לו וקצת מהם אמרו להפך כי אין מן הראוי לתן עמך ותהלה
לאיש אשר לה עושר וכבוד ונבטים רבים וימינו פשוטה לפזר ולכבד להוצאותיו ולבזבז ביתו יען
דמאחר שהורגל ידו ככך לפזר ולבזבז גם כמיל לדקאות כן ולא יבא לו עום פטר על אכן איותו שהוא
קמא כאכילתו וצריכ ביתו מכלמא ויפה לו ועל נותן הרין טעון הלל כי מהלחם אשר היה
ראוי לו לאכול מסגף עכמו ונותן ונפיה את יטרו לקיים מצות ה' אי למאת אנשי דורו של
עלמה המה ראו עבדור העה כתיב ביה ויהי דוד עושה משפט וצדקה ומסתמא שדוד
היה עשיר גדול כי אין עשיר מהמלך גם בשלמה כתיב ביה במלכס ל ויהי לחם שלמה ליום אחד
עלשים כור פולת עשים כור קמח עשרה כקר כריאים ועשרס כקר רע ומאה זאן לבד מאיל
וכי ויחמור ואמרו בגמ' משמיה דרב הללו לעמילן של טובחים ורי אמר הללו הכר והבא המונין
בזה הפסוק אינו לא למין מאכל שכלו זיקי קהרה ואמרי' לה נשים היה לשלמה כל אחת ואחת
עשתה לו כביתה כך מט' זו פכורה שמוא אכל פוער היום וכו' ואמרו בגמ' דכ' היה להאכיל
לכל ישראל ויאודה שגא יאודה וישל רבים כחול אשר על שפת הים ומלא רהיה עשה פזרן גדול
ומכינו כתיב ביה שאמרה לו מלגת שכל במלכס יוד יהי לדיך כרוך אשר חפץ כך וכו' וישמך
למלך לעשות משפט וצדקה ועב שלו דוקא לשלמה דוד כלו אתה שלמה שיש לך הוצאות מרובות
כבית מלכותך ועב אתה נותן צדקה עלך להגיד את דבר המשפט עד היכן כחה של צדקה מי
המשוכח יותר מחברו זה שיש ל הוצאות מרובות ועל נותן צדקה או מי שהוא קמא כבירגו
ונותן ואיזה כח משטתם גדול מחברו וכשומעו ענה כונתם שלתם לא מלא מקום להשיב להם
רק מדברי דוד אביו והט אצל אלו וראו מה פי דוד אכל פזר נתן לאכיוטס צדקתו עומדת
לעד כלו שפזר שהוא פזרן גדול כביתו ועל נתן לאכיוטס צדקתו עומדת לעד קרנו תרוס ככבוד
יותר ויותר מאותו שאין לו הוצאות כביתו כי אינו חידוש אם ית איש את כל הון ביתו ואולם לא
דעת אחרת עמו ופל ברעת הכנה אחריתי מכת הפלגופטים הלל שפוכים ראין מן הראוי לשכח כי
אם לאותו שהוא קמא ונפיה את יטרו לקמץ מפרנסתו וליתן מאחר שלא הורגל בכך לא כן מי שהוא
פזרן שסבר הורגל בכך ועב לעבמו הוא דורש מקרא דישעיא והוא מרומים ישכון כלומר תדע

מי שהוא כמעלה רמה אותו שלחמו ניתן כלו לחמו שהיה אוכל הוא קמץ מעיפתו ונתן מימיו נאמי
המים שהיה שותה הוא נתן וכפה את ידו לעשות רבץ קונו הא ודאי ראוי לשבח יותר ויותר מאותו
שהוא פזרן ..

אכאור מעתה לעת קלת הפלוסופים הנו גדולה תשובה לשם כי ישלג לומר מה המטה הנאת ומה
טעם יש בה להלל ולשבח להשר הגדול אדוני אברהם גדו וכאמור לשל דהיא הנותנת
דמאחר ההולאותיו מרובות לפי ולעצות וחי אפל וקה פדר הנהגת ביתו ומאכל שלחנו ומושב
עבריו ומעמד מערתי ומלבושיהם ומשקיו כי תמיד יולאים ונכנסים גדולי המלכות לפניו ועבדו אינו
מקמץ ידו מלחם על העטם כין לעני ערו כין לעני שר אחרת הרי זה משוכח ומפואר ולו נאווה
תהלה ויחף לרעת הכת הפוכרת דאיך זו מן התימא אם תמיד ידו פתוחה לעטם מאחר דכבר
הודגל ככך ואין לשבח רק לאותו שהוא קמץ ולא הורגל מימיו ללך כגדולות וכנפלאות עבד הנה
שפתי לא אכלא וחיובא רמיא עלינו להללו ולשבחו ולפטר כשבחיו מזר אחר והיינו על כל אשר נתב
לכל המתנדבים בעם איש איש ממקומו כתבי ריקומינראמיין לפאר ולרומם בית תלמוד תורה
והמדרש וכית מחסה לעטם הנו ועל ידו היתה ללחיתנו כאשר חכמים
הגידו גדול המעשה יותר מן העושה ..

כי עמי הדברים הלא אשר אנכי נותן לפיכך היום מה מתוק לחי כונת המסרה תלתא והוא
וכת מאשר שמינה לחמו והוא יתן מעדט מלך ונדיב נדיבות יטן והוא על נדיבות יקום
לדים הכין דרכה והוא ידע את מקומה והכונה דהנכות משבח לאשר שהוא העשיר המאושר
בעושר וכבוד ונותן דדקות תמיד והכי אמר מר מאשר שמינה לחמו כלו לחמו היתה
שמינה והיה אוכל משמנט ויינו ממתקים וכינף ומפתמא דהיו לו הולאות מרובות עבד והוא
יתן מעדט מלך דכל היה מקמץ כדקה רק והוא יתן מעדט מלך מנה הראויה להתכבד וכת מאן
מונח דהלתא אולא כדעת האומרים דמי שהוא ותרן כהולאותיו ומושב שלחנו הוא המשוכח יותר
מחכרו המקמץ כעפתי לזא ונדיב נדיבות יטן שיעץ לאחרים ליתן והוא על נדיבות יקום ככבוד
לעובד לבל עיר וער מדינה ומדינה להתגדב ועבד מזר זה ראוי להללו ולשבחו וכת דשמא כל
דדקותיו אשר עשה והעשה לאחרים להתגדב הלו לבני אדם שאיש מהוגנט חו ולא יקבל שר
עליהם וכמאמר ירמיה כעת אפך עשה כהם וכו הכשילם כבני אדם שאינם מהוגנט לזא לדים
הכין דרכה כלו אעמי שהלדים הוא שהכין דרכה של הדקה להיכן הלכה אם לבני אדם מהוגנט אם
לא ועבד והוא שהוא העשיר המתגדב ידע את מקומה עטוה לתת לבני אדם מההוגנט דהינו
לתת וכמש הרב קול יעקב ככונת מאמרום אם כקשת לעשות דקה עשה אותה עם עמל תורה
או לתת שבולתי היא כדקה מהוגנט דאיך העולם מתקיים לא כהכל פיהם של תשבר וכמלדי
דקמן שהוא כיוה ויעמוד למען יבנו ממושית הנו כית תת וכית מחסה לעטם ובין שכן כל
פסח דאיך לך דקה גדולה ומעשה יותר מזו ודאי לקבל עליה עבר ..

יהי רבץ מלפני לדינו שבשמים שהמלאכים אשר נבראו מהמטה הגדולה הנאת אשר פעל ועשה
אדוננו השר והקצין מי אברהם קאמוענו עניי המה ילכו טוב בעוד לפני לדינו שבשמים
למען יאריך ימים על ממלכתו ..

לו ער וטפסר פי רפל קאמונגו נרו תאזה הוא לעיטס ואתו עמו כעס ידידים אחים המכורכים
 שרים ופרתמים נחמרים מזהכ פרוים ה"ה הער הגביר המרומם כבוד פי ככור
 קאמונגו נרו והער הגביר המרומם כבוד פי נעים קאמונגו נרו טובים השנים יחד
 כלם תרכ גדולתם הן ועושר
 כתיבם שלה בארמנותם תשיטמו
 לשרים ואת מלבים לכפא גם ער זקנה ושיבה ל יעזבם ול טעם כימי השמים ב"ה

וינגן כבר כתבנו דע"י שהאדם אינו כפי טובה בטובת חבירו יכוא להכיר חמדי הל והדברים קו' נוח
 מילתא בהורמנותיהו דרבת קדישי לכבוד חנוכת בית תלמוד תורה והמרדש המשובח
 והמפואר הנ"ו והן קדם נכון המעך הכתובים הנאמרים באמת מדוח
 הק בשופטים ה' וט"ו יבחר לרים תרשים אז לחם שערים מגן אס יראה ורומח בארבעים
 לא כישראל לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם כרכו ה רוכבי אתונות בחורות יושב על מידין והולכי על
 דרך שיחו מקול מחלצים בין משאבים שם יתנו לדקות ה דקנות פרזנו כישראל אז ירדו לשערים עם
 ה' (לברורה) הכתובים הללו משוללי הנה הם ינח הראשון באומרו יבחר לרים חדשים דלמי
 הוא שמלוה שיכחר לרים חדשים לעבוד עו חזו ועוד באומרו אז לחם שערים דהאי לחם
 מהו פירושו דאם פירושו לשון מלחמה כאשר פי במגילות ה' היאך ירבה אחך מגן אס יראה ורומח
 שלא יראה בהם כל מלחמה מאחר דאין אומן בלא כלים ועוד יש להבין באומרו לבי לחוקקי ישראל
 המתנדבים בעם דמאי שיאטיהו דהמתנדבים הכא ועוד יש להבין מה שקדקנו למעלה דפתח
 במתנדבים ופייס כרכו ה' ואת ועוד פריך להבין באומרו רוכבי אתונות בחורות דמהו הנוה
 ומאי נפקא מינה אס הם רוכבי אתונות און רוכבי גמלים ואם הם בחורות או שחורות יושב על
 מידין והולכי על דרך שיחו מהו הנוה גם י"ל אומרו מקול מחלצים בין משאבים שם יתנו דקנות
 ה' ופי רש"י יתנו לשון משנה ע"ד תנו רבנן דמהו הנוה קול מחלצים בין משאבים ע"ה דמאחר
 שאמר דקנות ה' למה חזר באומרו דקנות פרזנו כישראל ותג י"ל באומרו אז ירדו לשערים ופי
 ירדו לשון ממשלה ולנו לדעת דכאזיהו שערים משלנו (אנולס) אפל אס יראה כע"ה ה בקהדים מאי
 דגרסינן פ' כל כתבי אמר רב יאודה בר רב מאי דכתיב ל תגענו במשיחי ונכניחי ל
 תרענו ל תגענו במשיחי לו תשכר ונכניחי ל תרענו לו תלמידי חכמים אמר ר"ל משום רבי יאודה
 גשיאיה אין העולם מתקיים לא כשכיל הכל תשכר אמל ר"ל לאבי ידי וידיך מאי היא אמל אינו
 דומה הכל יש בו חטא להכל שאין בו חטא ופי הר"ף רבי מטיף מקדא לל תגענו במשיחי למור
 תשכר היינו מלשון שיחה דאין להם הנה כלימודים לא שיח שפתותם ע"ה

וכמוסוגיא הללו ראיתי למוהרש"ם חידו פי קפו שהתיר לשנות מעות ישיבת חברון לתת שבשלושקיי
 דאטג דתורת חברון היא מעולה עד מאד מ"מ האנשים הלומדים שם הם אנשים גדולים
 בעטם וחכמתם שששלושקיי תינוקות שבר וגרסינן פ' כל כתבי אמר ר"ל אין העולם מתקיים לא
 כשכיל הכל תשכר אמר ליה רב פלא לאבי ידי וידיך מאי היא אמל אינו דומה הכל יש בו חטא
 להכל שאין בו חטא ע"ה

וארת זה חזי הוית להגאון אור הירח זל כדרשותו אל דלע שטמור מתמיה ע"ד מוהרש"ם לו מההיא
 דאמרינן פ"ק דברכות אמר חמלא מאי דכתיב אוהב ה' שערי ציון מכל משכנות יעקב
 אוהב ה' שערים המצוייטם כהלכה יותר מכתו נבטיות ונב"מ ופי הר"ף ומוהרש"א דכ"כ וכ"מ דקא
 קטן וגדול שם הוא לא שלומדים שם מקרא ומדרש ולא עלה כידס הלכה שמו דלמוד תח ער"ף

מתעבֵר וזה הפך דברי ר"ל דפ' כל כתבי והנראה לכאורה דפלגי ונראה ודאי דק"ל דלמוד
ת"ח עדיף שכן פסקו כהך פוגיא דברכות הרמב"ם והט"ח פ' ק"ץ וא"כ ק' להרש"ם שהתיר
לשנות מעות לשיבת ת"ח גדולים " לצורך ת"ח דקטנים יע"ש
ועב"ר מו"ה מזו ולה"כ כפ"ח יד ימין דפ"ח הרבה לתמוה עליו דמה ראה על כנה לו דפלגי
ולסתור דינו של מוהרש"ם ז"ל מאחר דיש לחלק דמ"ש אוהב וכו' הינו כשה"כ וכל
שלומדים שם קטנים אינם קטנים ופעמים המזויינים כהלכה קטנים ובה"כ הוא דקדושת
מכ"כ וכו' וא"ה דתעב"ר הקטנים כבית רבן ולומדים שם כל היום כולאי דלמודם יותר גדול
משערים המזויינים מחמת היותם הכל שאין בו חטא וכמו שכן פירש רבינו יונה ז"ל בח' לברכ'
זאת ועוד תמה עליו דאף לפי שיטתו דפלגי מה זו תמיהא עד ממה שפסקו הר"מ והטור ומרן
הך פוגיא דברכות דבית המדרש קדוש יותר מכה"כ דהל"ל גם ה"ה דל"ל שפסקו הר"מ פ"ב דת"ח
וז"ל מושיבין מלמדי תנוקות בכל מדינה ומדינה וכל עיר שאין בה תעב"ר מחרימין את אנשי העיר
שאינן העולם מתקיים לא כשכ"ל הכל פיהם של תעב"ר וכן פסקו הטור ומרן ב"ד פ' רמ"ה ה"י
מבואר דק"ל כד"ל דק"ל דאין העולם מתקיים לא כשכ"ל הכל פיהם של תעב"ר שהרי פסקוהו הפ"ו
וא"כ לפ"ד קשיא הלבתיא אהלבתא לא דלפי דברי הרב ר"י לק"מ ע"ש וראנ"י ה"עיר בהורמונתיה
דמר לא חזינא שום תמיהא ממה שפסקו הפוסקים ה"ה דל"ל דכל עקר קושית מוה"ר
ז"ל הינו ממש ר"פ לאכ"י דידי ודידך מאי היה ואמ"ל אינו דומה הכל שיש בו חטא להכל שאין בו
חטא מבואר יוכ"ל דלמוד תעב"ר עדיף מלמוד הגדולים ואלו התם ק"ל דאוהב ה' שעריס
המזויינים כהל' יותר וכו' ואלו מהך ד"ל שפסק הר"מ להלכה אשר הביא מרן וק"ל ז"ל לק"מ דאין
הכונה לו דאין העולם מתקיים לא כשכ"ל הכל פיהם וכו' ולא על למוד הגדולים דהרי קשה
ממתני דר"פ דאבות על ג' דברים העולם עומד על התן ועל העבודה ועל ג"ח לא הכונה דאין
העולם מתקיים על למוד הגדולים ועבודה וג"ח לכד לא בהתרפות הכל פיהם של תעב"ר ויג"ד
הכל פיהם של תעב"ר לא סגי בלא למוד הגדולים וא"ה דרש"ם ה"ס דכשלא אס' היו מביאים ה"ה
ור"טו הך דאמ"ל ר"פ לאכ"י הוה מתחזק קו להרב ועתה לא כן שר"י דיש לדמות ועדין קו נזקק
עומדת דא"כ דרש"ם ה"ס מאי מק' המע"ל ז"ל למוהרש"ם דלפ"ה לק"מ האמנם מה שאני תמיה
הוא דעדיפא מינה הו"ל להקשות להרב ז"ל שהרי מארי דהאי שמעתתא ק"ל דלמוד
תעב"ר עדיף מלמוד הגדולים הוא אכ"י ואלו התם ק"ל אכ"י גופיה ה"כ ואמר אכ"י מריש ה"ה
גריפנא כגו כיתא ומל"נא כ"י כעשתא כ"ן דשמענא להא דאמר ר"ח בר אמי משמיה דעולא
מיוס שנחב כהמ"ק אין לו להק"ה כעולמו לא ד"א של הלכה כלכד לא מל"נא לא היכ"ה
דגריפנא ה"י דל"ל לאכ"י דשעריס המזויינים כהלכה עדיף מכ"כ וכ"מ ולפ"ד הרב אור ה"ה
ז"ל הוא דכ"כ הוא למוד תעב"ר כ"ע"ש ושם פ"ק דברכות אחר שהביאו דברי ר"ח דק"ל אוהב ה'
שעריס המזויינים כהלכה יותר מכ"כ וכ"מ פ"מו שם ואמרו ה"כ והיינו דאמר ר"ח בר אמי משמ'
דעולא מיוס שנחב כהמ"ק אין לו להק"ה כעולמו לא ד"א של הלכה כלכד נמ"כ דה"ה
מימרא דעולא מוכח מינה דשעריס המזויינים כהלכה עדיף מכ"כ וכו' ובפ"ט לגרסת ר"טו
פ' ז' דגריס ה"כ ואמר אכ"י וכו' כ"ן דשמענא להא דאמר ר"ח משמיה דעולא וכו' ואמר ר"ח מאי

דכתיב וכו' אוהב ה' שערים המצויינים כהלכה לא מכלולא לא כינו עמורי הכא דגריפנא טב' דמשמע
מזה דאבי' גופיה עבד עוכרא כנפשיה כרב חסרא דלמור הגדולים עדיף' ואב' איך עד' דש' דמוהרי'ח
לומר דפליגי' ולרחות' הך מקמי' הך דכהכרח להשוות' הידועות' ולקרב' הש' כיניהם' וכדכרי' רי' זל' דחיל' כין
קבושם' לשאינם' קבושים' " וכבר' עלה' עד' לומר' דמוהרי'ח' זל' כבר' שני' דשפיר' תוי' ראה' והכין' דתרי'
מימרות' הנז' פל' לאבי' איך' הכא' דייה' אבי' ואמר' מריש' הוה' גריפנא' כגו' כיתא' ומכלולא' כבי' י'
נטשתא' נמצא' עמתמילה' הוה' פל' שכיב'ן' שלומדים' שם' קטטס' גדול' משערים' המצויינים' כהלכה'
והיינו' מאי' דאל' לרפ' אינו' דומה' הכל' שיש' בו' חטא' להכל' שאין' בו' חטא' איך' כששמע' ההיא' דר'ח' אוהב'
ה' שערים' המצויינים' כהלכה' הדר' ביה' וארחיף' ההיא' דפ' כל' כתיב' ולעולם' למור' הגדולים' עדיפא'
לא' דכדכריו' לא' יתבן' דלא' היל' לומר' דפליגי' והזל' להנריח' דההיא' דפ' כב' אינה' הלכה' מדכרי' אבי'
גופיה' רק' מריש' וכו' וכאמור' (נעדר' תמהט' עני' דאיך' לא' שלטו' מאורי' שינו' כהריף' זל' כארתיה'
שם' פ' כל' כתיב' שהק' דמנל' לרל' דאיין' העולם' מתקיים' לא' כהכל' פיהם' של' תשבר' דלמא' איין'
העולם' מתקיים' לא' כשכיל' התו' וכדאמר' לא' איין' העולם' מתקיים' לא' כשכיל' התו' שני' אס' לא'
כרית' וכו' ולא' ח' כין' למור' תו' גדולט' (למור' תו' גדולט') דקטטס' ועוק' דכין' דאמר' לא' על'
תשבר' מה' זו' שלה' דרפ' דידי' ורידך' מאי' היא' ועלה' כפרש' דהכונה' הן' אמות' שהתו' שלומדים' הגדול'
היא' התורה' החשובה' שמחדשים' בה' ח' תו' מה' שאינם' יכולים' לתדע' הקטטס' דאינו' לא' שיהא' בעלמ'
איך' אמנם' לו' לא' היה' היסוד' של' כל' תח' מוסר' על' התו' שלמד' כהיותו' תינוק' של' בית' רבנו' לא' היתה' תורתו'
מתקבלת' לפי' שאם' התחיל' תו' לאחר' שהגדיל' יש' כחיותה' תו' תלאת' הרהורי' עבירה' ואינה' תו' נקיה'
אכל' מכין' שכל' אדם' בקטנותו' קודם' שהגיע' לכלל' גדול' כבר' למד' תו' כעורנו' קטן' והיתה' תו' נקיה'
הכל' שאין' בו' חטא' איך' אס' אחר' יעשה' איזה' עבירה' חו' עבירה' אינה' מככה' תו' ולעולם' אורצו'
הזכות' קיים' וזהו' שאמר' איין' העולם' מתקיים' לא' כשכיל' הכל' פיהם' של' תשבר' שלמדו' בקטנותם'
ועל' אמל' רפ' לאבי' דידי' ורידך' מאי' היא' כלו' התו' שאנו' למדים' עכשיו' בגדלותנו' היתה' מועילה'
אעפי' שלא' היה' מקדים' לה' תו' בזמן' הקטנות' אמל' אינו' דומה' הכל' שאין' בו' חטא' שאז' התו' שקדמה'
לה' איין' העבירה' עישה' אחר' מככה' אותה' להכל' שיש' בו' חטא' דהגם' שעכשיו' היא' תורה' כשהיה'
כין' דאפ' דקדמה' לה' איזה' עבירה' אזי' העבירה' כמקומה' ואינו' מככה' אותה' התורה' לעבירה'
שקדמה' לה' עבד' " דבר' היוכל' מדכריו' לעולם' תו' הגדולים' היא' חשובה' יותר' מלמור' הקטטס'
אכל' כל' מה' שהיא' חשובה' תורת' הגדולים' אינו' לא' כעבור' היסוד' של' התו' שלמדו' כהיותם'
קטטס' שהיא' הכל' שאין' בו' חטא' ומעתה' נחא' הנהו' תרי' פגיי'אי' דקאמר' הרב' דפליגי' וכאמת'
לנפ' דלעטן' נחת' רוח' שיש' להקב' בעולמו' אינו' לא' על' למור' הגדולים' שמחדשים' ח' תורה' ודען'
דין' אמת' לאמיתו' וכיוצא' וזהו' דקא' אוהב' וכו' אכל' לענין' קיום' העולם' היינו' על' הכל' פיהם' של'
תשבר' דש' חף' אס' יעשו' אחר' איזה' עבירה' איין' עבירה' מככה' תו' ומעתה' גם' מאי' דקל' על'
מוהרשדס' זל' נחא' וכאמור' יש' להאריך' עוד' בזה' ואין' הפנאי' מספס' איך' שיהיה' "
הרארת' לרעת' מתשו' מוהרשדס' זל' הנז' דאס' הפרשו' מעות' לשיבת' תח' גדולס' מותר' לשגור'
לתת' דקטטס' גם' הרב' משפטי' שמו' פ' פה' נשל' בגאבילה' שעשו' לתת' של' תשבר' אס'
יכולים' לשנותה' ולתעם' להרב' המז' והשיב' דלא' מלו' לשנותה' משום' דלמור' מנות' תשבר' הייך'
יותר' חשובה' מהרב' שמורה' הוראות' ואפי' שילמוד' תלמידים' גדולט' שיש' וכבר' כתבנו' דמוהרי'ח

זל פלג כזה ופלג דלמור תו הגדולס עדיפא מלמור תשכר . והט דלמור תו הגדולס הם מחדשים חי
רכים בתו ודעס דין אמת לאמיתו . משאכ למוד תו הקטנס אינו לא עיחה בטלמא . וכבר כתבנו דלעט
הריף זל קיום העולם אינו לא על למוד שלמדים כהיותם קטנים . יטן היא תו כטהדה . משאכ כלמאו
תו הגדולס דלא יבאר היהודי עבירה ואין תו מכנה עבירה עקדמה לה . עוד נקדים מה עדיפא
להרב נשמת חיים זל כדשעותו דמח עהק להך דלל מהיחא דתנינן על ג דברים העולם
עומד וכו' ותי כחותה ששנינו כעשה מאמרות נברא העולם וכו' ואכז נהני תלת מילת תו ועבודה
וגח אגוב מגנא ואזנו מללא להיות העולם עומד על עומדו כמו שנברא בני ומשוכלל כעשה
מאמרות אין חסר מאמר אחר . ואולם כאשר יהיה האופן שאין הדור דומה יפה ורובו מיב מה
עגמו העונות חו' לחד ט מהס ולא נשאר זולתי מאמר אן שעלנו העולם קים ומאדרין אכזותאך
לקיים מאמר זה לבלתי חו' חרב יחרב לגמרי כל כהג לא לים כח תלתא לין השניים כמשנתנו .
לקיים המאמר הזה יחדי השאר הוא לבדו אידי דחלש כחיה לויז העושה זאת שהוא מוכרח
דכלאזה כנפשו דבר . משאכ להכל תשכר דגופא לא חזי לחשוב מחשבות לבלתי ידח טמונו נדת .
ועלנו קא רי נשיאה אין העולם מתקיים וכו' נקט מתקיים למוד דכלאזה יחרב ויכש לגמרי ודין
הנין לקיום העולם אחר שאין לרין כהכל פיהס לשום פבייה כלל כ כלל דעת ידכרו יוהו דקאמר
לה אכיי אינו דומה הכל שיש בו חטא . לשון חסרון עד והיית איז וכט שלמה חטאים . כלומר
למודינו יש בו חסרון שכשהעולם עומד על מאמר אן למודינו אינו לא להנאת טכמינו . ועכ לא
מגנא ולא מללא לקיים העולם . משאכ הכל תשכר הוא הכל שאין בו חטא שאין כנשום חסרון כלל
שאינס מביטס אס העולם מתמוטט אס לא אר זל נש .

עוד נקדים ומש פק דפנהדרין עפ לא יסור שכת מיאודה ומחוקק מבין רגלו . לו נט טבו על
הלל שלמדים תורה כרכים . וכבר ידוע דהולכים נקראים תשכר יטן תמיד הס
הולכים ממדרגה למדרגה שהינס לומדים מקרא' מאר משנה ואחר תלמוד וכיוצא . ושונ מו'
שנן דרשו רזל טפ זה הולכי לו בעל מקרא' . והרב קהלת יעקב פאדרו זל כפי הכתוב מקול
מחלבים . פי מחלבים לשון מפירים החכימה עד ואת תבואתי תשרש שהוא הפרת השורש שיש
אייכו השתאן נהדר אנפין לבנות הכתובים . רק נקדים עוד דבר הידוע לכל דמדריך הטבע הוא
דכל דבר חדש ממש חביב על האדם מאד . ואם יעבור זמן רב או מעט . הגס
שיהיה הדבר ההוא עדין חדש ממש כעט שלקחו אינו חביב עלנו כשעה ראשונה . דרך משל אדם
לכש כגד חדש או כנה בית חדש כלבשה ומכנה ראשונה שמח מאד וחביב עלנו עד לאחר יאך
אם יום או יומים או כמה שנים יעבור . כשגס הדבר ההוא עדין היא חדש ממש כעט שלבשו ממש
אין נגרט ממנו . אטפכ אינו ככ חביב עלנו ככראשונה . כ טל לוח לנו משה והיה אס שמתשמטו
ל מלותי אשר אנכי מכות אתכם היום . ופי רש' מכה אתכם היום שיהיו עלכם חרשים כלו שמתעש
כו כיום טכ . גס כבר ידוע מש זל אס אין קמח אין תורה . גס דכותינו כעלי התלמוד אמרו עינא
כטיפא תליא וכטיפא כלבא תליא . אכר הטיפ אכר הלב . כאופן דכשיש לתא די פיפוקא יכול לבורד
כשונ . וכבר ידוע מש זל דלמוד התו שלומדים התח כעיר הוא חזן וכנה טכ כרה עלת וכמש
אני תומה . עין מה שתקר הרשבא זל בתשו פי יח דלמה לא תקנו רזל כרכה כמלות הדקדק
עד שתקנו כלל המלות אפי' דרבנן . כש כמלות הדקדק אשר נכתבה טתו נענית כנביאים

(ועלעת ככתובים . ותי' הרב ז"ל רה"ט לפי שאינה כוד הנותן דשמוא אחר שכירך ופשט ידו לתן לעט
 יחזור העט ולא ירצה לקבל ועמזאת ברכתו לבטלה . מה נאמר דיכרך אותה אחר שקבל בעיני עוב
 לעשיית ע"ש .) וכהורמונותיה דמילי נלמד לתרץ כמה ככתרא ט"פ בעת א"פ עשה כהם הכשילם
 בכע אדם שאינם מהוגטם לדי שלא יקבלו שבר עליהם . נמאא דאם יתן ~
 הדקקה לבני אדם מהוגטם לא יקבלו שבר עליהם ולכא שום מלוה בדבר . וא"כ היאך יכרך
 האדם על מצות הדקקה מאחר דאדם יראה לעיניו וזה יראה ללכב וא"פ דהם בני אדם שאינם
 מהוגטם ולכא מלוה בדבר ולכן אינן מברטין על הדקקה . אך עדין יש לחקור דהתינוח לשאר
 בני אדם . ברם כמלוה גדולה כנו שהתנדבו לגורך תת שהיא כנדאי אנשים מהוגטם יהיה מן
 הראוי לכרך . לא כל דא"כ נותנם דריהים לשיטורין ולכן לא תקינו ברכה . א"פ ח"ל כמה שקר
 הרב כתי' כהונה ז"ל דא"כ אנו מברטין על נתינת התו מאחר דאמרי"ן כתי' אמר הק"ה לישאל
 בני בראתי יפה' כראתי לו תו תכלין אם אתם עופקין כתו איין אתם נמפרים כידו . וכין שפגולת
 התו להנבל מיכ"ה' הדין נותן שלא לכרך דא"כ מברכין על העדר רע . עד שפסק הד"מ ז"ל דא"כ
 מברטין על נטילת מים אחרונם דאינה כאה רק על העדר הרע . ותי' דתכלית התורה אינה
 לבטל היפה' רק שכריך ללמוד תו לשמה . רק דאחר מפגולותיה היא להנבל מיכ"ה' ול"ל למים
 אחרונם . וזה פי' הרב כתי' כהונה ז"ל כונת מאמרם פ נכבס אמר הק"ה אם טרכת ברכת התור'
 לעמך אתה מברך שניא ט כי ירכו ימיך . אם תאמרו שמה לרעתכם נתתי לכם את התורה לא
 נתתי אותה לא לטובתכם שמה' נתאנו לה ונתעלמה מהם שניא ונתעלמה מעיני כל חי . והכונה
 שמה תאמרו שיקר הגווי של תת אינה לא בשביל רעתכם שהוא היפה' הנקרא רעה כדכתי' כי
 יבר לב האדם רע מנעוריו . וא"כ מן הראוי לכרך . נקרא דכי ירכו ימיך איירי בקיום המצות לנ"א
 לא נתתי אותה לא לטובתכם שיקר הנתינה היא להיטיב לכם . דעי' לימוד התו לשמה יזכה לטוב
 הפטן לבריקים . לא דממילא יש פגולה שמללת האדם מיכ"ה' וראוי לכרך עליה שהרי מה'ש ~
 נתאנו לה ואם שיקר לימוד התו היא להנבל מיכ"ה' . הלא מה'ש איין יפה' כעיהם . לא ודאי מבר
 עבמה היא טובה ממילא ומגנא ומכלא מן החטא א"כ ז"ל ושי' . (מבעתה מתו' חקי' הרשע'
 ז"ל דאמאי לא קבעו כה רבנן ברכתא . שהרי מצינו בדקקה שמונת לעשותה להנבל מהרע
 עד שמצינו האומר פלגו זו לדקקה כשביל שיחיה בני הרי"ז כריק גמור . וכן אמרו ע"פ כחגנו נא
 בזאת . וכן פי' ז"ל כרך כרך תרדוף למען תמיה מה שלא מצינו כתי' וכשאר מצות שמונת לעשותם
 ע"מ לקבל פרס ולהנבל מהרע . וכיון שכן לא קבעו כה ברכה כיון שלפעמים אינו עושה אותה לשמה
 רק על העדר הרע .) (ז"ל) לו כונת הסתו כיתהלם שכע כיוס הללתיך על משפטי כדקך ג רכ לזאכתי
 תורתך ואין למו מכשול . שברתי לישועתך ה' . והכונה שכע כיוס הללתיך על כל מזה ומלו'
 משא"כ על משפטי כדקך שהיא הדקקה . ועתה לא כן שאין אנו מברטין עליה . ומש' זו מוז אי משו
 שמוא יכעל בכע אדם שאינם מהוגטם ג רכ לזאכתי תורתך ואין למו מכשול שאין להם יפה' כמה
 ז"ל אם ראית תח' שחטא כיוס ג תהרהר אחריו כללה דודאי עשה תשו' וא"כ לכא גביהו האי ~
 חששא דהכשילם וכו' . וא"כ לגביהו עמא כדכה . כל לעומת זה קא' שברתי לישועתך דהכדקה
 אינו עושה לפעמים לפזית לישועתך ולהנבל מהכטר אשר לו . וכין שלפעמים היא כאה על העדר
 הרע לא קבעו כה ברכה . אך ע"כ ומצותך שפיות לכרך על התו עשיתי יען שמרה נפשי עדותך

ואוהבם מאד. שאט עושה אותה מאהבה עלה עם לקוף כלל. ולד למצות הדקה. ובאמור—
ל'ך ע'היה הכא עבוא לכונת הכתובים. והכונה יבחר ל'ים חדשים כלו דתמיד יבחר כדעתו
שהל'ים שהם דיינס ות'ן יהיו נטינו כחדשים אף אם עבר זמן דב מומינוס על
שמ'נו כתו יהיו כטיך כחדשים וע'ן אז לחס עטרים נמ'ל לחס כשערים המצוייטם כהלכה.
שאתם מחזיקים כידם להיות עופקים כתו ממחר שהם חכ'ים עלכס כאשר ביארנו למעלה. ולכן
מגן אם ד'לה ורומח שאם ח'ן לא יבא ולא יהיה איוה ז'ה על הכבור הם יהיה למגן וע'ה להגן על
הכבור על ז'ה עלת כארבעים אף מישראל שכל אחד יהיה חשוב כארבעים אף זכות המשעות עלו
ומתחיל במם מאימתי וכו'. אך עכ' אע"פ שאט אומר לך שהת' הם מגן וע'ה על הדור. מ'מ לבי
לחוקקי ישראל שהם המלמדי תינוקות וכמ'ל וכלומר שאם יש איוה הקדש שהקדישו לת' גדולת
יש צורך לעת' מהקדש זה לת' דקטנטס לבי הוא לעת' לחוקקי ישראל הם המלמדי תש"ר. וכמ'ל
מוהרש"ד ז"ל משום דאין העולם מתקיים לא כהכל פיהם תש"ר. ותדט דער היכן דעתו נוטה לו
שהם קודמים יען כהתגרע עם שהתגרעו איוה פך לבורך ת' דקטנטס מן הראוי היה לומר כדכו
ה לומר כרכה על הדקה יען היא דקה מהוגנת ולכא כה פ'יהא דהכש'ים ככג אדם שאינם
מהוגנס. לולי דלא פלג רבנן. הא לאה הנה שפתי לא אכלא מלברך. וכבר כתבנו דהגאון מוהרי"ח
ז"ל מקשה על מוהרש"ד ז"ל מההיא דאזכרה עטרים המצוייטם כהלכה דמ' מינה דלמוד ת' הגדולת
גדול יותר מלמוד הקטנס יען למודם עושה פירות שמחדשים ח' תורה ומשם הוראה יול'ה לעולם
משא"כ למוד הקטנס דאינו לא שיחה כל'ן מכן. ונ' רוכב איתונות שהם הת' שנמשלו לחמור—
כדכ ישכר חמור גרם לתורות. פי הרב קהלת יעקב פארדו מל' כהורות כח'הע' כלו שהמל'א
ימ'ל כהם לומדי תו כטהרה. וגם יושב על מד'ן שמשם הוראה יול'ה לעולם ודען דין אמת (אמ')
ולו הולכ דרך שהם התש"ר שנקראו הולכים וכמ'ל כמ' לו טע' מקרא' שיחו אינו לא שיחה כעלמ'א
וא"כ מן הראוי היה כדען מוהרש"ד להקדים הת' שבחברון מת' דשלוט'קי ולזכותם כמותר
ההקדש וכקו מוהרי"ח ז"ל. כל לעומת זה ק' מקול מחז'ים כ'ן משא"כ. כלומר אמת הדכר
שהעולם מתקיים על למוד תו דת' אך זה התועלת לא כל לא מזמן שהיו קטנס שלמדו תורה
מכל עום הראור עבירה הכל שאין בו חט'א. וע"כ אף אם עשה אהך איוה נגוד עבירה ח'ן אין ס'
בעבירה ההיא לנבות התו שלמד ככר וע"כ אותו הזכות מטטרף כלמודו כזמן גדלותו וכמ'ל ד'יק
ז"ל. ונ' מקול מאותו הקול כעלמ'א מכל עום שכל והכס שהוא זמן קטנותו. מכא ויפור אותו הקול
הוא שהם מחז'ים מפירים המח'ה כינו לבין אכינו שבשמים. והיינו כ'ן משא"כ כהיותם כ'ן
משא"כ שהם המלמדי תינוקות וה' משום דשם יתנו דקות ה' ששם לומדים תו כטהרה הכל שאין
ט חט'א. וע"כ מכא ויפור אותו הקול הוא שיש כח כתורתם על זמן גדלותם לקיום העולם (ועל כ'ן
ש'ר אית להו קדימה טפי מת' הגדולת. זאת ועוד טעמ'א רב'א איב' להקדימוס יען דקות
פרזנו כישל' כלו אם ח'ן נאכדו הט' מאמרות ואין העולם מתקיים רק במאמר א' איון אין כח
כלמוד הגדולת לקיים העולם יען להנאת טעמן הם דורשים להנל טעמ'ם. משא"כ כלמוד הקטנס
שאינם יודעים מאומה ואינם עשים להנאתם והתועלת מגיע לכל ישראל וכמ'ל הרב נשמת חיים ז"ל.

וזהו דקא' זרקות פרזונו כישאל' ואז ירדו לשערים מל' וירד מיעקב' לשערים עם ה' כלו שלטו וגברו
 כמעלתם לשערים המצויים כחלבה עם ה' שהם תשכר' וכאמור'
 חזרתו' ואמרתו' כה אמר ה' לדי' ישראל שימו איש חרכו על ירכו עכרו ושוכו משער' לשער כמחנה עם
 רמו למש' פ' הפועלם אמרת' בר אבא' אר' יונתן' כל המלמד את בן חכירו תורה זוכה וישב י'
 בישיבה עמו שנא' אם תשוב ואשיבך לפעו' תעמוד' וכל המלמד את בן עה' תורה חפ' הקכה גמור'
 גזירה מכטלה בשבילי' שנא' אם תנחיל יקר מזולל' כפי תהיה למדנו מזה נמה גדלה מט' המלמד תוד
 דמלמד רזוכה לישב בישיבה עמו זאת ועוד דגם בטוה'ן זוכה להיות במדרגת' כפיכול הקכה וכמאמר
 הכ' כפי תהיה' גם פל' דתטטת דכ' אמרויך רב איקלע' לההוא ארתא' גור תעניתא' וכפי רחמי' ולא
 אתא מטרא' עתה קמיה ההוא שלחא דלבורא' אמר משיב הרוח' נשב זיקא' מוריד הגשם' ואתא'
 מיטרא' אמל' מא' עובדך אמל' מיקרי דרדקי' אנא' ומקרינא' לטב עמי' ובג' עשירי' וכל ללא' אל' ליה
 לא שקילבא' ליה מירי' ואית ליה פירא' דכוורי' כל מאן רפשע' כינקא' משחדנא' ליה ככוורי' ומשדלנא'
 ליה עד דאת' וקרי' וכפל' דתרתא' אמרו ע' והמשטלים יזהירו כוהר' הרקיע' ומכריקי' הרבים'
 ככוכבים לעולם ועד' והמשטלים יזהירו זה דיין עין דיין' אמת לאמיתו' וגבאי' זרקא' ומכריקי' הרבים
 ככוכבים לעולם ועד' לו מלמדי' תינוקות' כגון מאן' כגון רב שמואל' בר' שילת' דרב' אשכתי' דהוא קאי'
 כגינתא' אמל' שבקת להימונתך' אמל' הא' תלפר' עין' דלא' חזאי' והשתא' נמיה דשתא' להתם' ע'ש'
 וכבר ידוע דהתלמידים נקראים כטם' יולאי' ירכו' וכמ' בפלרי' ע'ש' ושנתם' לבגך' לו התלמידים'
 והתלמידים נקראים כטם' שנא' ויאלו' כט' הנכחיים ע'ש' כ' ע'ש' כל האמור' מה מתוק לחט' רמו' הכתוב'
 כ' משפטים' וכ' ואם אמר' יאמר' העבר' אהבתי' את ארצי' את אשתי' ואת כע' לא' אבא' חלשי' והגישו'
 אדנו' ל' הללים' והגישו' ל' הדלת' וכ' והכוונה' ואם אמר' יאמר' העבר' זה המלמד' שעבר' אתה' אהבתי'
 את ארצי' זה הקכה' את אשתי' שהיא התורה' ואת כע' לו' התלמידים' שאט' עושה' מלאכת' ה' באמונה'
 מלב' ומנפש' באהר' לא' אבא' חלשי' ל' כך' אבא' ואלו' לא' תמיד' כל היום' דשתאי' שלישי' חזי' והגישו'
 אדנו' ל' הללים' ע'ש' לו' מדרגת' הללים' שאם הקכה' גזור' גזירה' מכטלה' בשבילי' ואם הקכה' טבר' את
 השמים' ולא' היה' מטר' יענה' כתפלתו' כההיא' שלוחא' דלבורא' נמלא' שהוא' במדרגת' אלים' זאת
 ועוד' לו' ל' הדלת' שזוכה' להיות' בישיבה' עמו' זה השער' לה' כדיקים' יבואו' בו' ודוק' וכבר' ידוע'
 דחרב' נקראת' התו' וכמאמר' הכתו' רוממות' ל' כגרוכס' וחרב' פפיות' כידס' וכבר'
 דהתלמידים' נקראים' כטם' יולאי' ירכו' וכבר' ידוע' מש' רז'ל' תת' אין' להם' מנוחה' כטוה'ב' שנא' ילכו'
 מחיל' ל' חיל' וז' כה' אמר' ה' לדי' ישראל שימו איש חרכו' שהיא' התו' על' ירכו' שהם' הכטם' התלמידים'
 ללמד' תורה' וכזכות' זאת' יכולה' היא' שתגן' עכרו' ושוכו' משער' לשער' שערי' ג'עד' שתבאו' כמחנה'
 זה מחנה' שבו' ותשבנו' לפעו' יתברך' וכמאמר' הכ' אם תשוב' ואשיבך' לפעו' תעמוד'

חזרתו' ואמרתו' כה אמר ה' לדי' ישראל שימו איש חרכו על ירכו עכרו ושוכו משער לשער עס
 רמו על הגאולה העתידה לבוא בליל' והענין' כמש' פ' לו' אין' כל הגלות' מתנפלות' לא'
 בזכות' המשנות' מט' גם' כ' יתנו' כגויס' עתה' אקכב' וכ' אמרו' ז'ל' דהקכה' לקח' כמושכ' ויו' על'
 יעקב' וכשעה' מקומות' כתיב' יעקב' חפר' לומר' דכוונת' תורה' שבט' שהיא' כלולה' כשיתא' פירדי'
 משנה' יבוא' הגאולה' וכתב' הרב' ישמעאל' הכהן' זלה'ה' בדרשותיו' שפת' אמת' דל' דתו' ענתת' ותורה'

שבטלם הם כב אחים תאומים שאי אפשר לפרד זה מזה וכמו האוכלים והמשקים שאי אפשר להניח לא מהם
 כמשפחות. וכן נתיב מוהרמ"א ז"ל פ' חקת כענין כהנהגה של מרים שנגדל לישל כמיתתה דה"ט לפי שלא היו
 דוכים ישרל להכל תו' שבטלם להיותה קשה בגישה וכעמלה ונקראת תושיה שמתשת כחה של אדם וט"ו
 סיו סמאנים מלקבלה עד שהוכרך הקב"ה לבוא ככפיה דכפה עליהם את ההר נדי שיקבלו אותה ומשתה
 כא הקב"ה להראות להם טענתם בהפיר להם הכאר דני הי"ו דאי אפשר לאדם להתקיים כמאכל כלל משקה
 ט כריכס המשקים להשרות המזון שבמנוני כרי עיהא כח להתטבל ולכלע כרמ"ח איברים יכן לדיך התו'
 שבכתב שהוא הלחם יוחני למזון הנפש גם כריכה התו' שבטלם שהם המשקים דוחמים להכליט ולהטעום
 התו' שבכתב ט' אי אפשר זה בולט כלל ע"ד וט"ו דהק"פ הרב כהנהג רכ"א שם כונת עשיית פוף המשנו'
 כתיבתם והיינו דמפייס לא מאכ הקב"ה כלל מחזיק לפי לא הפ' שג"ה ע"ז לעמו יתן ה' יכרך
 את עמו כש ומתחיל מאימתי דמפייס כמ"ס ומתחיל כמ"ס פתוחה ופתומה דהס כב אחיות תאומות
 דאי אפשר להו"יא כמבטא ולא ככתיבה זה כלל זה ולזה מפייס ה' ע"ז לעמו יתן ה' יכרך את עמו בשלום
 דרומת לתו' שכל נתיבותיה ש' אבל היא פתומה וחממה אם לא שנתח אותה כמ"ס פתוחה שהיא התורה
 שבטלם המתחלת כמ"ס פתוחה מאימתי עכ"ד וע"י ע"ן מש"ל והביאו רש"י בחומש פ' בחוקותי על פ'
 וזכרתי את כריתתי יעקב וז"ל כחמשה מקומות נכתב יעקב מלא וליאו חסר חמשה מקומות ט"ל
 אות משמו של ליאו ערבץ שיבוא ויכשר גאולת בנו ט"ב וכתב הרב ראה חיים נל"ו דפ"ד ט' כא הרמו
 ה' מקומות לתמשה חומשי תורה וכא הערבץ כאות ו"ו שהוא רמו לעיתא סדרי משנה להודיע ט' -
 הגאולה שיכשר ליאו הנביא ז"ל הוא בטור זכות תו' שבכתב ותו' שבטלם ט"ש ומשתה זהו מה שרמות
 טה אמר ה' לדי ישרל עימו איש חרב ו כלל תורת שם משנה על יריכו שהם הכטס והתלמידיים שנקר'
 יואי יריכו וע"י זכות למוד תו' שבטלם עבדו ושוכו משער לשער שגשוכה לראות ולכנס כשערי ירוש'
 כענין בית קדשנו ותפארתנו ויאר לנו אור החיים כ"ד"ה

תפארתנו
 תפארתנו
 תפארתנו

חסד